

ความลับ ของ อันธกา

เรื่อง/ภาพ
วันวิสาข์

ความลับของอันธก๊าก

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็ก ๑๒ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๓

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เรื่องและภาพ : วันวิสาข์ ใจคุ้ม โทรศัพท์ : ๐๘๓-๕๗๔๔๑๓๐

E-mail : wanwisa.jaitui@gmail.com

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ.อนุสรณ์ ดีไหว่

ขอขอบคุณ : อ.อัจฉรา ประดิษฐ์ ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์ อ. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน์

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์คุณไม้

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง พฤษภาคม ๒๕๖๔

แต่ใครก็ตาม

ที่กำลังจะได้ล่วงรู้ความลับของฉัน

ฉันทิ้งหน้าจอยุ่บนท่อนไม้ที่คนตรงหน้าเรียกว่าเก้าอี้

มาเกือบสิบนาทีแล้ว บรรยากาศของที่นี่คล้ายคลึงคลาเหมือนที่ไหนสักที่ที่เคยผ่านตา พยายามเค้นสมองเท่าไรก็จำไม่ได้ว่าคือที่ไหน แต่นึก ๆ ดูแล้วก็อาจจะเป็นสถานที่แห่งหนึ่งในวรรณกรรมสักเล่มบนชั้นหนังสือที่เคยอ่านละมัง

นั่งมองอยู่นานก็พอจะเดาออกกว่าที่นี่เป็นร้านอะไรสักอย่าง เมื่อมองไปทางด้านซ้ายมีโต๊ะไม้ทรงสูงรูปตัวแอลยาวประมาณหนึ่งเมตรครึ่ง บนโต๊ะมีตุ๊กกระจกขนาดเล็กที่ว่างเปล่าวางตั้งบดบังเครื่องครัวด้านหลังบางส่วนเอาไว้ได้ยินเพียงเสียงกาน้ำร้อนที่ร้องหวีดและเห็นควันขาวที่กำลังพวยพุ่ง

ละสายตาดอกมา มีโต๊ะกลมวางกระจายอยู่ทั่วร้านเล็ก ๆ นี้ อีกประมาณสามถึงสี่ตัว บนโต๊ะแต่ละตัวมีแจกันใส่ดอกไม้สี tím ๆ รูปทรงประหลาดที่ฉันไม่รู้ชื่อและที่เชียบูหรือวางคู่กัน กลิ่นหอมอ่อน ๆ ที่ไม่รู้ต้นตออบอวลไปทั่วทั้งร้าน แต่ประสบการณ์ชีวิตของฉันยังน้อยเกินกว่าจะเดาออกว่าคือกลิ่นอะไร

ภายในร้านไม่ได้ตกแต่งอะไรเป็นพิเศษ ตรงผนังมีเพียงหน้าต่างทรงสูงที่ขนบช่างประตูประดับด้วยผ้า幔ไว้รวดเร็วลายสีน้ำตาลอ่อน นับดูแล้วทั้งร้านมีหน้าต่างเพียงสี่บานเห็นจะได้ถ้ารวมกับหน้าต่างบานเล็กที่ติดอยู่หลังโต๊ะทรงสูงที่หญิงชรากำลัง่วนอยู่ตรงนั้น บนเพดานมีหลอดไฟสีขาวห้อยลงมาตามจุดที่โต๊ะตั้ง แสงไฟสลัวยิ่งทำให้รู้สึกอบอุ่นแต่ก็พิศวงอยู่ในที

เสียงกุกกักดังอยู่ชั่วครู่เรียกสติที่ปลิวว่อนของฉันกลับมากลับมาตามด้วยเสียงรินน้ำใส่แก้วก่อนที่เจ้าของมือเหี้ยมจะเลื่อนแก้วกระเบื้องที่มีคว้นฉลุมาไว้ตรงหน้า ฉันกำมือไว้บนตักแน่นระคนประหม่าทำเพียงผงกหัวเป็นเชิงขอบคุณ ลอบกลิ่นน้ำลายอีกใหญ่ก่อนจะเอื้อนเอ่ยคำถามที่พยายามหาคำตอบมานานพอ ๆ กับเวลาที่นั่งอยู่ตรงนี้

“ที่นี่คือที่ไหนหรือคะ?”

“ความลับ”

“คะ?” ฉันคิ้วขมวด ถามเสียงสูง

“มีอะไรมาแลกละ” และคิวยังคงผูกเป็นปมอยู่อย่างนั้น ฉันไม่เข้าใจสิ่งที่หญิงชราเจ้าของริมฝีปากสีแดงแจ่มตรงหน้ากล่าว ซึ่งอันที่จริงคือฉันไม่เข้าใจอะไรเลย ตั้งแต่การโผล่มาที่แห่งนี้ หรือแม้กระทั่งการนั่งอยู่บนท่อนไม้ที่เรียกว่าเก้าอี้ตัวนี้ด้วยซ้ำ

“เลิกทำหน้าที่แบบนั้นซะที” หญิงชรากล่าวอย่างระอาราวกับเบื่อหน้าจ้อง ๆ ที่แววเจือด้วยความสงสัยของฉันเสียเต็มประดา “บอกความลับของเธอมาสักข้อสิ” เธอวางมาด

“ความลับหรือคะ”

“ใช่”

“เรื่องอะไรก็ได้เลยหรือ”

“จ๊ะ”

“จะใหญ่หรือเล็กก็ได้ใช่ไหมคะ”

“อืม”

“แต่มันเป็นเรื่องลับของหนูนี่คะ ทำไมหนูต้องบอกด้วยล่ะ” ฉันแย้ง ทำให้คู่สนทนาถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เพราะว่าเป็นความลับหะสิ ก็เลยต้องบอก”

“เอ๊ะ แล้วถ้าหนูไม่บอก..” ข้าเสียงตามองเป็นการลองเชิง

“ก็เอาอย่างอื่นมาแลก” จบประโยคฉันบัดปายเนื้อตัว สะเปะสะปะหวังจะหาของมีค่าบางอย่างที่คิดว่าอาจติดไม้ติดมือมา ด้วย แต่ไม่ว่าจะสะบัดเลื้อย หมุนตัวจนเวียนหัวยังงี้ก็ไม่มีอะไรที่ เรียกว่าของมีค่าติดตัวมาด้วยสักชิ้น... แหงล่ะฉันเป็นแค่เด็ก นักเรียนอายุสิบห้าจะมีของมีค่าจำพวกนั้นได้อย่างไร

ในเมื่อทั้งเนื้อทั้งตัวมีเพียงชุดที่สวมมาเท่านั้น แต่จะว่าไป ลองแลกกับถุงเท้าได้ไหม ตอนซื้อตั้งใจเลือกเป็นพิเศษเลยนะ

“เก็บถุงเท้าสีจืด ๆ คู่ นั้นไว้เถอะฉันไม่อยากได้” นัยน์ตา ของเธอฉายแววรังเกียจ ชยับนิ้วชี้ไปมาเป็นการปราม

“ก็ได้ ๆ แล้วถ้าหนูบอกความลับไปแล้วจะได้อะไรตอบแทน ล่ะ”

หญิงชราเปลี่ยนท่าจากการนั่งไขว่ห้างมือกอดอก มาเป็น ประสานมือไว้บนโต๊ะ

“อะไรก็ได้ที่เธอต้องการ”

“อะไรก็ได้เลยเธอ”

“ใช่...แต่มีข้อแม้...” หญิงชราพูดจบเพียงเท่านั้น ไม่มีอะไร หลุดออกมาจากริมฝีปากสีแดงนั้นอีก อันเป็นสัญญาณว่าจะไม่มี ข้อมูลอะไรที่ฉันอยากรู้อีกต่อไปหากฉันไม่ยอมเล่าความลับเพื่อ เป็นการแลกเปลี่ยน

อีกนิดก็จะได้รู้แล้วเชียว!

ฉันแหงนหน้าแล้วส่องมองไปทางซ้ายที่ ทางขวาที่ นึกถึงความล้นตลอดสิบห้าปีที่ซ่อนไว้ ความหาไปจนถึงกันขึงของจิตได้สำนึก พยายามคิดถึงเรื่องเด็ดสุดยอดพอที่จะสามารถแลกกับสิ่งที่อยากรู้ได้ทั้งหมด

แล้วสุดท้ายก็เจอ...

“หนูเคยแอบดื่อกางเกงในที่ติดตรงร่องกันตอนยืนรอไฟแดงเพื่อข้ามทางม้าลายค่ะ!” ฉันหลับตาปี้พูดความลับที่คิดว่าสุดยอดที่สุดในบรรดาความลับทั้งหมดที่มีออกไปอย่างรวดเร็วด้วยหัวใจที่เต้นระรัว

ริมฝีปากสีแดงแยมยิ้มก่อนจะเปลี่ยนเสียงหัวเราะออกมาราวกับว่าถูกใจเรื่องราวที่ได้ยินนั้นหนักหนา ด้วยความอายฉันจึงรีบทวงคำตอบ

“ไหนล่ะคะคำตอบ”

หญิงชราใช้เวลาชั่วครู่พยายามหยุดหัวเราะแล้วสุดท้ายใจเข้าหนึ่งทีเพื่อตั้งสติ สงสัยเหลือเกินว่าความลับนำอายนั้นตกลงตรงไหน ใคร ๆ ก็ต้องเคยกางเกงในเข้าร่องกันกันทั้งนั้น ไม่ต้องทายก็เดาถูกว่าหญิงชราตรงหน้าก็ต้องเคยเป็นเหมือนกันนั่นล่ะ

“เธอต้องการอะไรนะ ขออีกทีซิ” เธอกระแอมก่อนจะ
กลับมาងั้วไขว่ห่าง แล้วกอดอกทำเดิม

“หนูอยากรู้ว่านี่คือที่ไหน”

“งั้นตั้งใจฟังให้ดี ฉันทจะพูดรอบเดียวไม่พูดซ้ำอีก” ฉันทพยัก
หน้าหงิก ๆ จนเส้นผมสีน้ำตาลเข้มปลิวไสว ประสานมือไว้ที่ตัก
แน่นกว่าเดิม หนึ่งหลังตรงแนวรวรากับจะได้ฟังนิทานเรื่องโปรด
เหมือนตอนอยู่อนุบาล

“ที่นี่ไม่ต่างอะไรจากที่ที่เธอเคยเห็นมาตลอดทั้งชีวิต อย่าง
การตื่นเข้ามาทำงาน ตกเย็นก็กลับบ้านนอน ซึ่งแต่ละคนก็มีกิจวัตร
ประจำวันแตกต่างกันออกไป อย่างฉันทก็ตื่นเช้าขึ้นมาเปิดร้านขาย
ชา รอลูกค้าเข้าร้าน ตกเย็นก็ปิดร้านแล้วเข้านอน เป็นอย่างนี้ทุก
วัน ๆ ”

อ้อ หญิงชราผู้นี้เปิดร้านขายชาลีนะ กลิ่นหอมอบอวลที่เดา
ไม่ออกคงเป็นกลิ่นชาสักกลิ่นแน่ ๆ นึกดูแล้วร้านนี้ก็คงเหมือนร้าน
กาแฟของป้าเยาว์ที่หน้าปากซอยหมู่บ้านละมั่ง จะว่าไปป้าเยาว์ก็
ชอบทาปากสีแดงแบบนี้เหมือนกัน แต่ก็ยังแดงไม่เท่ายาหรรอก

“แต่ที่พิเศษหน่อยคือที่นี่สามารถขายความลับเพื่อแลกกับ
สิ่งที่ต้องการได้...” ฉันทาโตเป็นไข้ห่านทันทีที่ได้ยิน มือที่บีบแน่น
เริ่มขึ้นเหงื่อ ซ่อนความตื่นเต้นเอาไว้ใต้แผ่นอกที่เต็นดงตูปดับจน

กลัวจะกระเด็นกระดอนออกมา แต่ทำได้เพียงแม่มีริมฝีปากแน่นจนเป็นเส้นตรง

“คนที่นี้เชื่อกันว่าความลับเป็นสิ่งที่มีความที่สุดในชีวิต” หญิงชราพูดต่อ ฉันฟังแล้วคิดตามว่าคงเหมือนในหนังสือรักน้ำเน่าอะไรแบบนั้นหรือเปล่า ที่ตัวละครสักตัวต้องซ่อนเรื่องราวอะไรบางอย่างไว้ไม่ให้ใครรู้ จนบางทีก็ยอมให้ความลับนั้นตายไปพร้อม ๆ กับตัวเอง ซึ่งการแลกชีวิตกับความลับแบบนั้นก็ทำให้ฉันเชื่อได้ไม่ยากว่าความลับมีค่าจริง ๆ

“แต่มีข้อแม้นิดหน่อย คือชาวบ้านจะรับซื้อความลับเพื่อแลกกับสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างการแลกกับข้าวหนึ่งจาน แลกกับปลาหนึ่งตัว หรือแลกเปลี่ยนของอื่น ๆ ที่เธออยากได้ แต่ถ้าได้เจอกับพวกสัตว์ประหลาด ไม่กี่ปีศาจ เธอจะสามารถขายความลับเพื่อแลกกับสิ่งที่ใหญ่ขึ้นมาได้ พวกความรู้สึกหรือสิ่งที่จับต้องได้ยาก แบบว่า ...” เธอพักสัณน้ำลาย

“แลกกับการทำให้เธอกินข้าวได้อร่อยขึ้น หรือแลกกับความทรงจำของเมื่อวานเมื่อว่าเธอจะวางของเอาไว้ผิดที่แล้วค้นหาไม่เจอซะเอง” ฉันยังคงนั่งหลังตรงแน่วจดจ่อสมาธิกับเรื่องที่ได้อธิบายอย่างตั้งใจ

หญิงชราเปลี่ยนท่าหนึ่งจากการนั่งกอดอกมาเป็นเท้าแขนไว้บนโต๊ะ แสงจากหลอดไฟลีซาทำให้เกิดเงามืดพาดผ่านใบหน้าเหี่ยว

ย่นไปเกือบครึ่ง มีเพียงปลายจมูกกับผิวหน้าบางส่วนเท่านั้นที่แสงสว่างพอจะส่องถึง

“แต่ถ้าอยากได้สิ่งที่ใหญ่กว่านั้นละก็...เธอจะต้องตามหา
นาที่ ไม่ว่าเธอจะอยากได้อะไรบนโลกนี้เขาก็ให้ได้ทั้งนั้น” หญิงชรา
พูดด้วยท่าสบาย ๆ

“แล้วคุณเคยเจอเขาไหมคะ” ฉันทถาม

“ไม่เคย” เจ้าของริมฝีปากสีแดงสดตอบอย่างไม่มีเยื่อ ราว
กับว่ามันไม่ได้เป็นเรื่องที่สลักสำคัญอะไร

“แล้วยังจะรู้ได้อย่างไรล่ะคะว่าทั้งหมดที่ว่าเป็นเรื่องจริง ทั้ง ๆ
ที่คุณก็ไม่เคยเจอเขาด้วยซ้ำ” ฉันทูปาก

“ฉันทก็ไม่รู้ เพราะทั้งหมดนี้..”

ฉันทขมวดคิ้วแล้วโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย มือที่กำแน่น
เปลี่ยนมาเป็นขยุ้มขากางเกงจนเปื่อยและทำให้เนื้อผ้ายับยู่ยี่ หรือตา
อย่างสุนัขกระทึกเพื่อรอฟังคำตอบ มองเห็นริมฝีปากที่แดงแต่มีด้วย
ลิปสติกสีสดแยมยี่มจนเห็นฟันขาว

ตึกตึก

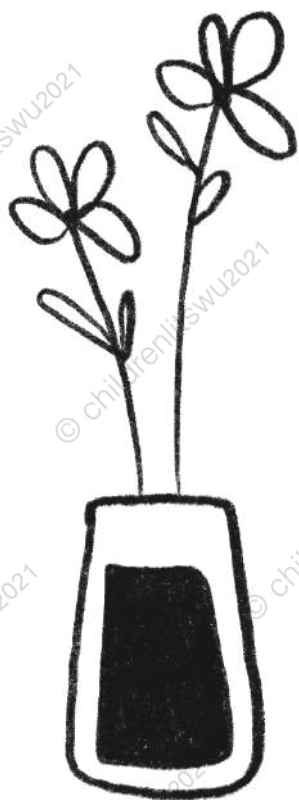
ตึกตึก

ตึกตึก

เป็นความลับ

โธ่!

กว่าจะรู้ตัว จากร้านชาที่เจียบเหงาเมื่อหลายนาทีก่อน โต๊ะ
ไม้ที่เคยว่างเปล่าไร้เจ้าของ บัดนี้กลับมีผู้จับจองจนครบทุกตัว
เสียงพูดคุยจ้อแจตงขึ้นราวกับมีคนค่อย ๆ เร่งเสียงลำโพง ควันสี
เทาจาง ๆ จากปลายแท่งบุหรีสีแดงวาก็เริ่มลอยฟุ้ง ฉับพลัน
ดอกไม้รูปทรงประหลาดในแจกันก็พลันสว่างขึ้นทันใด

๑

เมื่อขึ้นชื่อว่า ‘ความลับ’ ก็ย่อมหมายถึงบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ต้องการให้ใครรู้ หรือเรื่องราวที่ต้องการปกปิดเอาไว้ให้มืดแต่ตัวเราเท่านั้นที่เข้าใจ แต่แล้วยังไงล่ะ จู๊ ๆ ก็โผล่มาในที่ที่ไม่คุ้นตา แถมพอหันหน้าไปทางขวาก็เจอป้ายที่ทำด้วยไม้แผ่นใหญ่สลักคำว่า ‘เมืองแห่งความลับ’ เอาไว้ตัวเบ้อเริ่ม

ฉันยืนแคว้งหน้าป้ายอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะเดินเก้ ๆ กัง ๆ ไปที่ร้านเล็ก ๆ ที่โครงสร้างเป็นไม้ผสมกับผนังปูนสีครีมของหญิงชราเจ้าของริมฝีปากสีแดงที่ตั้งอยู่ตรงปากทางเข้าเมือง คราวนั้นถึงได้เข้าใจว่าตัวเองหลงมาอยู่ไหนกันแน่ แม้จะรู้แล้วว่าที่นี่ไม่ต่างอะไร

จากที่ที่เคยเห็นมาตลอดทั้งชีวิต แต่ก็ปฏิเสธได้ไม่เต็มปากกว่าที่นี้ดู
ปกติดีตามที่เคยคุ้นชิน

เพราะหญิงชราคนที่ว่าดูแล้วก็ไม่ใช่คนชราตามที่เห็น แม้
รูปลักษณ์ภายนอกจะดูร่วงโรยตามกาลเวลาไปบ้าง อย่างเส้นผมสี
ขาวที่แซมออกมาจากกลุ่มผมหยักศกสีดำขลับ ผิวหนึ่งเหยย่วน
หรือกระที่เริ่มปรากฏขึ้นมาจาง ๆ บนหลังมีอันนั้นไม่สามารถบ่งบอก
ได้ชัดว่าเธอคนนั้นแก่แล้วจริง ๆ

ฉันทกลับรู้สึกเหมือนมีใครอีกคนอยู่ในร่างกายนั้น ออกจะ
เป็นหญิงวัยกลางคนที่กำลังสนุกสนานกับการใช้ชีวิตอย่างอิสระ
โดยไม่มีอะไรต้องกังวลเสียมากกว่าจะเป็นยายแก่ที่หนึ่งเฝ้าร้านขาย
ชาไปวัน ๆ สังเกตจากคำพูด แววตา และการเลือกสีลิปสติกทาปาก
ก็พอจะเดาออกว่าเธอคนนั้นคงเป็นคนที่มีมั่นใจในตัวเองอยู่ไม่น้อย
คล้ายคนแก่ที่ยังไม่แก่อะไรอย่างนั้น

เหมือนบ้าเยาว์ไม่มีผิด บ้าเยาว์ที่มีหูตาเป็นลบปะรด!

บ้าเยาว์ที่กล่าวถึงคือเจ้าของร้านกาแฟเล็ก ๆ หน้าหมู่บ้าน
เป็นร้านกาแฟที่ขายเครื่องดื่มแทบทุกชนิด ตั้งแต่โอวัลตินรสหวาน
เจี๊ยบสำหรับเด็ก ๆ ไปจนถึงเครื่องดื่มมีเนยรสเผื่อนสำหรับผู้ที่
ต้องการลดทอนสติ

บ้าเยาว์เปิดร้านตั้งแต่เจ็ดโมงเช้า แล้วปิดการขายตอนสอง
ทุ่มเป็นประจำทุกวันไม่มีวันหยุด ด้วยความเป็นคนมีพลังล้นเหลือ

ไม่ว่าจะทำอะไรก็ดูกระฉับกระเฉงอยู่ตลอดเวลา การเปิดร้านตั้งแต่เช้าจรดเย็นจึงไม่คณามือป้าเยาว์เท่าไรนัก เว้นเสียจะมีธุระสำคัญถึงเขียนป้ายที่ทำจากกระดาษลัง ร้อยหัวด้วยเชือกฟางแขวนไว้ที่หน้าประตูเหล็กเพื่อแจ้งลูกค้าที่แวะมาอุดหนุนกันอย่าง ‘ไปจดทะเบียนสมรสที่อำเภอ’ ที่แปลว่าไปทำธุระที่อำเภอ หรือ ‘ไปขอหมอบุ๊นแพน’ ที่แปลว่าไปโรงพยาบาล แต่ในหนึ่งปีฉันเห็นมากที่สุดมีแค่วันสองวันนี้ล่ะที่ป้าเยาว์จะปิดร้าน นอกนั้นก็เปิดตั้งแต่เช้าจรดค่ำเหมือนเดิม

ยิ่งวันไหนแก่ถูกหวยละก็ แทบจะเปิดร้านข้ามวันข้ามคืนกันเลยทีเดียว

นอกจากจะเป็นคนกระฉับกระเฉงตลอดเวลาแล้ว ป้าเยาว์ยังเป็นคนมีจังหวะจะโคนในการพูดอย่างสนุกสนาน จนร้านกาแฟเล็ก ๆ หน้าหมู่บ้านกลายเป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจและสำนักข่าวขนาดย่อมของคนในหมู่บ้านไปโดยปริยาย ถ้าหากไม่ทันข่าวอะไร แคะไปแคะร้านป้าเยาว์สักห้านาทีก็รู้เรื่องทั้งหมดโดยไม่ต้องไปตามอ่านเองให้เหนื่อยเลยล่ะ

ไม่ต่างอะไรจากตอนนี้ บรรยากาศเงียบเหงาน่าพิลึก ก็คือพลันหายไปเมื่อกระดิ่งที่ห้อยอยู่บนคานกระทบกับบานประตู

ตั้งขึ้นเป็นสัญญาณของผู้มาใหม่ ตามด้วยเสียงสังเคราะห์ที่มาจากชาย
วัยกลางคนหนวดเพิ่มที่ทำให้ฉันขมวดคิ้วอีกหน

“เจ้! ซาดราลูกอึดอดหนึ่งแก้ว ด่วน ๆ ”

ชื่อย่อห่อประหลาดดี

เสียงจ่อแจ้งทำให้ฉันตัดสินใจเดินออกมาจากร้าน แต่ก็ไม่มีลิ้ม
หันไปขอบคุณหญิงชราผู้ไม่ชราที่สาละวนกับการทำเครื่องดื่มให้
ลูกค้าที่เข้ามาจับจองโต๊ะที่เคยว่างเปล่าจนเต็มร้านเล็ก ๆ หากอยู่
ต่อคงเกาะกระร้านเสียเปล่า ๆ แถมกลิ่นบุหรีที่ลอยฟุ้งทั่วร้านก็ทำให้
หายใจไม่สะดวกนัก การเปิดประตูออกมาด้านนอกเหมือนทำให้
ฉันได้พบโลกใบใหม่อีกครั้ง

ขณะนั้นเองประโยคของเจ้าของริมฝีปากสีแดงก็ฉายาวบเข้า
มาในหัวราวกับม้วนวิดีโอที่กำลังกรอกลับ

“ที่นี่สามารถขายความลับเพื่อแลกกับสิ่งที่ต้องการได้...”

เอาล่ะ ไหน ๆ ก็ไม่เงินติดตัวมาสักบาท ทั้งเนื้อทั้งตัวมีเพียง
ชุดที่ใส่มา จะขายถุงเท้าคู่โปรดแลกก็คงไม่มีใครรับ หนทางเดียวที่
จะทำให้ฉันใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ได้คงเป็นการขายความลับที่เก็บสะสมมา
ตลอดสิบห้าปีเท่านั้น!

แต่ปัญหาคือจะขายความลับแลกกับอะไรนี่สิ...

ยืนกอดเล็บมืออยู่นานสองนานก็ยังนึกไม่ออก จึงออกเดิน
เตร่ไปตามทางที่ลาดยาวเข้าไปในหมู่บ้านพิศวง ในใจยังคิดเรื่อง
ชายความลับไม่ตก

สองเท้าก้าวเดินไปตามทางเรื่อย ๆ พลังใช้สายตาสอดส่อง
รอบข้าง ผู้คนที่นั่นดูไม่ต้องใช้ชีวิตเร่งรีบอะไร ต่างคนต่างทำงานใน
มือแล้วพูดคุยยิ้มแย้มกันอยู่ตลอดเวลา ทั้งอากาศและ
สภาพแวดล้อมก็ดูร่มรื่นดี ฉันทว่าที่นั่นเป็นที่ที่น้อยอยู่ที่เดียว แต่รู้สึก
ประหลาดอยู่หน่อย ๆ ตรงที่มีปีศาจตาเดียวยืนแอบอยู่หลังต้นไม้
ทางซ้ายมือนั่นนะ!

ฉันเดินเลี้ยวเข้าไปในสวนสาธารณะที่มีต้นไม้เขียวชอุ่ม
มากมาย หย่อนก้นนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ตัวยาว หลับตาลง ปล่อยให้
สายลมเย็นพัดเอาความคิดในใจที่ไม่สามารถปะติดปะต่อเป็นเรื่อง
เป็นราวให้ปลิวออกไปเหมือนเส้นผมสีน้ำตาลเข้มที่หลุดตามลม

ถึงตอนนั้นฉันนึกออกแล้วว่าชายความลับเพื่อแลกกับ
อะไร

ห้องฟ้าที่เคยมืดดำค่อย ๆ สว่างอันเป็นสัญญาณว่าเช้า
วันใหม่ได้เริ่มขึ้นแล้ว นกตัวจ้อยที่เกาะอยู่บนสายไผะโยงระยางส่ง
เสียงร่าวกกับกำลังแข่งกับเสียงเครื่องยนต์ของยานพาหนะด้านล่าง

ไม่ทันไรก็พลันตกใจบินเตลิดจนออกสั่นขวัญหาย เมื่อเสียงเปิดประตู
เหล็กก็ติดตังเสียดสีกับราว

ฉัน หรือที่ใคร ๆ เรียกว่า ‘ป้าเยาว์’ สาวเทื่อเจ้าของร้าน
กาแฟขวัญใจคนในหมู่บ้าน ไชโยานเหล็กที่เริ่มขึ้นสนิมแล้วดัน
ออกไปพับแนบไว้กับเสาทั้งสองฝั่ง

“ตรงเวลาเหมือนเดิมเลยนะป้าเยาว์” เมื่อเปิดประตูออกก็
พบกับลูกค้ารายแรกของวันในเวลาเจ็ดโมงเช้า

ฉันตื่นเช้าตามประสาคนขยัน จัดการเตรียมกับข้าวกับปลา
ให้เรียบร้อยตั้งแต่ดวงอาทิตย์ยังไม่พ้นขอบฟ้า ต่อด้วยเตรียมตรวจ
อุปกรณ์ทำมาหากินและวัตถุดิบให้พร้อมขายก่อนเปิดบานประตู
รอจนสาย ๆ พอลูกค้าซาถึงจะกินกับข้าวที่เตรียมไว้

“แหม ไม่เปิดตอนนี้จะไปเปิดตอนไหนล่ะหนุ่ม มัวรอให้สาย
โต้งจนตะวันแยงกันก็ไม่ทันกินกันพอดี” ฉันเห็บ ร้านกาแฟสมัยนี้
ที่วัยรุ่นเขาชอบไปซื้อกันเปิดสายจนน่าหงุดหงิด อยากกินกาแฟให้
กระปรี้กระเปร่าก่อนออกไปทำงานแต่ต้องรอถึงสิบโมงคงไม่ต้องทำ
อะไรกันพอดี นี่จึงเป็นหนึ่งสาเหตุที่ทำให้ฉันตั้งใจเปิดร้านแต่ไก่โหว่
ให้ทันกลุ่มคนที่อยากเติมคาเฟอีนให้รู้สึกตื่นตัวยามเช้าแบบนี้

แต่ก็อย่างว่าร้านของฉันไม่ได้วิเศษวิโสอะไร เป็นแค่กาแฟ
ขงใส่น้ำตาลธรรมดา ๆ เท่านั้น ไม่ได้พิถีพิถันสืบเสาะหาเมล็ด

กาแพชั่นดีมาขายแบบที่ร้านแพง ๆ เขาทำกัน แค่อีกกาแพสำเร็จ
จากร้านขายของชำมาซงก็ร่นระยะเวลาและลดต้นทุนได้มากโข
แถมไม่ต้องเสียเงินจ้างพนักงานที่เขาเรียกกันว่าบาริสต้ามาให้
เปลืองเงิน เพราะป้าเยาว์คนนี่แหละจะเป็นบาริสต้ามือฉมังเอง!

การจราจรแถวนี้ไม่ได้เร่งรีบอะไรนัก หากออกจากบ้านไป
ทำงานตอนเจ็ดโมงก็ยังมีเวลาก่อนเข้างานเหลือเฟือ เข้า ๆ
แบบนี้จึงเป็นช่วงเวลาสุขุมรื่นรมย์ของฉันท เพราะลูกค้าในหมู่บ้าน
จะแวะซื้อเครื่องดื่มที่ร้านนี้ก่อนออกไปทำงานหาเงินเกือบทุกราย

“โชคดีนะจะหลานยายสมร” อวยพรบัณฑิตป้ายแดงที่เพิ่ง
รับปริญญาไปเมื่อเดือนก่อนที่ตอนนี้ได้งานเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่าย
ธุรการที่อำเภอ เห็นสาวเจ้าสวมหมวกกันน็อกขึ้นคร่อมรถ
มอเตอร์ไซด์ออโตเมติกช่อกออกไปก็อดเป็นห่วงไม่ได้จึงตะโกนไล่หลัง
ไปอีกทีว่าให้ขี่รถดี ๆ แล้วหมั่นตัวกลับไปซักผ้าซักรีดซัก สวม
โตะที่เปื้อนผงน้ำซงต่าง ๆ ให้สะอาด เสร็จแล้วจึงนั่งลงกินม้อเช้าที่
เตรียมไว้

ฉันทจัดการเก็บกวาดร้านและทำงานบ้านจนถึงบ่าย เช็ด
แห้งของที่ซืมออกมาตามผิวยังไม่ทันแห้งดีป้าสุนีย์ขอยลีเจ้าประจำก็
มาถึง ป้ายคล้อยอย่างนี้เป็นช่วงเวลาพักผ่อนหย่อนใจของชาว
เกษียณสำราญที่อยู่บ้านเหงา ๆ เพราะไม่มีอะไรให้ทำ ร้านกาแพ
หน้าหมู่บ้านของฉันทจึงเป็นแหล่งชุมนุมของคนเหล่านี้

“โอ๊ย! อากาศมันร้อนจริง ๆ เลยนะ จะร้อนอะไรกันหนักกันหนา!” บ้าสูนี่ย่างพวงมะม่วงลูกโตและทัพเพอร์แวร์ลงบนโต๊ะ “มะม่วงมันออก ทั้งไว้ก็ไม่มีใครกิน จะปล่อยให้เน่าก็เสียดาย นี่ก็เปรี้ยวกำลังดี เอามิดมาเร็วเยาว์” ฉันทเดินเร็ว ๆ ไปหยิบมิดมาให้ แกร็บแล้วลงมือปอกมะม่วงอย่างคล่องแคล่ว

นั่งเปรี้ยวปากกับมะม่วงสามฤดูที่บ้าสูนี่ยเอามาฝากจน น้ำลายแตก ทำตาหยีหน้าเบ๊ยวกันสองคนอยู่ไม่นาน สมาชิกเจ้าประจำคนต่อไปก็มาถึง

“เยาว์เอ๊ย กินข้าวเที่ยงหรือยัง เอาแกงเทโพมาฝาก” นั่นคือ บ้าทินาท สาวน้อยวัยเจ็ดสิบแปดปี ซึ่งเข้าข่ายผู้สูงอายุแต่ดูยังก็เหมือนเพิ่งจะห้าสิบปลาย ๆ ด้วยผมหยิกซอยสั้นโกรกสีดำเงามาอย่างดี สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวลายวินเทจคอลึก คล้องคอด้วยสร้อยทองเส้นเชื่อง สวมแว่นสายตาทรงรีเล็ก มีเล็บมือยาวสีแดงสด และริมฝีปากสีเดียวกันเป็นเอกลักษณ์ รวมถึงรถมอเตอร์ไซค์รุ่น ‘WAVE100’ ภูมิใจที่ใครเห็นก็จำได้ว่าใครเป็นเจ้าของ

“ยังไม่ได้กินเลยบ้า มาเร็ว ๆ มะม่วงน้ำปลาหวานวันนี้แซ่บมาก บ้าสูนี่ยเอามาฝาก” ฉันทตะโกนตอบบ้านาทที่กำลังจอดรถมอเตอร์ไซค์สีแดงของแกหลบแดดใต้ต้นไม้ข้าง ๆ ร้าน

“โอ๊ย แค่นี้ย็นก็น้ำลายสอแล้ว” บ้านาทหลงจากรถไถ ๆ เตรียมถอดรองเท้าแต่ก็ชะงักตอนที่บ้าสูนี่ยร้องทัก

“ดับเครื่องก่อนเสิร์ฟ เอ็งไม่ต้องรีบยังไม่หมดง่าย ๆ
หรือก” ป้าสูนี่ยิ้มแล้ว

“เฮ้อ! สีม”

ฉันนับถือป้านาทเป็นญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง เรารู้จักกันมา
เกือบยี่สิบปีตั้งแต่ฉันย้ายเข้ามาอยู่ที่หมู่บ้านนี้ ตอนเข้ามาแรก ๆ ก็
ได้ป้านาทที่แหละเป็นเพื่อนคอยพาไปรู้จักคนโน้นคนนี้ จนเดี๋ยวนี้
ฉันต้องเป็นคนคอยแนะนำป้านาทให้คนอื่น ๆ แทนบ้าง

ป้านาทเป็นคนอารมณ์ดีมีน้ำใจ ไปที่ไหนก็มีแต่คนรู้จัก ว่าก็
ว่าป้านาทเป็นแม่มาลัยลูกสองมาได้ห้าปีกว่า ๆ แต่ชีวิตก็ไม่ได้ทุกซ
ร้อนอะไร ลูกหลาน ทรัพย์สินเงินทองก็พอมิ่ไม่ขัดสน นอกจาก
สังขารที่โรยราให้เห็นจะมีแต่เรื่องของหลานสาวสุดที่รักเข้ามาทำให้
ปวดหัวเล่น ๆ บ้าง

เมื่อก่อนป้านาทและสามีขยันทำมาหากิน ตั้งแต่ทำสวน ทำ
นา เลี้ยงหมู เลี้ยงไก่ เปิดโรงสีข้าว จนพอมิ่พอกินก็ปล่อยเงินกู้ให้
คนในตลาดควบคู่ไปกับเปิดร้านรับซ่อมนาฬิกา แต่พอสามีแก่เสีย
จึงจำต้องปิดกิจการร้านนาฬิกาไปเนื่องด้วยไม่มีความชำนาญเท่า
ปัจจุบันจึงอยู่บ้านลูกชายคนโต เพราะเขาไม่ยอมปล่อยให้แม่อยู่
บ้านหลังเดิมเพียงลำพัง อย่างน้อยบ้านของลูกชายก็ยังมีหลานสาว
อย่างอันธกาคอยอยู่เป็นเพื่อนได้บ้าง

บ้านนาทมักตื่นเช้าขึ้นรถมอเตอร์ไซด์คู่ใจไปตลาดเพื่อเก็บดอก
เงินถั่วและซื้อวัตถุดิบมาทำอาหารทุกวัน เห็นว่าอาสาเป็นแม่ครัว
สลับกับลูกสะเภาเพื่อแบ่งเบาภาระหน้าที่ของหล่อน ทั้งยังช่วยดูแล
หลานสาววัยสิบห้าให้ด้วย เพราะเป็นคนชอบทำอาหาร วันไหน
ครีมนอกครีมนใจบ้านนาทมักจะทำแกงหม้อใหญ่เอาไปแบ่ง บ้านโน้นที่
บ้านนี้ที่ รวมไปถึงบ้านของฉันเช่นวันนี้

“ถ้ายังไม่กินก็เอาไปใส่ตู้เย็นก่อน อากาศร้อนแบบนี้เดี๋ยวจะ
บูดเอา” บ้านนาทียืนดูแกงให้ “แบ่งไปให้ที่บ้านแล้วนะ ยืนให้ผิว
เอ็งไป” แกงลงพลางเอามือพัดหน้า อีกข้างก็ล้างเอาของใน
กระเป๋าสื่อออกมาวางไว้บนโต๊ะหวงคล้ายร้อน ฉันได้ยินเสียงกรู
งกริ้งดังอยู่ในนั้น บ้านนาทแกล้งขบปากของกระจุกกระจิกติดตัว พวก
เหรียญห้าเหรียญสิบก็มีก็อยู่เต็มกระเป๋ า ขนาดกรรไกรตัดเล็บแกลง
พกเลย

“บ้านอะไร” ฉันถามเมื่อเอาแกงเทโพไปใส่ตู้เย็นเสร็จ เห็น
แกงยังล้นกระเป๋าสื่อไม่เล็ก

“หากุญแจบ้านนะสิ ก่อนออกมาที่ว่าหยิบมาแล้วนะ”

“แล้วอันนี้อะ ไม่ใช่กุญแจบ้านบ้านเหรอ” ฉันชี้ขึ้นไปที่ถูกกุญแจ
พวงใหญ่

“เออ อันนี้ของใคร ไม่ใช่ของข้านะ กุญแจบ้านข้าไม่ใช่ยังงี้ ของเอ็งรีเปล่านาท” ป้าสูนีย့်สายหน้า ป้านาทรีบหยิบพวงกุญแจมาวางใกล้ ๆ ยกแว่นตาที่ยังเกี่ยวห้อยขึ้นแล้วใช้สายตาปกติพิจารณา

“อ้อออ ของข้านี่ละ” แกร็อง ดูท่าจะนึกได้ตอนเห็นพวงกุญแจลายแมวสามสี

“นั่นไง!” ป้าสูนีย့်ตบโต๊ะ “ข้าก็ว่ากุญแจบ้านข้าไม่ใช่ยังงี้ อีกอย่างข้าไม่พกพวงใหญ่แบบนี้หรอก พกสองสามดอกก็พอแล้ว” แกวุดอย่างซิงซัง ก่อนเราจะพากันหัวเราะครืนใหญ่ เพราะป้าสูนีย့်เชื่อว่าบ้านป้านาทมีเงินเยอะก็เลยต้องล็อกบ้านหลายชั้น ไม่เหมือนบ้านแกที่ต่อให้เปิดประตูทิ้งไว้โจรก็ไม่เข้า

“แล้วหลานเป็นไงมั่งละ” ป้าสูนีย့်ถามหลังจากพากันกินมะม่วงน้ำปลาหวานจนเกือบหมดถ้วย แล้วเปลี่ยนกิจกรรมมาเป็นร้านทำเล็บขนาดย่อม

วันนี้เห็นจะมีสมาชิกวัยเกษียณแค่สองคนที่มาปักหลักคลายเหงากันที่นี่

“อันนะเรอะ ก็ไปโรงเรือนโน่นนะสิ” ป้านาทตอบ

“ข้าจะไปถามหาอันมันทำไมเล่า ก็เห็นมันอยู่ทุกวัน”

“ป้านีย့်หมายถึงหลานรักบ้านะ” ฉันทเสริม

“อ้อ ก็โทรมาอยู่เรื่อย ๆ นั่นล่ะ นี่ก็ยกหูโทรศัพท์ออกแล้ว ดีที่มันโทรมาตอนกลางวันไม่เงิ่นสองผิวเมียมันบ่นซ้ำอีก ชี้เกี่ยจะฟัง” ป้านาทบอกดัด แกดดูไม่อยากจะพูดถึงหลานรักอีกคนเท่าไร แต่ก็อย่างว่าใครจะอยากเล่าปัญหาในบ้านให้เป็นซี่ปากคนอื่น

“ยืมตังค์อีกแล้วเรอะ” ป้าสุณีก็ยังคงถามต่อ

“ก็เรื่องเดิม ๆ นั่นล่ะ ให้เงินไม่รู้จะให้ยังไงไหว แต่ไม่ก็ให้สงสารเหลนมัน กลัวไม่ได้กินของดี ๆ” ป้านาทถอนหายใจ

“อើ ผัวมันก็อีกคน ขยันมีลูกแต่ไม่มีปัญญาเลี้ยง” ป้าสุณียิ้ม

จริง ๆ เรื่องนี้คาราคาซังมานาน ฉันพอรู้เรื่องอยู่บ้างตามที่เจ้าทุกซ์มาเล่าให้ฟัง ซึ่งหลานรักคนที่ว่าก็คือลูกสาวคนโตของน้องสาวป้านาท สาวเจ้าไปเล่าเรียนในเมืองหลวง พอเรียนจบก็ลงหลักปักฐานกับชายหนุ่มคนหนึ่ง แต่ไม่รู้ยังกันอีกทำไหนทะเลาะกันไม่เว้นแต่ละวันแถมดันมีลูกด้วยกันถึงสามคนเสียอย่างนั้น ด้วยชีวิตคู่ที่ระหองระแหงก็พลอยทำให้ขัดสนเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ กันบ้างหลายครั้งที่หลานสาวมาขอความช่วยเหลือ แต่นานวันเข้าคงจะติดเป็นนิสัย ทุกครั้งที่โทรมาหาจะมีแต่เรื่องเงินทองเข้ามาเกี่ยว ทำเอาป้านาทกลุ่มอกกลุ่มใจจนนอนไม่หลับอยู่เป็นพัก ๆ บางครั้งก็ถึงกับต้องเข้าโรงพยาบาลเลยทีเดียว

“รายได้ข้ากก็ไม่ค่อยจะมีเหมือนเมื่อก่อนแล้ว เบี้ยคนชราที่
ได้ก็น้อยแสนน้อย ถ้าข้าหาเข้ากินค่าแบบคนอื่นเขาก็คงไม่พอยาใส่
นี่ก็พยายามเก็บเงินเอาไว้เพื่อต้องเข้าโรงพยาบาล ชื่อหยูกยาจะได้ไม่
ต้องไปรบกวนลูกหลานมาก เอออ...แล้วค่าไขมันเอ็งล่ะนี่เป็นยังไง
บ้าง ได้ยินว่าวันก่อนไปตรวจ” บำนาทเปลี่ยนเรื่องหันไปถามบ้านี้ยี่
สีหน้าแกลดูเหนื่อยหน่ายที่จะพูดเรื่องหลานรักเต็มทน

“ลดลงมาหน่อย แต่ก็ยังต้องกินยาอยู่ ขนาดกินแต่น้ำพริก
ผักต้มก็ยังมีไขมันอยู่อีก ข้าละเบื่อโรคพวกนี้จริง ๆ เอ็งก็อย่าไปกิน
อะไรทอด ๆ มัน ๆ มากนะเขี้ยวแก่มากมาเป็นโรคไม่รู้ตัวเลย แล้วน้ำซง
ๆ นี่ก็ลดหวาน ลดน้ำตาลลงหน่อย เดี่ยวคนในหมู่บ้านเป็น
เบาหวานกันหมด” บ้ำสู่นีย่บ่นยาวในขณะที่มีอีกหยิบมะม่วงใน
จานกวาดน้ำปลาหวานที่เหลือก้นถ้วยเข้าปากจนเกลี้ยง

“แต่คนพวกนี้แปลกนะบ้ำ รู้ว่าอะไรทำให้เป็นโรคก็ยังกิน
เข้าไปไม่เว้นแต่ละวัน” ฉันเสมองบ้ำสู่นีย่ที่ยังกินมะม่วงน้ำปลา
หวานไม่เลิก “นี่บางคนก็สั่งหวานมากอีกต่างหาก ทั้ง ๆ ที่ฉันก็ใส่
น้ำตาลไปตั้งครึ่งแก้ว” ฉันขมวดคิ้วพลาตตะไบเล็บให้บำนาทไป
ด้วย

อย่างไ้อับอลลูกลุงจรรยาที่อยู่ชอยแปดชอบสั่งนมชมพูหวาน
พิเศษ พอฉันทำไม่หวานเท่าแกวก่อนที่มันเคยกินมันก็บอกว่าไม่
อร่อยอีก ฉันละเป็นห่วงต้บไตมันจริง ๆ เพิ่งจะขึ้น ป. ๕ แต่ตอนนี่
อ้วนฉุนกางเกงรัดขิบไม่ขึ้นจนต้องเปลี่ยนมาร้อยเชือกแล้ว

“เอ็งก็แอบใส่ให้มันน้อย ๆ หน่อย หนู่มสาวเดี๋ยวนีก็โกรธจัด
ผัวข้าก็ติดกินเค็มมาตั้งแต่หนู่ม ๆ จนโรคไตถามหาแล้วนะ” บ้า
สุหนีโยอด

“อันก็เหมือนกัน ชอบกินน้ำขงมีเม็ดสีดำ ๆ เหงี้ยว ๆ อะไร
ไม่รู้ วันก่อนมันยื่นมาให้ชิม หวานจนข้าตาเข” บ้านาทลูบแขน
ทำท่าชนลูก แล้วถามต่อ “เออ วันก่อนข้าเห็นบ้านนางแววมันมีรถ
ใหม่ป้ายแดงมาจอด ของใครนะ”

“ก็ของลูกเขยเขานั่นละ บ้านที่อยู่ข้างบ้านยายแววเขาแวะ
มาเล่าให้ฉันฟังเมื่อวันก่อน” ฉันเริ่มร่ายเรื่องราวที่ได้ยินมาให้คน
สูงวัยทั้งสองฟังอย่างออกรส แค่มมีคนแวะมาซื้อน้ำก็เหมือนมีข่าว
ใหม่ ๆ มาส่งอยู่ตลอด ฉันจึงตั้งใจทำหน้าที่ผู้ประกาศข่าวอย่างเต็ม
ความสามารถ

“แล้วนี่ก็โมงก็ยามแล้ว” บ้าสุหนีถามเมื่อฟังเรื่องลูกเขย
เจ้าของรถป้ายแดงจบ

“เกือบจะสี่โมงแล้วบ้า” ฉันชี้ไปที่นาฬิกาข้างฝา

“ตายจริง สี่โมงแล้วเรอะ งั้นข้ากลับก่อนละเดี๋ยวอันมันเข้า
บ้านไม่ได้ เอ็งซ่อนท้ายเข้าไปไหมนี่ย” บ้านาทลูกขึ้น

“ไม่เป็นไร เดี่ยวข้าจะเดินไปแวะบ้านสมรสักเดี๋ยวนะ เอ็งก็ซึ้งถ
ดี ๆ โรงเรียนเลิกแล้วระวังไอ้พวกรถทอดง ๆ หน่อย เดี่ยวจะตกอก

ตกใจเอา” ชาววัยเกษียณต่างพากันแยกย้ายกันกลับบ้าน ประจวบ
กับลูกค้าตัวจ้อยสวมชุดลูกเสือสำรองเข้าร้านพอดี

“วันนี้เอาอะไรต้น”

“เอานมชมพูค้ำบ้ำเยาว์”

ฉันยื่นแก้วนมชมพูให้เด็กชายชั้น ม. ๑ เสรีจก็เห็นบ้านาทซี่
มอเตอร์ไซค์ย้อนกลับมา

“มีอะไรหรือบ้ำ”

“ข้าว่าข้าลืมอะไรสักอย่าง” บ้านาทซี่ยังคงควมรถ
มอเตอร์ไซค์อยู่ แกมวดคิ้วมุ่น

“อ้าว ลืมอะไรละที่นี่” แกล้วงกระเป๋าเสื้อ ชะโงกหน้ามอง
ตะกร้าหน้ารถ คิ้วที่เขียนด้วยดินสอมาอย่างดียังคงผูกเป็นปมไม่
คลาย

“กุญแจ! ข้าลืมกุญแจบ้าน!” แกโพส่ง ฉันหันกลับไปมอง
โต๊ะที่เรานั่งพูดคุยกันเมื่อตอนบ้ายเห็นกุญแจพวงใหญ่ยังคงวางอยู่
ที่เดิม

กว่ามือจะว่างก็มีตาคำ ช่วงเย็นลูกค้าส่วนมากจะเป็นเด็ก
นักเรียนที่ใช้พลังงานทั้งเรียนทั้งเล่นจนเต็มสูบมาอุดหนุนน้ำซง

หวาน ๆ ไม่เหมือนตอนเช้าที่ลูกค้าเป็นคนวัยทำงานที่ต้องการ
คาเฟอีน

ฉันขีดโต๊ะที่เหนียวเหนอะ เกยหน้าขึ้นมาเห็นเด็กหญิงผม
สั้นทำหน้าอึ้งมึนงงในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้น คีบรองเท้าแตะสีส้ม
สดใส่บันจึกรยานสีเขียวมาจอดหน้าร้าน

“ป้าเยาว์!”

“อะไรกันเด็กหญิงอันธก๊ากา เสียงดังโวยวายเชียว อู๋ๆ วันนี้ก็
สวยนะจ๊ะ” ฉันแซว แต่คิ้วของเด็กหญิงยังขมวดแน่น

“อย่าทำแว่นตาหายอีกแล้ว นี่ก็รอบที่เท่าไรไม่รู้แล้วเนี่ย วัน
ก่อนเห็นใบไม้บนหัวตัวเองแท้ ๆ แต่ค้นหาไม่เจอ!” เด็กหญิงห่อไหล่
ทิ้งแขนลงข้างตัวอย่างคนเบื่อหน่ายกับเรื่องที่เกิดขึ้น ๆ

“อ้าว แล้วไปสีมไว้ที่ไหนล่ะที่นี่ เมื่อบายป้าก็ว่าป้าเห็นอย่า
เอ็งใส่อยู่นา”

“อย่าบอกว่าเมื่อบายมาแม่ที่อยู่อู่ร้านป้าเยาว์แล้วก็กลับบ้าน
เลย ไม่ได้ไปแหวะที่อื่น”

“เตี้ยวนะ ๆ อันนี้รีเปลาอัน” ฉันชะโงกหน้าไปด้านหลัง
เห็นแว่นตาทรงรีสีแดงวางหลบอยู่หลังถ้วยน้ำปลาหวาน แล้วรีบ
หยิบมายื่นให้เด็กหญิง

“อันนี้แหละบ้าเยาว์! เฮ้อออ..ขอบคุณค่ะ หนูรีบไปก่อน
เดี๋ยวหมาตรงซอยสองมันไล่” เด็กหญิงรับแว่น กลอกตาไปที่ แล้ว
รีบใส่จักรยานปั่นกลับเข้าไปในหมู่บ้านตามด้วยเสียงหมาเห่าดังลั่น
ซอຍ

เฮ้อ วันนี้น้ำนาทเขาล้นของไปก็หนแล้วนะ

ฉันทุดลุกออกจากแก้อี้ตัวยาวในสวนสาธารณะ ทอดน่อง
ไปตามทางที่ลาดด้วยซีเมนต์อย่างไม่เร่งรีบ สองมือเก็บกุ่มสิ่งที
่อยากแลกกับความลับเอาไว้นั่น ไม่นานบรรยากาศรอบข้างก็
แปลกไป ท้องฟ้าที่เคยสดใสเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลออกเหลืองดูอึดอัด
ซอบกล ความสดชื่นที่ได้จากสวนสาธารณะเมื่อครู่หายวับ แทน
ด้วยกลิ่นสาบพายนจมูก พอมองลึกเข้าไปในตรอกยาวเห็นเงาที่ม
เหมือนกองอะไรสักอย่างที่ซ้อนกันเหมือนภูเขา หางตาเหลือบไป
เห็นสิ่งมีชีวิตประหลาดยืนอยู่ข้าง ๆ ถึงขยะที่เริ่มส่งกลิ่น แล้วคำพูด
เจ้าของร้านชา ก็ดังก้องในหัวอีกครั้ง

‘แต่บางที่ถ้าได้เจอกับพวกสัตว์ประหลาด ไม่ก็ปีศาจ เธอจะ
สามารถขายความลับเพื่อแลกกับสิ่งที่ใหญ่ขึ้นมาได้ พวกความรู้สึก
หรือสิ่งที่จับต้องได้ยาก...’

อีม..นี่คงเป็นสัตว์ประหลาดอย่างที่หญิงชราบอก สิ่งนี้มีรูปร่างแปลกตา ระบุไม่ได้ว่ารูปร่างอะไร สองขาผอมแห้งไร้ร่องเท้า พยุงเนื้อตัวที่เหลวเฟลระ ดวงตาปูดโปนออกมาจนฉันกลัวว่าลูกตาของเขาจะหลุดออกจากเบ้า ผิวเนื้อดูเหนอะหนะจนได้ยินเสียงเฉอะแฉะยามขยับตัว รอบข้างมีเสียงหึ่ง ๆ ของเหล่าแมลงตัวเล็กบินว่อน ฉันยืนขังใจอยู่นานว่าจะตกตายอย่างไรดี ขนาดเตรียมใจมาแล้วแท้ ๆ แต่สุดท้ายก็พุดออกไปอย่างตะกุกตะกัก

“ส สวัสดิ์คะ” ฉันหลับตาปี ไม่กล้ามองสิ่งที่เห็นตรงหน้า

“หืออออ” คู่สนทนาหันมาตอบกลับด้วยเสียงยานคาง เหมือนเทพคาสเซ็ทอันเก่าของปู่ที่กดฟังซ้ำบ่อย ๆ จนยี้ด ฉันยอมลืมตาขึ้นข้างหนึ่ง

“มีอะไรหือออ” เขาถามซ้ำพาลงปิดฝาถังขยะไปที่หนึ่ง ฉันตบตีกับความคิดในหัว ใจหนึ่งก็อยากขายความลับให้เสร็จ ๆ แล้วออกไปจากตรงนี้ ใจหนึ่งก็ยั้งกล้า ๆ กลัว ๆ ว่าจะต้องพุดว่าอะไรดี การเผชิญหน้ากับสิ่งแปลกประหลาดที่ไม่ได้พบเห็นในชีวิตประจำวันแบบนี้ทำให้ฉันทำตัวไม่ถูก

“คือ คือว่า หนู..”

“จะให้ไปกำจัดขยะหือออ” ฉันทง “ก็ฉันเป็นปีศาจตัวเหม็นโง่งง ที่ไหนมีขยะที่นั่นมีฉันอย่างแน่นอนนนน ขยะของคนอื่นแต่เป็นสมบัติของฉันนนน ฮีฮี” กว่าจะพุดให้จบประโยคฉันลื้น

จนตัวโง่ง เผลอลืมตาสองข้างขึ้นมาอย่างลืมตัว แถมเสียงหัวเราะ
ตอนท้ายนั้นก็ดูพิลึกพิลั่นจนเกือบหลุดหัวเราะ

“ที่ไหนมีขยะขอให้เรียกฉันนนน ที่นั่นจะสะอาดดุดดทันที!”
คำสุดท้ายที่เขาพูดเสียงดังทำเอาฉันสะดุ้ง

ฉันเพิ่งเคยพบเจอเรื่องอะไรแบบนี้ คนที่มองว่าขยะของคน
อื่นเป็นสมบัติของตัวเอง แล้วยังเก็บขยะให้คนอื่นจนสะอาดแต่
ตัวเองดันสกปรกจนแมลงบินตอมที่มันยังไ้กันนะ ประหลาดดี

“หนูอยากจะขายความลับ” ฉันพูดเสียงเบา

“หืออออ อะไรน้าา”

“หนูอยากขายความลับให้กับคุณค่ะ!” ฉันพูดเสียงดังขึ้น

“อ้ออ แลกกับอะไรละ” เขาหันมาจ้องตาหลังจากคู้ยถึงขยะ
ใบที่สอง ฉันสะดุ้งอีกหน ตกใจกับลูกตาที่กลัวว่าจะทะลักออกมา
หากเขาผลอหายใจแรง

เข้มแข็งไว้อันธิกา!

แต่ถ้าถ้าแลก จะแลกให้กับคนอื่นได้ไหมนะ อีม..ฉันว่าคงได้
แหละ ไนเมื่อหญิงชราบอกว่าสามารถแลกกับสิ่งที่เราต้องการได้
แล้วฉันก็ต้องการแลกความลับนี้ให้คนอื่น แต่वलองถามอีกที
เพื่อความแน่ใจดีกว่า

“ถ้าหนูขายความลับของหนู เพื่อแลกกับอะไรบางอย่างของ
ยาได้ไหมคะ” ฉันทำขายเสื้ออย่างประหลาด

“สบายยยย”

ฉันทะลอร้อง ‘เฮ้!’ ในใจ ที่นี้ก็บอกสิ่งที่อยากแลกไป

“หนูอยากให้อำจាំที่วางแว่นตาของตัวเองได้ซะที หนูเบื่อ
มากที่จะต้องคอยหาของที่หนูไม่ได้เป็นคนทำหาย!” ฉันทพูดอย่าง
เหลือรอด

“ว้าววว น่าสนใจมากกก ว่าความลับของเธอมาได้เลยยย
อึ๊อึ๊” เขาหันมายืนประจันหน้า ตอบรับด้วยดวงตาปริ้อ ๆ กับ
ประโยคที่ดูเหมือนไร้ความรู้สึก แต่ริมฝีปากกลับเหยียดยิ้มกว้างจน
เห็นฟันหลอ

เอาล่ะ ในที่สุดฉันทก็คงต้องเล่าเรื่องนี้ให้คนอื่นรู้สินะ การ
บอความผิดของตัวเองให้คนอื่นอย่างการ...

“หนูเคยแอบตดในห้องเรียน แล้วบอกว่าเมธีเป็นคนตด
คะ!”

แล้วเสียงประหลาดก็ดังขึ้นเสี้ยววินาที รู้สึกเหมือนฟองสบู่ที่
ลอยละล่องได้ไต่ทันไรก็แตกสลายกลางอากาศ จนละอองน้ำเล็ก ๆ
ฟุ้งกระจาย

ปุง!

“ยินดีด้วย ความปรารถนาของเธอสำเร็จแล้วว” กว่าจจะ
รู้ตัวคู่สนทนาก็หายวับไปแบบไม่ทันรำลา ทิ้งไว้เพียงกลิ่นเหม็นหึ่ง
จากถังขยะใบที่สามที่ยังคงเปิดฝาทิ้งไว้ ฉันทมองซ้าย มองขวาแล้ว
ยิ้ม รู้สึกใจพองโตจนคับอก

เพราะรู้แล้วว่าหลังจากนี้จะขายความลับเพื่อแลกกับอะไร

ใช่ ฉันทจะขายความลับแลกกับความทรงจำของย่า

๒

**ฉันเดินย้อนออกมาจากตรอกขยะเหม็นนี้หึ่ง รีบจนลืม
เรื่องสำคัญอีกอย่างหนึ่งไปเสียสนิท**

ที่อยู่ของนาที!

เพราะจับต้นชนปลายไม่ถูกจึงไม่ทันได้ถามถึงบุคคลที่น่า
อัศจรรย์ผู้นั้น หากฉันเจอนาทีก็จะสามารถขออะไรก็ได้ในโลกนี้
เพียงแลกกับความลับแค่เรื่องเดียว ซึ่งง่ายกว่าการเดินไปขาย
ความลับที่ละเรื่องกับชาวบ้านหรือพวกปีศาจเหมือนเมื่อครู่เป็น
ไหน ๆ ใครจะอยากบอกความลับของตัวเองให้คนอื่นรู้กันล่ะ แค่ว่า
ขายไปก็หน้าอายจะแย่ แต่จะทำยังไงได้ในเมื่อปีศาจตัวเหม็นหายไป
แล้ว สุดท้ายจึงทำได้เพียงเดินไล่ตักย้อนออกมา

ที่นี้อากาศดี ไม่ร้อนอบอ้าวเหมือนที่บ้านที่ไม่ว่าจะฤดูไหนก็ร้อนเหมือนกันหมด พอเข้าหน้าร้อนก็ยิ่งไปกันใหญ่ เป็นช่วงเวลาที่ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในกระทะทอดปลาที่ย่าชอบทอดให้กินยังไถ่ยังงั้น ยิ่งตอนที่พายุฤดูร้อนเข้าก็ยิ่งหนัก ทั้งอบอ้าว ทั้งอึมครึม อากาศหนึ่งเหมือนรอเวลาปะทุ นึกถึงความทรمانนั้นที่ไร้ก็ชนลुकทุกที่

ฉันเดินอย่างไร้จุดหมายมาได้ไม่ไกลท้องก็ร้องดังจ๊อกตอนที่หันไปเห็นรถเข็นชายเมฆุเสียบไม้สี่เหลืงกลืนหอมจุกน้ากิน แถมรถอีกคันที่จอดอยู่ข้างกันยังชายไอศกรีมอีกแหนะ! เห็นป้ายไว้ ๆ เขียนติดไว้ว่า ‘ไอศกรีมรสยางลบ’ น่าสนใจไม่หยอก เกิดมาก็เพิ่งเคยเห็นไอศกรีมรสนี้ รสแปลกสุดที่เคยเห็นคือไอศกรีมรส ‘มันท์ซ็อก’ ที่ยายแบ่งชอบกินแล้วโดนเพื่อนล้อว่ารสชาติเหมือนกินยาสี่พัน

ฉันมองซ้ายมองขวาแล้วเดินข้ามถนนที่ไร้การสัญจร สองมือรีบล้วงกระเป๋ากางเกงแต่นึกขึ้นได้ตอนที่คว้ได้แค่อากาศว่าฉันมาตัวเปล่า ไม่มีอะไรใช้แลกได้เลยแม้กระทั่งถุงเท้าคู่โปรดที่เจ้าของร้านชายชายยังทำท่าขะแยง ตอนที่คงมีสิ่งเดียวที่สามารถขายไปเพื่อแลกกับอาหารนั้นก็คือความลับ

ฉันเดินเสียบ ๆ เคียง ๆ ไปใกล้รถเข็นคันที่ว่า กลืนหอมโซยมาชวนหน้าลายไหล พอเห็นโถน้ำจิ้มที่วางอยู่ข้างเตาน้ำย่อยในกระเพาะก็ทำงานอย่างแข็งขัน ส่งเสียงโครครากประท้วงกลาย ๆ ว่าให้รีบเคี้ยวแล้วกลืนอาหารเหล่านี้ลงมาสักที

“เอาอะไรจะหนู” เพราะจ้องเมนูประหลาดบนเตาอยู่นาน
คุณป้าใจดีจึงร้องทัก

“อันนี้คืออะไรหอคะ” ฉันเข้าไปบนเตาอย่าง เหนื่อยเสียใบ้วาง
เรียงรายจนแทบไม่มีที่ว่างให้เห็นตะแกรง คุณป้ามือไวจับพลิกไป
พลิกมาให้เนื้อสุกอย่างคล่องแคล่ว “อันนี้เนื้อกระท่ายี่ชิมพว อัน
นั้นเนื้อม้าลายสีน้ำเงิน ส่วนอันโน้นหนังสุนัขจึงจอกตาเซะจะ”

กระท่ายี่ชิมพว? ม้าลายสีน้ำเงิน? จึงจอกตาเซะ?

นี่มันอะไรกัน! เหล่าสารพัดเนื้อทำเอาฉันตะลึงไปชั่วขณะ
ไหนหญิงชราผู้ไม่ชราคนนั้นบอกว่าที่นี่เหมือนที่บ้านฉันยังโล่ง
แล้วเนื้อสัตว์พวกนี้มาจากไหน อย่างมากแถวบ้านฉันก็เห็นจะมีแต่
เนื้อจระเข้ที่ดูพิลึกที่สุดเท่าที่เคยเห็นแล้ว แต่ไววายไปก็เท่านั้น
เพราะกลิ่นเนื้ออย่างสีสน้ำเงินตรงหน้าช่างแยยวนชวนลึ้มลองจน
อดใจไม่ไหวพลั้งปากสั่งรวดเดียวลิบไม้!

เฮ้อ! ใจอ่อนชะมัด

รอไม่นานฉันก็รับถุงสารพัดเนื้อประหลาดมาไว้ในมือ เลือก
หยิบไม้ที่ดูจะปกติธรรมดาที่สุดอย่างเนื้อกระท่ายี่ชิมพวขึ้นมา
พอจะแยกออกว่าเนื้ออะไรเป็นเนื้ออะไรเพราะรูปร่างแตกต่างกัน
จ้องมองอยู่ครู่หนึ่งพอให้เข้าใจได้แล้วก็กัดเข้าไปคำใหญ่ จากที่
หลับตาปีที่ั้นที่เริ่มเคี้ยวถึงได้เบิกตากว้าง ความชุ่มฉ่ำของน้ำจิ้ม
และเนื้อนุ่มลิ้นทำเอาฉันแทบลึ้มลงไปนั่งกับพื้น รีบเคี้ยวที่เหลือให้

หมดแล้วหยิบเนื้อชนิดอื่นเข้าปาก ความอัครรรยของเนื้อประหลาด
ทำเอาสติฉันแทบหลุด ทุกอย่างอรรอยแบบที่ไม่ควรอรรอย อรรอย
แบบประหลาด แถมยังอรรอยกว่าลูกชิ้นปิ้งลุงเรื่องหน้าโรงเรียนซะ
อีก อยากชวนยายแปป้มากินด้วยกันเสียเดี๋ยวนี พวกของปิ้ง ๗
รมควันอย่างนี้ถูกใจเขาล่ะ

ยืนเคี้ยวตุ้ย ๆ อยู่ไม่นานเนื้อทั้งลึบไม้ก็หมดเหลือเพียงไม้
เสียบเปล่า ๆ ฉันแทบกลืนคำสุดท้ายลงท้งไม่ไหว หน้าท้องแน่น
ตึงลงจิ้มนิ้วลงไปแทบจะไม่มีรอยบุ้ม หากมีไม้ที่ลึบเอ็ดมีหวังฉัน
ได้ช้ย้อนลึบไม้ที่ว่วามกินเข้าไปก่อนหน้านี้ออกมาแหวง

บ้าเจ้าของร้านยิ้มอย่างใจดีเหมือนเคย หัวเราะน้อย ๆ ตอน
บอกฉันว่าขายมาตั้งหลายปีไม่เคยเห็นใครกินได้อรรอยเท่าฉันมา
ก่อน ซึ่งก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว เพราะตั้งแต่เกิดมาลึบห้าปีก็เพิ่ง
เคยกินเนื้ออย่างประหลาดแบบนี้เป็นครั้งแรก

“เดี๋ยวล้าตดิให้หะ เห็นหนูกินแล้วช่้นอกช่้นใจเหลือเกิน”
รอยยิ้มหวานของคุณบ้าทำฉันรู้สึกผิดเพราะที่กินไปทั้งหมดนั้นไม่มี
เงินจ่าย ทำหน้าอ้หลักอ้อเหลือพอให้จับสังเกต แถหัวเราะแล้วพยัก
หน้าให้ฉันพูด

“คือว่าหนูจะจ่ายด้วยความลึบ” ฉันว่าเสียงเบา และโชคดีที่
คุณบ้าตกลง!

นึกย้อนเหตุการณ์น่าอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ วันที่อากาศร้อนอบอ้าวจนไม่รู้จะทำอย่างไรให้หายคอแห้งจึงกระตุน้ำเข้าไปค่อนขวด ผ่านไปราวๆ ยี่สิบนาทีที่น้ำค่อนขวดจึงเริ่มออกฤทธิ์ ฉันทิ้งขวดไปที่ห้องน้ำอย่างไม่คิดชีวิตแต่เวรกรรมทางเก่งที่ใส่วันนั้นดันเป็นแบบผูกเชือกที่พันกันอีรุงตุงนัง พยายามแกยงก็แกไม่ออก โชคร้ายมาเยือน มือไม้สั่นเพราะทั้งรีบทั้งปวดฉี่ ภาพที่ออกมาคือสองมือพยายามแก้ปมเชือกไปพร้อม ๆ กับสองขาที่รีบวิ่งไปเข้าห้องน้ำ ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ..

ฉันขยับไปใกล้คุณป้าแล้วกระซิบว่า “หนูเคยเข้าห้องน้ำไม่ทัน ก็เลยฉี่รดกางเกงคะ..” เมื่อพูดจบก็ตามมาด้วยเสียงหัวเราะอ่อยของคุณป้าใจดี

แต่ตอนนั้นก็แตกต่างกับยானาทที่นั่งดูทีวีอยู่เอียง ๆ กันหน้าชื่อว่าชุ่มชุ่มจนทำน้ำหก เหตุการณ์ฉี่รดกางเกงวันนั้นก็เลยผ่านไปได้อย่างดี

น่าอายอีกแล้ว...

วันนี้อากาศร้อนมากเป็นพิเศษ ความอบอ้าวจากเมฆสีทึม ๆ ลอยเบียดกันบนท้องฟ้าที่ไม่ว่าจะเจยหน้ามองก็ครั้งก็ดูอึดอัดจนหายใจไม่สะดวก ฝนก็ทำท่าจะตกให้คนในห้องร้อนรนใจเล่น

เพราะดู ๆ แล้ววันนี้ไม่เห็นมีใครพร่ำมใส่กระเป๋ามาสักคน ลีอกัน
ฝนก็คงจะไม่ต้องถามถึง

กางเกงพละที่ใส่มาเรียนเริ่มขึ้นเหงื่อ วิชาคณิตศาสตร์
เพิ่มเติมเป็นคาบเรียนวิชาสุดท้ายของวันนี้จึงห่อเหี่ยวมากกว่าทุก
วัน ฉันทันและเพื่อนในห้องต่างเฝ้ารอเสียงสวรจรค้อย่างใจจดใจจ่อ ยก
นาฬิกาข้อมือแบบดิจิทัลขึ้นมาดูก็เห็นว่าใกล้ถึงเวลาเต็มที่ รอไม่
นานเสียงกริ่งบอกเวลาเลิกเรียนที่ใคร ๆ ต่างรอดคอยก็ดังขึ้น เสียง
เก้าอี้ครูดกับพื้นดังระงม ตามด้วยเสียงจอบของเด็กรักเรียนชั้น ม.
๓ ที่เฮละโลกันออกมาจากห้อง

“อัน ๆ หหมดคาบแล้ว” ฉันทันสะกิดอันธิกาทันั่งอยู่ข้าง ๆ เธอ
นังหลังตั้งแต่นั้นคาบยันเลิกเรียนไม่มีกระดิก เพื่อนรักเงยหน้าขึ้น
หลังจากคอบคอบอ่อนไปเกือบชั่วโมง สองแก้มของเธอแดงปลั่งราว
กับวีงรอบสนามฟุตบอลโรงเรียนมหาหมาต ๆ พัดลมสีฟ้าตัวที่ติดอยู่
บนเพดานไม่ได้ช่วยคลายร้อนเลยสักนิด “เก็บของเร็ว เพื่อนกลับ
บ้านกันหมดแล้วเนี่ย”

อันธิกากลียดเลขเข้าใส่ จึงไม่มีวันไหนเลยที่จะตั้งใจเรียน
วิชานี้ เธอบ่นจะเป็นจะตายทุกครั้งที่มีการสอบเก็บคะแนน แต่ยงดี
ที่พอจะมีโชคอยู่บ้างเพราะไม่ว่าจะสอบก็หนเธอก็ตันสอบผ่าน
ตลอด

แต่ผ่านแบบเส้นยาแดงผ่าแปดนะ

“กินไอติมกันไหมแป้ง” อันธกาศะกิดฉันทอนที่เราเดินพัน
รั้วโรงเรียนแล้วเลี้ยวเข้าตรอกข้าง ๆ

“เฮาสี”

ตรงนี้เป็นตรอกเล็ก ๆ ที่ร้านขายขนมต่าง ๆ จะมาตั้งแผง
เรียงกันสี่ถึงห้าร้านรอเติมพลังให้เด็ก ๆ หลังเลิกเรียน เราสองคน
ยืนฟังกำแพง ต่างคนต่างเลียไอศกรีมโคนในมือไม่พูดไม่จา แต่
เสียงหนึ่งก็สะกิดอันธกาศให้ตัวแข็งทื่อ ฉันทเลือบมองไปทางต้น
เสียงถึงได้ร้องอ้อออกมาเบา ๆ แล้วหันไปแลบลิ้นล้อเลียนใส่เพื่อน

“อะไรเล่า!” แต่สิ่งที่ได้รับกลับมานอกจากสีหน้าเขินอาย
ของอันธกาศแล้วยังมีฝ่ามือที่ฟาดลงมาที่ไหล่ดังเพียะ ความแสบวิ่ง
พล่านไปทั่วบริเวณในเลี้ยววินาที

“อูย เขินแล้วรุนแรงตลอดเลย” ฉันทลูบหัวไหล่บ้อย ๆ มอง
เพื่อนสนิทที่ไปไม่เป็น เธอดูตื่นเต้นบ๊อบโคนไอศกรีมที่ถือไว้จนร้าว
ทำให้เนื้อไอศกรีมรสช็อกโกแลตที่เริ่มละลายไหลย้อยเปื้อนมือ
ตอมนั้นอันธกาศได้รู้ตัวเมื่อน้ำเหนียวเหนอะหนะตกลงบนร่องเท้าผ้าใบสี
ขาว

“แป้งเอาทิชชูมาเร็ว ๆ อ้าก! มันไหลแล้ว ๆ เปื้อนไป
หมดแล้ว! หยดใส่รองเท้าแล้ว!” เพื่อนรักทำตาโต กระโดดเหิง ๆ

“เดี๋ยวนะ ๆ ทิชชูอยู่ไหน ๆ เอ๊ะ! อยู่นี่! เจอแล้ว ๆ อันอยู่นิ่ง ๆ”
ฉันทันบ้ำจี้ รีบค้นกระเป๋าเป้ซุกซลัก

จากนั้นจึงกลายเป็นเสียงดังโวยวายของเราสองคนที่พยายามจัดการกับความเลอะเทอะที่เกิดขึ้น ระหว่างที่กำลังจัดการกับคราบเหนียวเหนอะ อันธิกาเพื่อนรักดันเงยหน้าขึ้นไปสบตากับต้นเหตุของปัญหาอย่าง ‘พีชมพู’ ที่กำลังยืนรอลูกขึ้นปั้งสูงเรื่องอยู่ร้านถัดไป เพียงพริบตาเดียวรุ่นพี่ที่วาก็เดินมายืนอยู่หน้าเราสองคน

“น้ำเปล่าไหม” พีชมพูยื่นขวดน้ำเปล่าที่เหลืออยู่ครึ่งขวดให้ ส่วนอันธิกาก็กลายเป็นไปป์ทันที

“ขอบคุณนะคะ” ฉันรับหน้าแทน รับน้ำเปล่ามาไว้ในมือ และไม่ลืมกล่าวขอบคุณ

“รีบเข็ดเร็ว เดี่ยวมือเหนียว” พีชมพูเดินย้อนกลับไปรับลูกขึ้นปั้งที่ส่งไว้แล้วหันกลับมายิ้มให้อีกที

รอยยิ้มและเสียงหวานหูนั่นคงกดประทับลงบนหัวใจของอันธิกาเข้าเต็ม ๆ

ไอศกรีมในมือที่ว่าแน่ ยังแพ้รอยยิ้มหวานของพีชมพู

พีชมพูเป็นรุ่นพี่ ม. ๔ เราอยู่หมู่บ้านเดียวกัน แต่กว่าจะรู้จักกันก็ตอนที่จับสายรหัสเมื่อปีก่อน วันนั้นเป็นวันที่เพื่อนรักของฉันอย่างอันธิกาไปไม่เป็น ไม่รู้ไปทำอีท่าไหนถึงได้ไม่เป็นตัวของตัวเองขนาดนี้ ผ่านมาตั้งหนึ่งปีแต่อันธิกายังคงเขินหน้าดำหน้าแดงทำตัวไม่ถูกเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

แต่ก็ไม่แปลกหรอก พี่ชมพูเขาทั้งนิสัยดีแถมยังหน้าตาน่ารัก ขนาดนั้น ด้วยใบหน้าจิ้มลิ้มที่ดูเหมือนคนอารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา ทำให้พี่ชมพูน่ามอง แถมผมหางม้าสีดำสลบที่ผูกด้วยโบสีน้ำเงินยังขับให้น่ารักขึ้นอีกเท่าตัว นี่ยังไม่รวมกับนิสัยพูดจาอ่อนหวานและใจดีชอบช่วยเหลือคนอื่นนั้นอีก

ใครไม่ชอบก็บ้าแล้ว

ขนาดอันธก๊วยยังชอบจนจะเป็นบ้าเลยคิดดูสิ

เราเดินออกมาจากตรอกชายขนมไปขึ้นรถสองแถวที่จอดอยู่อีกฝั่ง เพื่อนรักยังคงหน้าแดงไม่หาย พอรถจอดหน้าหมู่บ้านอันยังใจลอยจนฉันต้องหยิกหลังมือเตือนสติไปที่ ค่ายรถแปดบาท แต่อันจ่ายไปตั้งสิบห้าบาท น่าปวดหัวซะจริง

ฉันไม่แน่ใจเหมือนกันว่าอันเป็นแบบนี้เพราะอากาศร้อนหรือเพราะอันยังเซินพี่ชมพูอยู่กันแน่

“ถ้าฝนไม่ตก เจอกันห้าโมงครึ่งนะอัน” ฉันว่าตอนที่เราเดินถึงทางแยกระหว่างซอยเข้าบ้าน อันอยู่ซอยเก้า ส่วนฉันอยู่ซอยสิบ

“อ้อ เตียวขอทำการบ้านก่อน” อันบอก แล้วเราก็รีบแยกย้ายกัน แดดเวลานี้กับความอับอ้าวของอากาศทำเอาแผ่นหลังที่แนบไปกับกระเป่าเป่าร้อนผ่าว ๆ เม็ดเหงื่อเริ่มไหลซึมตามไรผม บริเวณหน้าผาก แก้มของอันยังคงแดงเหมือนมะเขือเทศไม่เปลี่ยน

ทุกเย็นฉันกับอันมักจะออกมาเดินเล่นหรือพากันออกกำลัง ภายที่สวนสาธารณะในหมู่บ้าน เราสองคนไม่ชอบอยู่ในบ้าน ช่วงเวลาโพล์เพลส เพราะวังเวง และน่าอึดอัด สู้ออกมาออกกำลัง ภาย เดินเล่นรับลมยังดีชะกว่าอุดอู้อยู่อย่างนั้น

ฉันไขกุญแจรั้วเข้าบ้าน เวลานั้นยังไม่มีใครกลับมา ทั้งบ้าน เงียบจนได้ยินเสียงรองเท้ากระทบพื้น หลายครั้งฉันก็รู้สึกเหงา เพราะกลับบ้านที่ไร้ใครไม่เคยเจอใครคอยอยู่เลย เมื่อก่อนกว่าจะรู้ว่า พ่อกับแม่กลับมาก็เข้าวันวันใหม่ซะแล้ว จนเดี๋ยวนี้ก็ชินชา ถ้ามี หมาแมวสักตัวก็คงดีกว่านี้ มีมันไว้อยู่เป็นเพื่อนคลายเหงาก็ยัง ดีกว่าไม่มีใครให้พูดด้วยเลยอย่างที่เป็นอยู่

ขนาดอันธกาก็ยังมีയാคอยอยู่ทั้งคน

ความเงียบที่โไรตัวอยู่รอบบ้านไม่ได้หนีเตลิดไปไหนเมื่อ เสียงบานพับประตูที่เริ่มผัดส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด มันดังอย่างนี้มาเป็น ปีแต่ก็ไม่มีใครคิดจะซ่อม ฉันเปิดแล้วปิดประตูบ้านกตลือก ลุกบิด ไม่ลืมเลื่อนกลอนล็อกซ้ำอีกที หากเกิดอะไรขึ้นคงไม่พ้นการ ถูกกล่าวหาว่าสะเพร่าไม่ยอมล็อกประตูเองเป็นแน่

ฉันถอดถุงเท้าโยนใส่ตะกร้าลวก ๆ แล้วเดินเอื่อย ๆ ไปล้าง เท้าในห้องน้ำ กลับมาเสียบปลั๊กพัดลมแล้วนั่งขัดสมาธิที่พื้น ฉัน หลับตาปล่อยให้ลมเย็นตีหน้าพัดเอาความร้อนในกายออกไป แต่ ความน้อยใจยังเกาะแน่นไม่จางหายไปไหน อดนึกเปรียบเทียบ บ้านตัวเองกับบ้านอันธกาก็ไม่ได้

ฉันกับอันรู้จักกันตั้งแต่จำความได้ เราแทบจะโตมาด้วยกัน ด้วยความที่บ้านอยู่ใกล้กัน เรียนโรงเรียนเดียวกัน ไปเรียนพิเศษก็ไปด้วยกัน และความสนิททั้งหมดนี้ทำให้ฉันได้แวะไปเล่นที่บ้านอันบ่อย ๆ เมื่อก่อนย่านาทยังอยู่บ้านของแกล้วเพิ่งย้ายมาอยู่บ้านอันหลังจากปู่เสีย กระจ่างนั้นฉันก็พอได้ยินเรื่องเล่าของแกล้วจากอันมาบ้าง ซึ่งในสายตาของฉันที่รู้จักย่านาทตัวเป็น ๆ เมื่อไม่กี่ปีมานี้ ฉันว่าย่านาทเป็นคนใจดี ถึงแม้จะดูเป็นคนดู ๆ เพราะสีลิปสติกกับเล็บมือยาวสีแดง แต่กลับกันย่านาทคอยดูแลอันจนความอบอุ่นที่แกมอบให้อันส่งผลมาถึงตัวฉันด้วย ย่านาทคอยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบฉันอยู่เสมอ เป็นห่วงทุกครั้งที่ต้องอยู่บ้านคนเดียว ไปเล่นบ้านอันที่ไรก็เหมือนได้ไปเที่ยวบ้านตากกับยายที่ต่างจังหวัด เป็นความอบอุ่นอีกรูปแบบที่ฉันก็อธิบายไม่ถูก

อีกอย่างที่ฉันรู้สึกได้คือย่านาทเป็นผู้ฟังที่ดี ไม่ว่าจะบ่นจะเล่าอะไรให้ฟังแก็พยักหน้า ไม่เคยค้านความคิดฉันเลยสักครั้ง เพราะฉันไม่ว่าจะเรื่องทุกข์เรื่องสุขอันก็สบายใจที่จะเล่าให้ย่านาทฟังได้ทุกเรื่อง แต่ขอเว้นเรื่องพีชมพูไว้หน่อยแล้วกันนะ และที่ขาดไม่ได้เลยคือย่านาททำกับข้าวอร่อยมาก ไม่เหมือนบ้านของฉันที่พ่อกับแม่ัวแต่ทำงานแทบจะไม่มีเวลาสนใจด้วยซ้ำว่าฉันใช้ชีวิตยังไง กับข้าวก็ไปจ้างร้านเขาเอามาส่ง จนตอนนี้ฉันแทบลืมไปแล้วว่ากับข้าวของแม่รสชาติเป็นยังไง

กริ่ง ๆ

“แบ้ง!”

เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก เพราะมัวแต่คิดไปเรื่อยเปื่อย จนไม่ทันได้แม้แต่จะเปิดกระเป๋าแล้วหยิบสมุดการบ้านออกมา อันธิกาก็เพื่อนรักก็ติดกระดิ่งจักรยานเรียกอยู่หน้าบ้าน ฉันทสลด ความฟุ้งซ่านในหัวจนกระจุยกระจายออกไปคนละทิศให้เหลือแค่ สมองโล่ง ๆ

“ไปแล้ว ๆ” รีบก้มใส่ถุงเท้าคู่ใหม่แล้วคว้ารองเท้าผ้าใบ ออกมาจากชั้นวาง “อ้าว แบ้งก็หนักว่าจะใส่กางเกงพละมา”

“อ้อ ร้อนอะ” อันว่าอย่างไรไม่ใส่ใจแล้วหลบตา

“โอ้ งั้นรอเดี๋ยว แบ้งขอไปเปลี่ยนเป็นกางเกงขาสั้นก่อน” วันนี้น้ำแปลก เพราะหากวันไหนมีเรียนวิชาพลศึกษาแล้วได้ใส่ กางเกงขายาวไปเรียน อันมักจะใส่กางเกงตัวนั้นมาออกกำลังกาย เลย ด้วยเหตุผลที่ว่าให้มันเปื้อนทีเดียว ฉันทัดันเห็นด้วย วันนี้จึงใส่ กางเกงพละขายาวตัวเดิมรอเพื่อนสนิท

“มาแล้ว ๆ เป็นไง ได้ไปซื้อจักรยานอ้อมขอยลีสองมา รีบเล่า?” ฉันทวิ่งหน้าตั้งออกมาจากบ้าน หรีตาแล้วถามเพื่อนสนิท เรื่องที่เจ้าตัวชอบทำอยู่เป็นประจำ

“ไม่ได้ไปหรอก” แต่วันนี้ก็ดันผัดผาดอีกหน

“อ้าว ทำไมอะ”

“ก็วันนี้ได้เห็นหน้าแล้วไง” อันบอกปิด

“โห ขนาดนั้นเลย”

“อือ” อันตอบแค่นั้น พร้อมกับแก้มสองข้างที่แดงเหมือน
ชอสมะเขือเทศที่ราดอยู่บนไข่เจียวที่กินไปเมื่อกลางวัน

เรื่องที่ว่าคืออันธิกามักจะขี่จักรยานวกไปวนมาตามซอย
เพื่อให้ผ่านหน้าบ้านที่ชมพูที่อยู่ซอยสิบสองก่อนที่จะมาบ้านของฉันท
ทำแบบนี้ทุกวันตั้งแต่รู้ที่อยู่ของเขา ซึ่งตอนที่ไต่ยีนครั้งแรกฉันทเบะ
ปาก กลอกตาอย่างหมั่นไส้ไปที่หนึ่งกับประโยคที่ว่า ‘ได้เห็นหน้า
แค่วินาทีเดียวก็พอใจแล้ว’

“อันทำการบ้านเสร็จแล้วหรือ”

“ยังไม่ทันได้ทำเลย”

“ทำไมละ มัวแต่เล่นกับบูบี้ไร้” ฉันทถามกลับตอนที่เรานั่ง
จักรยานหลบรถเก๋งที่ขับสวนมา

“เปล่าหรือก มัวแต่หากางเกงอะ”

“เอ้า ก็แล้วทำไมไม่ใส่กางเกงพละมา” ฉันทง แต่อันเงียบ
แล้วเสียงนาฬิกาข้อมือดิจิทัลของฉันทก็ดังขึ้น “อ้าว เพิ่งจะทำโงะ

ครึ่ง” กว่าที่จะรู้ว่าเราออกมาเจอกันก่อนเวลานัดก็ถึงสวนสาธารณะในหมู่บ้านแล้ว

สวนสาธารณะในหมู่บ้านของเราใหญ่มาก รยล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่จนร่มรื่น มีทั้งอาคารที่ใช้เล่นฟิตเนส ลานกิจกรรมที่มักจะใช้เต้นแอโรบิก ทางเดินที่วนรอบสวน และสนามเด็กเล่น แต่เพราะวันนี้ฝนทำท่าจะตกคนก็เลยน้อยกว่าปกติ ไม่มีเสียงเจ็ยแจ้วของเด็กน้อยที่วิ่งไล่กัน เพลงจังหวะมัน ๆ ที่ลานกิจกรรมก็เงียบหาย เมฆก้อนใหญ่ที่ลอยอัดกันบนฟ้าทำให้บรรยากาศทั้งซึ่มทั้งเหงา

“อันออกมาก่อนเวลา ตอนแรกกะว่าจะขี่จักรยานวนไปผ่านบ้านพี่ชมพูนะ”

“อ้อ” ฉันทอรับไปอย่างนั้น ไม่รู้จะตอบว่ายังไงดี จู ๆ ก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมา ไม่นั่นใจว่าเพราะบรรยากาศอึมครึมจากเมฆก้อนใหญ่นี้ด้วยหรือเปล่า เพราะอันเหมือนมีอะไรในใจแต่ไม่ยอมพูด ฉันทเลยพยายามหาเรื่องคุยต่อเพราะอันดูเจ็ยไป “นั่นเราไปวิ่งวนชอยบ้านพี่ชมพุกันไหมล่ะ” ฉันทเสนอด้วยน้ำเสียงสดใส ปกติแล้วเราเจ็ยไล่กันหรือไม่มีเรื่องคุยกันก็บ่อย แต่ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่ฉันทจะทำตัวไม่ถูกเหมือนครั้งนี้

“ไม่เอาอะ ชอยบ้านพี่ชมพูนี่หมาชิว่าว่าเห่าเสียงดัง อันรำคาญ” หมาชิว่าว่าที่พูดถึงเป็นที่เลื่องลือของคนละแวกนั้น เพราะหมาตาไปนตัวจ็ยชอบทำตัวกว้างอยู่ในรั้วบ้านโดยไม่เกรงใจ

ล้างขารตัวเองแม่แต่น้อย แต่ถึงจะตัวเล็กแคไหนพลังการเห่าก็ปัง
ประสาทอย่างไม่มีสองรองใคร

“แบ้งก็รำคาญ” เราหัวเราะ แต่คงมีแค่ฉันที่ตลกอย่าง
จริงจัง “อันเป็นอะไรรีเปล่า” ฉันทะโก่งหน้าไปหา ตอนที่เราจอด
รถจักรยานแล้วทอดน่องไปตามทางเดิน แต่นานกว่าอันจะตอบ

“ไม่รู้สิ อันว่าเดี๋ยวนี้ยาแปลกไป” อันมองไปข้างหน้าอย่าง
คนไม่รู้ว่าจะวางสายตาเอาไว้อตรงไหน

“ยานาหนะเหรอ” ก็รู้อยู่แล้วว่าย่าของอันชื่ออะไร แต่ก็ถาม
ไปอย่างนั้น

“อือ วันนี้ยาม่าปิดเทอมเมื่อไหร่สามารถแล้ว ถามตอน
เข้าก่อนอันไปโรงเรียน พออันกลับเข้าบ้านย่าก็ถามอีก ก่อนออกมา
ย่าก็ถามซ้ำอีกหน น่ารำคาญมาก”

“วันก่อนที่ไปบ้านอัน ย่าก็ถามแบ้งนะว่าเราจะปิดเทอม
เมื่อไหร่” คราวก่อนโน้นที่ไปทำการบ้านที่บ้านอัน ยานาพก็ถาม
ฉันแบบนี้เหมือนกันก็เลยไม่คิดว่านี่จะเป็นเรื่องแปลกอะไร

“แล้วช่วงนี้ย่าก็รดน้ำต้นไม้บ่อยด้วย ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนสอง
วันถึงจะรดที่”

“เพราะนี่หน้าอันรีเปล่า” ฉันทอบหน้าชื่อ

“บ่อยที่ว่าเป็นทุก ๆ ลิบริกาที่ ย่าจะลุดไปที่รื้อแล้วไปลากราย ยางมารดน้ำต้นไม้ วันนี้อันเห็นย่าทำแบบนีสองหน แล้วอันก็ไม่คิดว่ามันจะเกี่ยวกับว่าตอนนีมันหน้าร้อนหรือหน้าอะไรหรอก” อัน ถอนหายใจ

จริง ๆ บ้านอันก็ไม่ต่างจากบ้านฉันเรื่องทีพอกกับแม่ออกไป ทำงานนอกบ้าน เพราะไม่ว่าจะกี่ครั้งที่ไปบ้านหลังนั้นก็เจอแต่ย่า นาทกับแมวลีสี่สี่ที่ชื่อบูบี้ พอเป็นอย่างนี้ทั้งบ้านจึงเหมือนอยู่ใน ความดูแลของย่านาทกลาย ๆ พื้นที่ข้างบ้านทีเคยว่างก็เช่นกัน อัน บอกว่าย่านาทชอบปลูกดอกไม้อ สองปลูกดอกนั้นดอกนีไปเรื่อย ถ้า ต้นไหนออกดอกสวยถูกใจแกก็จะหามาปลูกเพิ่มจนตอนนีข้างบ้าน ของอันกลายเป็นสวนดอกไม้หน้าบ้าน

ย่านาทหวงดอกไม้ทีแกปลูกมาก หากดอกไหนสวยแกจะตัด มาเสียบแกลงข้างรูปของปู่เสมอ ครึ่งหนึ่งตอนที่ดอกกถูลาบทีแก ปลูกออกดอกใหม่ ๆ สีแดงสดของกลีบดอกล่อใจตาลอใจจนอดใจ ไม่ว่าง ฉันมีอบอนแอบเต็ดของแกมาแต่ย่านาทเห็นเข้าพอดี หลักฐานก็ค้นคามีอคาตา เย็นนั้นก็เลยต้องกลับมาหาข้าวกินเองที่ บ้าน แล้วอีกทีหนึ่งอาทิตย์ต่อมาถึงจะไล่หน้าไปบ้านอันริกาใหม่

“หรือว่าย่าแค่หาเรื่องคุยอะ” ฉันยังคงหาเหตุผล ยังไม่ เข้าใจว่าย่านาทมีพฤติกรรมเปลี่ยนไปยังง

“ไม่ละ เมื่อก่อนย่าไม่ได้เป็นแบบนี้ ย่าไม่มานั่งถามอันซ้ำ ๆ แบบนีหรอก ย่ารู้้อยู่แล้วว่าอันจะทำอะไรบ้าง มากสุดก็ถามว่าทำ

อะไรอยู่แค่พอให้รู้ นอกนั้นก็บ่นเรื่องพื้นเพือนผู้กับรอยเท้าบูบี้
เท่านั้นแหละ” อันพูดอย่างหงุดหงิดจนเก็บสีหน้าไม่อยู่

“แบ้งว่าย่าน่าจะเหงา นะ ตอนกลางวันแกอยู่บ้านคนเดียวใช่
ใหม่ล่ะ พอดตกเย็นทุกคนก็ต่างคนต่างรีบทำนั่นทำนี่ของตัวเอง แล้ว
ก็เข้านอน” ฉันทปลอบ

จากที่สังเกตเมื่อตอนไปค้างบ้านอันเพราะพอกับแม่ไปเฝ้า
ตาที่โรงพยาบาลเมื่อต้นปีที่ผ่านมา เท่าที่เห็นชีวิตประจำวันย่านาท
ไม่มีอะไรมาก แกจะตื่นเข้าไปตลาด กลับมาทำกับข้าว สายๆ ก็
ทำงานบ้านเท่าที่ทำไหว บ่ายหน่อยก็ไปนั่งร้านป่าเขาวัว ตกเย็นก็
กลับมารดน้ำต้นไม้เสร็จแล้วทำกับข้าวรอลูกหลาน หัวค่ำก็นั่งดู
ละครรออาหารย่อย จากนั้นก็อาบน้ำนอนอย่างนี้ถ้าว้นถัดไป
ไม่มีอะไรที่ต้องทำเป็นพิเศษ

“ย่าจะเหงาได้ยังไง ตอนกลางวันแกก็ไปชุกอยู่ร้านป่า
เขาวัวนั่นไง”

“ก็จริง” ฉันทนึกคำปลอบไม่ออกแล้ว

“วันก่อนก็เหมือนกัน อยู่ดี ๆ ย่าก็มานั่งจ้องหน้าอันแล้วก็
ไม่พูดอะไร พอถามก็ไม่ท้อไม่อือ แล้วก็เดินวนไปวนมา เมื่อวาน
ตอนเช้าก็ลืมปรุงแกงจืดอีก นี่อันว่าย่าแปลกไปจริง ๆ นะ แล้วย่าก็
ไม่ได้เพิ่งมาเป็นอย่างนี้หรอก แต่อันสังเกตมาสักพักแล้ว ย่าชอบตัว
แปลก ๆ ทำเหมือนจะเข้าห้องน้ำแต่ก็ไม่เข้าบ้างล่ะ แล้วก็ลืมนั้นลืม

นี่ตลอดเลย คราวที่แล้วอันก็ต้องไปตามเอาแว่นที่ร้านป่าเขาไว้ให้
แถมหมาขอยสสองยังพากันวิ่งไล่เป็นโขงอีก” อันยังคงระบาย คง
นึกเจ็บใจที่โดนหมาไล่

“แต่യാอันก็แก่แล้วนี่ สีมันนี่ก็เป็นเรื่องปกติริเปล่า นี่
ยายแบ่งก็เริ่มหูดิงแล้วเหมือนกันนะ” ฉันทัวเราะ นึกถึงยายที่อยู่
ต่างจังหวัด กลับไปหาคราวที่แล้วต้องพูดเสียงดัง ๆ ใส ไม่นั่นแกก็
จะถามว่าอะไรจะอยู่อย่างนั้น แต่พอหันหน้าไปหาเพื่อนก็หุบยิ้ม
แทบไม่ทัน

“แต่อันเปือ เปือที่ต้องคอยหาของให้ย่า เปือที่จะต้องตอบ
คำถามอะไรไม่รู้ซ้ำ ๆ เปือที่ย่าเป็นแบบนี้ด้วย เปือ เปือ เปือ!” อัน
พูดอย่างเหลืออด

ฉันทัวรู้ว่าคำว่าเปือของอันคือเปือแคไหน แต่ดูจากสีหน้า
แล้วก็คงจะมากอยู่เหมือนกัน พยายามทำความเข้าใจว่าทำไมอันถึง
ต้องเปือขนาดนั้น ในใจนึกอิจฉาเพื่อนรักมาตลอดที่มีย่านาทคอย
อยู่ด้วยเสมอ ไม่เคยคิดเลยว่าการมีคนคอยห่วงใยจะทำให้รู้สึก
รำคาญได้ถึงขนาดนี้

เราสองคนเจียบ แต่ยังคงเดินเคียงกันไปตามทางเรื่อย ๆ
ไม่ได้ออกกำลังกายอย่างที่ตั้งใจไว้ สีหน้าอันธิกาดูเหมือนคนกำลัง
คิดไม่ตก เหมือนวันนี้ขอออกมาข้างนอกเพราะรำคาญย่า
มากกว่าอยากหนีความอึดอัดในบ้านช่วงเวลาโพล้เพล้

ระหว่างเราไม่มีบทสนทนาอะไรต่อ ความเงียบโรยตัว
ระหว่างทางเดินที่ไร้ผู้คน มีฟ้าแลบแทรกอยู่ในหมอกก่อนเมฆสีทึม
เป็นระยะ อากาศหนึ่งสงบคล้ายรอเวลาที่จะปล่อยสายฝนให้ตก
กระหน่ำลงมาด้วยการส่งเสียงฟ้าร้องเบา ๆ พอเป็นสัญญาณ ดวง
อาทิตย์ที่ทำงานหนักมาตลอดทั้งวันค่อย ๆ ลับไปกับหลังคาบ้านที่
เรียงราย ทุกอย่างรอบตัวหนึ่งสงบ คงมีแค่ใจอันธึกที่กำลังว่าวุ่น

เราเงียบกันไปนาน กว่าจะเริ่มบทสนทนาใหม่

“แบ้งว่าความลับของคนเรามีค่าเท่าไร” อันถามโดยไม่ได้
หันมามองหน้ากัน

“ไม่รู้ซี อาจจะแพงมากก็ได้มั้ง ไม่งั้นคงไม่เป็นความลับ
หรอก” ฉันทว่า “แต่ถ้ามีที่ให้ขายความลับบ้างคงดี แบ้งน่าจะรวยจน
เป็นเศรษฐีแน่ ๆ ” ฉันทตอบอย่างตื่นเต้น ถ้าขายได้จริง ๆ รับรองว่า
รายชื่อเศรษฐีนี้หน้าใหม่จะต้องมีชื่อเด็กหญิงแบ้งคนนีติดอันดับ
อย่างแน่นอน!

“แสดงว่ามีความลับเยอะเลยอะดิ”

“ก็เยอะอยู่นะ แล้วอันล่ะมีเยอะไหม”

“เยอะมั้ง จำไม่ได้เหมือนกัน”

“เหออ อยากู้อัจัง” ฉันทหยอก

“แล้ว..ถ้าขายความลับได้เรื่องหนึ่งแบ่งจะขายเรื่องอะไร”

“อืมมม ชายเรื่องที่โกหกพ่อว่าอยู่บ้านคนเดียวได้มั้ง” ฉันอึ้งเฉือน ความตื่นเตนก่อนหน้านี้หล่นหายไปตามทางที่เราเดิน ความลับเรื่องที่เก็บไว้ลึกสุดใจคงไม่พัวพันเรื่องที่ตอบพ่อไปว่าอยู่คนเดียวได้ไม่เป็นไร ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วเหงาจนไม่กล้าพูดตามตรงออกไปเพราะกลัวพ่อเป็นห่วงละมั้ง

“แล้วถ้าไม่แลกกับเงิน แบ่งอยากแลกกับอะไร” อันถามต่อ

“แลกกับอะไรก็ได้เลยเหอ”

“อืม”

“อืมมม แลกกับอะไรเหอ...แลกกับเวลาของพ่อแม่มั้ง ขอให้มียะอะกว่านี้หน่อยจะได้อยู่ด้วยกันบ่อย ๆ ” ฉันตอบ ถ้าขายความลับแลกได้จริง ๆ สิ่งที่ยอยากแลกเป็นอย่างแรกก็คงอยากให้พ่อแม่มีเวลาให้บ้าง ให้เราได้กินข้าวด้วยกัน ได้ทำอะไรด้วยกัน ไม่ใช่ทิ้งให้ฉันอยู่คนเดียวแบบนี้ แล้วการขายความลับเพื่อแลกกับการได้เป็นเศรษฐินีหน้าใหม่ไม่ใช่สิ่งฉันอยากเป็นนักหрок “แล้วอันล่ะอยากแลกกับอะไร”

ฉันถามกลับบ้าง อันไม่ได้ตอบในทันที สองขายังเดินเนิบช้าไปตามทางที่เริ่มมืด เสียงจิ้งหรีดเรไรที่เกาะอยู่ตามต้นไม้สองข้างทางร้องระงม แสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ที่พยายามลอดผ่าน

ช่องว่างระหว่างเมฆแต่ละก้อนค่อย ๆ จางลง แทนที่ด้วยแสงฟ้า
แลบแปล็บ ๆ เหมือนตอนถ่ายรูปแล้วเปิดแฟลช

“อันจะขายความลับเรื่องที่อันชอบพีชมพู เพื่อให้ย่าจำ
ประโยคที่เคยพูดก่อนหน้านี้ได้”

ครีน!

แล้วฟ้าก็ลั่นครืนใหญ่จนเรารีบจับมือกันวิ่งกลับไป
รถจักรยาน สีมไปแล้วว่ากำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่

จนถึงว่าวันนี้ได้ออกกำลังกายแล้วนะ

๓

รสชาติของเนื้อเสียบไม้สุดพิลึกยังคงคลั่งอยู่ในปาก

แต่ไอศกรีมรสยางลบก็แสนจะล่อตาล่อใจ กินควาไม่กินหวาน สันดานไฟร์ ฉันทเคยไต่ยีนมาแบบนั้น เห็นเด็กชายวิ่งกระหืดกระหอบมาซื้อเมื่อครู่ก็อดใจไม่ไหวแอบกระซิบขายความลับหนึ่งเรื่องให้คุณลุงเจ้าของร้านอย่างเขินอาย สุดท้ายก็ได้ไอศกรีมโคนรูปร่างธรรมดา ๆ แต่รสชาติประหลาดมาไว้ในมือ

ฉันเดินเสียบมาตามทางที่ร่มรื่น เท่าที่สังเกตผู้คนที่นี่นิยมใช้จักรยาน สกู๊ตเตอร์หรือยานพาหนะขนาดเล็กมากกว่าพวกรถยนต์ ตลอดทางเจียบสงบจึงมีเสียงกระดิ่งแทรกเข้ามาบ้างพอให้รู้ว่ายังคงมีการสัญจร ที่นี้ไม่ใช่โลกยุคใหม่แต่ก็ดูจะพัฒนาและ

ทันสมัยกว่าที่บ้านฉันอยู่มาก ทุกอย่างดูสบายหูสบายตา ไม่รีบร้อนและไม่เร่งรีบ ฉันไม่รู้ว่าตอนนี้เป็นเวลาทีเ่โม่งได้แต่เดินพื่อให้เสียก็เสียเข้าไปในสนามเด็กเล่นที่ม่เด็กน้อยส่งเสียงเจื้อยแจ้ววิ่งเล่นกันจนเหงื่อซ่ก

สนามเด็กเล่นกว้างมาก มีของเล่นมากมายวางกระจายอยู่ทั่ว ตรงกลางสนามมีบ่อทรายที่ดูจะเป็นที่นิยมเป็นพิเศษเพราะไม่ว่าจะหญิงหรือชายก็พากันไปกระจุกอยู่มุ่นั้นเสียส่วนใหญ่ ฉันนั่งลงบนชิงช้าตัวที่ว่าง เริ่มไกวเบา ๆ พลางละเลียดไอศกรีมที่ยังคงรูปร่างเอาไว้ไม่ละลายง่ายเหมือนที่ขายข้างโรงเรียนในมืออย่างซ่ก ๆ ซิมซาบไอศกรีมรสยางลบแต่งกลิ่นแต่งโมที่ซอบดมตออยู่ประถมหนึ่ง

ทุกพักเที่ยงหลังกินซ่กเสร็จ เด็กหญิงอันธิกาดัวจ้อยจะตรงดิ่งไปย้งสหกรณ์แล้วยื่นเลือกยางลบก่อก่อนที่ม่กลิ่นหอมที่สุดในากล่องไปจ่ายเงิน แล้วนั่งดมยางลบก่อก่อนนั้นจนหมดวัน เป็นอย่างนี้จนจบประถมหก จนตอนนี้ยางลบกลิ่นหอมที่ว่าจึงล่นออกมาจากโหลแก้วขนาดใหญ่ที่ย่าเคยให้ไว้ นึกแล้วก็ตลก เงินค่าขนมที่ได้ครั้งหนึ่งหมดไปกับยางลบกลิ่นหอมรูปทรงประหลาดที่ไม่เคยหยิบมาใช้เลยสักก่อก่อน และโหลนั้นก็ย้งวางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือที่เดิมในห่องไม่ซ่กย้ายไปไหน

ไอศกรีมหมดแล้วแต่ฉันย้งคงนั่งอยู่ทีเดิม แดดอ่อน ๆ ทีลอดมาตามกึ่งไม้กระทบบนผิว รูปร่างคล้ายผีเสื้อหลายสิบตัวกำลังหยอกล้อฉัน ซิงช้าตัวเก่าที่เริ่มซันสนิมส่งเสียงเอี้ยดอ้าดยามไกวซัน

ไถวลง ฉันคิดว่านี่คงจะผ่านมาครึ่งวันแล้วแต่ยังไม่ได้ทำอะไรเป็น
ชิ้นเป็นอันสักอย่าง นอกจากขายความลับหน้าอายของตัวเองไป
พลาง ๆ ตอนนั้นฉันนึกไม่ออกแล้วว่า จะขายความลับที่มีแลกับ
อะไร ใจหนึ่งก็ยิ่งอยากหาหนทางให้พบไว ๆ ในตอนนั้นคงนึกขึ้นได้ว่า
จะแลกับอะไรดี

ฉันเหม่อมองไปข้างหน้าไถวชิงช้าให้แรงขึ้น มองเห็นยอด
ต้นไม้เรียงรายไกลสุดลูกหูลูกตา และยอดเขาที่ซ้อนกันอยู่ลิบ ๆ
ปล่อยความหนักอึ้งในใจไปตามซาที่ตัวต่งแรง ไถวชิงช้าอยู่นาน
แล้วเริ่มผ่อนแรงลง เสียงเสียดสีของข้อต่อเหล็กบิดเบียดกันซ่า ๆ
แล้วเงียบไป ฉันวางเท้าลงบนพื้นทรายดำให้ชิงช้าหยุดนิ่ง จู่ ๆ ก็
คิดถึงบ้านขึ้นมา

**“อย่าจะคุยกับแม่ให้หนูไข้ใหม่ แล้วถ้าพ่อบอกให้เอาไป
ปล่อยอย่าอายอมนะ”**

“อืม แล้วจะตั้งชื่อมันว่าอะไร” คนแก่ถาม

“ชื่อบูบี้ได้ไหม น่ารักดี”

ทั้งสองคุยกันเย็นวันหนึ่งแล้วนั่งมองฉันที่อยู่หลังกระดาด

“ไปเก็บมาจากไหน”

“ปีนจักรยานผ่านบ้านหลังเก่าท้ายซอย ไต่ยีนเสียงแมวร้องก็เลยช่วยกันจับกับแบ่ง” เด็กหญิงผมสั้นตอบคนแก่กว่า ฉันขดตัวแน่นอยู่มุกมกล่อง พยายามตั้งสติกับเหตุการณ์ตรงหน้าให้ได้มากที่สุดแม้จะไร้อารมณ์แรงเต็มทน

“ไปซื้อนมแพะที่คลินิกมาให้มันกินไป ผอมกะทรงอย่างนี้เดี๋ยวจะอยู่ไม่รอด” คนแก่ยื่นกระดาษสีเหมือนดอกไม้ที่ฉันเคยเห็นให้เด็กหญิง “แล้วดูขนขึ้นนั่น หมัดเต็มไปหมดเลย เดี่ยวต้องพาไปให้หมอดูนะเห้ย อะไร ชูท่าไม เดี่ยวก็ไม่เลี้ยงหรอก” แล้วหันมาจ้องหน้าฉัน จากนั้นก็ลุกขึ้นเดินลับไป ฉันยังตัวสั่นซุกกกล่องอยู่อย่างเดิมไม่กล้ากระโดดออกมา

หลังจากวันนั้นฉันก็กินดีอยู่ดีที่บ้านหลังนี้มาโดยตลอด อันธิดาเด็กหญิงผมสั้นที่ประกาศตนว่าเป็นเจ้าของดูแลฉันอย่างดี เธอตั้งชื่อให้ฉันว่า ‘บูบี้’ เป็นชื่อที่ไม่ได้มีความหมายอะไร เธอบอกแค่ว่าน่ารักดี จากแมวที่เนื้อตัวมีแต่หมัดขนไฮอยู่ตามขนสีส้มหยาบ ๆ ก็หายเกลี้ยงเปลี่ยนเป็นขนนุ่ม ๆ น่าสัมผัส ใบหน้าเกราะกรังไปด้วยซี่ตาก็สะอาดหมดจดสดใส ร่างผอมแห้งที่จับแล้วมีแค่หนังหุ้มกระดูกจนตอนนี้อ้วนถ้วนสมบูรณ์ดี แต่เรื่องนี้ฉันจะไม่โทษใครหรอก นอกจากตัวเองที่ไม่ยอมขยับตัวไปไหน กับยาคคนที่บอกว่าจะไม่เลี้ยงที่ช่วงนี้ให้ข้าวบ่อยกกว่าปกติ

ก่อนนอนวันหนึ่ง อันลูบขนฉันพลางบอกฉันว่าฉันอยู่ที่นี้มาสามปีแล้ว ฉันไม่แน่ใจว่าสามปีคืออะไร ถ้าหมายถึงเวลาชั้นก็คิดว่านี่คงเป็นเวลาที่ยาวนานมากจนเกือบลืมว่ามาอยู่ที่นี้ได้ยังไง แต่มีเหตุการณ์หนึ่งที่ฉันยังจำฝังใจไม่เคยลืมคือ เช้าวันหนึ่งอันธก้าอุ้มฉันใส่ตะกร้า เธอบอกฉันว่าจะพาไปเที่ยวคลินิก ฉันตื่นเต้นมาก เพราะยังไม่เข้าใจคำว่า 'ไปเที่ยว' ยานาทบอกฉันสารพัดว่าไปเที่ยวสนุกแค่ไหน ฉันจึงนั่งนิ่งอยู่ในตะกร้าไม่กระตุกกระดิก

พอไปถึงที่ที่อันเรียกว่าคลินิกฉันก็ตกใจเพราะมีแต่คนแปลกหน้าเต็มไปหมด กลืนสารพัดติดกันจนฉันเวียนหัว พยายามทำความเข้าใจคำว่าไปเที่ยวว่าน่าจะหมายถึงการได้เจอคนเยอะ ๆ แต่ก่อนอะไรสักอย่างที่อยู่นอกเต็นตึกตักยังไม่ทันสงบดีก็มีผู้ชายตัวใหญ่คนหนึ่ง ถืออะไรบางอย่างแหลม ๆ มาจิ้มที่ตัวฉันพร้อมกับบอกว่า 'เจ็บหน่อยนะ' ฉันร้องจ๊าก! พยายามหนีแต่หลังจากนั้นแค่ฉันกะพริบตาสองสามทีก็ไม่รู้สึกตัวอีกเลย

พอตื่นมาอีกทีก็อยู่ในกรงที่มีแต่กลืนสัตว์ตัวอื่น รู้สึกเจ็บแปลบ ๆ ที่พุง จะก้มไปเสียวก็ทำไม่ได้เพราะติดพลาสติกอันใหญ่ที่พันคออยู่ พยายามสะบัดเท่าไรก็ไม่หลุดสักที สุดท้ายก็เลยนอนลงนิ่ง ๆ อย่างหมดหนทาง ก่อนกลับบ้านฉันจำหน้าผู้ชายตัวสูงที่เอาอะไรแหลม ๆ มาจิ้มกันฉันได้ขึ้นใจ ได้ยินยานาทเรียกเขาว่าหมอ ฉันจดจำหน้าเขาไว้ในใจว่าหมายถึงคนนิสัยไม่ดี พอกลับถึงบ้านพลาสติกที่ติดอยู่กับคอกก็ยิ่งติดแน่น ความเจ็บที่พุงก็ยังไม่หายไปไหนแต่จะก้มไปดูก็ทำไม่ได้ ฉันหงุดหงิดตั้งนานอยู่หลายวันเพราะทำอะไรไม่สะดวก เวลาผ่านไปนานจนฉันลืมไปแล้วว่าเคยเจ็บที่พุง

รู้ตัวอีกทีอันก็ถอดพลาสติกอันใหญ่ที่ค้อออกให้ ตอนนั้นฉันถึงได้เห็นว่าคนที่พุ่งแหวงเป็นวง จนตอนนี้ฉันก็ยังไม้อเข้าใจว่าไปเทียว่าแปลว่าอะไร นอกจากจะแปลว่าเจ็บตัว...

“เมี้ยว ๆ ๆ มากินข้าวมา มาเร็วบูบี้!” ย่าเคาะข้ามข้าว ฉันไต่ยีนแล้วแต่เลือกที่จะนอนต่อเพราะข้าวเข้าที่กินไปยังคงอยู่ในท้องไม่หายไปไหน รู้สึกขี้เกียจจนไม่ได้ใส่ใจว่าทำไมอย่าจะให้ข้าวฉันตอนนี้

วันนี้เป็นวันเสาร์ ฉันรู้เพราะอันอยู่บ้าน เธอบอกฉันว่าวันไหนที่เห็นเธออยู่บ้านแสดงว่าวันนั้นเป็นวันหยุด วันหยุดแปลว่าเสาร์อาทิตย์ เธอบอกอย่างนั้น แต่วันนี้เป็นวันหยุดที่มีแค่ยกกับอันอยู่บ้าน ส่วนพ่อกับแม่ยังคงออกไปข้างนอกเหมือนทุก ๆ วัน ฉันเจอหน้าพ่อกับแม่แบบนับครั้งได้ พวกเขาดูมีเรื่องวุ่น ๆ ให้ทำอยู่ตลอดเวลา วุ่นจนไม่สนใจอะไรเลยแม้กระทั่งตอนที่อันเก็บฉันมา

ฉันยังจำสีหน้าของพ่อกับแม่ในวันแรกที่เขาเห็นฉันได้ดี สายตาของเขาไม่เหมือนอันกับย่า เขามองฉันที่ขดตัวอยู่ในกล่องกระดาษด้วยใบหน้าเรียบเฉยแล้วผละออกไป ไม่มีคำพูดอะไรสักคำ

ครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้หลังจากกินมือเย็นอันธก้าอุมฉันขึ้นไปบนห้องด้วย เธอปล่อยฉันลงบนพื้นแล้วไปนั่งที่ปลายเตียงเงียบ ๆ คนเดียว ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอยู่พักใหญ่ จนฉันไต่ยีนเสียงสูดน้ำมูกกับไหลส์่น ๆ ฉันไม่เข้าใจ ไม่รู้สาเหตุด้วยซ้ำว่าทำไมอันถึงร้องไห้ ฉันได้แต่กระโดดขึ้นไปบนเตียงแล้วนั่งอยู่ข้าง ๆ เธออยู่

อย่างนั้น ไม่นานก็มีเสียงเคาะประตู ย่าเดินเข้ามาแล้วสวมกอด
อันธึกาไว้จากนั้นฉันจึงได้ยินเสียงสะอื้น

เหตุการณ์ก่อนนี้ไม่ได้มีอะไรผิดปกติ ทุกอย่างยังคง
เหมือนกับทุก ๆ วัน อันกับย่ากินข้าวเสร็จแล้วไปนั่งดูทีวี พอพอกับ
แม่กลับมาก็ไปนั่งกินข้าว เสร็จแล้วก็แยกกันไปนั่งทำงานกันคนละ
มุม ไม่มีใครพูดอะไรมีแค่ย่าที่พูดกับอันธึกาเรื่องคนที่ขยับอยู่ในทีวี แต่
จู่ ๆ อันธึกาก็พรวดคว่ำตัวฉันที่นอนเหยียดตัวอยู่บนพื้นวิ่งขึ้นบันได
มา

“เป็นอะไร ร้องให้ทำไม” ย่าถามด้วยความห่วงใย พลังลูบ
หัวอันธึกาไปด้วย

อันธึกาไม่ได้ตอบในทันที เธอพยายามกลั้นเสียงแต่
พยายามทำเท่าไรก็ดูไม่เป็นผล ย่าลูบหัวเธออยู่นานจนเธอควบคุม
ลมหายใจตัวเองได้

“เป็นอะไรไหนบอกย่า”

เด็กหญิงสายหน้า น้ำหูน้ำตาหยดลงบนกางเกงสีอ่อนเป็น
ดวง ๆ

“อย่าคิดว่าใครไม่รัก พ่อกับแม่เขาต้องทำงานหาเงินมาให้
อันธึกา ๆ ใจเวลาโตขึ้นอันธึกาจะได้เรียนที่ดี ๆ ไปได้เที่ยวที่ไกล ๆ
อยากไปไหน อยากทำอะไรก็ได้ทำ อีเหมียวก็จะได้กินของดี ๆ

ด้วย” ย่าปლობ ไม่ลืมหันมาลูบหัวฉันที่นั่งมองหน้าอันกับย่า สลับกัน

หลายครั้งที่อันธิกาเป็นอย่างนี้ เธอมักจะนั่งเงิบ ๆ อยู่บนเตียงคนเดียว บางครั้งน้ำตาลี่ใส่ก็ไหลลงอาบแก้ม ไม่มีเสียงอื่นใด นอกจากเสียงหยดน้ำตาที่กระทบลงบนหมอน ในบ้านหลังนี้ นอกจากย่าก็คงมีฉันอีกตัวคอยเป็นเพื่อน

ฉันไม่แน่ใจว่าคนต้องกินข้าวตอนไหน แต่ฉันทุกครั้งที่ฉันได้กินข้าวอันกับย่าก็จะได้กินข้าวด้วย เรามีที่ประจำของตัวเอง ฉันกินในซามที่วางบนพื้นชิดกับผนังห้องครัว ส่วนอันกับย่านั่งกินบนโต๊ะที่ห่างกันประมาณห้าก้าวของฉัน แต่ฉันไม่ค่อยได้กินข้าวพร้อมกับพ่อแม่หรืออก อันกับย่าก็เหมือนกัน

อันเคยบอกว่าพ่อกับแม่ทำงานราชการจึงต้องออกจากบ้านไปทำงานแต่เช้า รวมถึงงานต่าง ๆ ที่ต้องออกไปทำในวันเสาร์อาทิตย์ด้วย บางครั้งแม่ก็ทำกับข้าวทิ้งไว้ให้บ้าง หลังจากนั้นอันจะกินข้าวกับย่าก่อนไปโรงเรียน ตกเย็นพ่อกับแม่ก็รีบกินข้าวแล้วแยกย้ายกันไปทำงานที่หอบกลับมาด้วยแล้วก็ทิ้งอันให้นั่งกินข้าวกับย่าสองคน

อ้อ..แม่เคยให้ข้าวฉันสองสามครั้งนี่ละ ส่วนพ่อแม่ไม่เคยให้เลย

ฉันรู้สึกได้ว่าอันกำลังเครียด แก้มขาวเปื้อนไปด้วยคราบน้ำตาล ดูเหมือนเธอจะมีเรื่องในใจให้คิดมากมายเกินกว่าจะพูด

ระบายออกมา ย่าไม่ได้เร่งรัดอะไรยังคงนั่งลูบหัวลูบหลังเธออยู่
อย่างนั้น ส่วนพอกับแม่คงไม่รู้เรื่องนี้เพราะทั้งคู่มักจะแยกกันไป
ทำงานคนละมุมบ้าน เป็นอย่างนี้ตั้งแต่วันแรกที่ฉันเข้ามาอยู่

บทสนทนาในบ้านหลังนี้ช่างน้อยนิด บางทีอาจจะน้อยกว่า
ที่อันคึกกับฉันด้วยซ้ำ เท่าที่ดูก็เห็นจะมีแต่യാกับอันที่คุยกัน
มากกว่า แต่ครั้งไหนที่พอกับแม่คุยกันน้ำเสียงของทั้งคู่จะดัง
มากกว่าปกติ สุดท้ายก็จบด้วยการที่แต่ละคนเดินจากกันไปคนละ
ทาง

“ถ้าไม่มีใครรัก ก็ยังมีย่าที่ยังรักอยู่นี่ไง”

รวมฉันด้วยอีกตัว

คืนนั้นอันธก๊องร้องไห้จนหลับ ย่าเช็ดน้ำตาที่เปื้อนหน้าออก
แล้วอยู่กับเธอจนแน่ใจว่าหลานสาวนอนหลับสนิทจึงค่อยออกจาก
ห้อง

“ย่าทำอะไร” ฉันได้ยินเสียงอันลุกจากโซฟาหน้าที่วีเดินเข้าไปในครัว

“กินข้าว” ย่าตอบ

“นี่เพิ่งสิบโมง เรากินข้าวเข้าไปแล้ว”

ง

“เธอ นึกว่ายังไม่ได้กิน” ฉันทูกขึ้นสะบัดขนเห็นยาทำหน้า

“ยังไม่ได้กินได้ยังไงก็เรานั่งกินด้วยกัน ผัดกะหล่ำดอกนี่ไงที่
ยาเป็นคนทำ” อันชี้ไปบนโต๊ะกินข้าว แล้วยาก็เอาฝาชีมาครอบ
กับข้าวบนโต๊ะไว้เหมือนเดิม “แล้วนี่อะไร ให้ข้าวูบี่เธอ” อันหัน
ไปมองชามข้าวของฉันทูที่วางอยู่ริมผนังห้องครัว

“ก็นึกว่ายังไม่ได้ให้” ยาบอก ส่วนอันหยิบชามข้าวนั้นไปใส่
ตุ๊กกับข้าวชั้นล่าง ไม่ให้ปนกับกับข้าวอื่น ๆ ของคนที่อยู่ชั้นบน ฉันทู
แต่มองอันกับยาสลັบกัน

เด็กหญิงถอนหายใจปิดประตูอยู่กับข้าวเสียงดัง แล้วเดิน
กลับไปนั่งที่โซฟาหน้าทีวีเหมือนเดิม ส่วนยาเดินออกไปที่สวน
ดอกไม้ข้างบ้าน ฉันทูเดินตามไปเห็นย่าลากสายยางออกมาเตรียม
รดน้ำต้นไม้แล้วหยุดตอนที่กำลังจะเดินไปเปิดก๊อกน้ำ ยาไม่ได้พูด
อะไร ม้วนสายยางกลับเข้าที่เดิมแล้วเดินกลับเข้าบ้าน

ฉันทูเลือกตัวลงบนหญ้า พลิกซ้ายพลิกขวาจนไปกับหญ้า
หยาบ ๆ พอให้สบายตัว นอนหลับอยู่ตรงนั้นครู่ใหญ่จนได้ยินเสียง
คนเดินมาอีกครั้ง พอลืมตามองก็เห็นว่าเป็นย่า

“จะทำอะไรนะ” ย่ายืนอยู่บนพื้นที่เป็นซีเมนต์ห่างจากฉันทูที่
นอนอยู่บนหญ้าเพียงหนึ่งก้าว

“เมื่อย”

“อะไร หิวข้าวหรือ” ย่าเท้าเอวถาม ฉันลุกไปใกล้แล้วเอา
ตัวอุชาย่วนไปวนมา ย่ายังยืนอยู่ที่เดิมทำท่าจะเดินไปหยิบสาย
ยางที่เพิ่งมัดเก็บ แล้วถอนหายใจกลับเข้าไปในบ้านเหมือนเดิม

“ย่าทำอะไร เห็นเดินเข้าเดินออก” ฉันเดินกลับเข้ามาใน
บ้าน กระโดดขึ้นไปนั่งบนโซฟาข้างอันที่กำลึงตามย่า

“ไม่รู้เหมือนกัน” ย่าใช้เล็บยาวที่สีเหมือนดอกไม้ข้างบ้าน
เกาคอ

“แล้ววันนี้จะไปร้านป่าเยวรีเปล่า”

“เดี๋ยวกินข้าวก่อนค่อยไป” อ้นพยักหน้าแล้วหันไปดูทีวีต่อ
ย่ายังคงเดินไปเดินมา แต่ทั้งฉันและอ้นธิดาไม่มีใครรู้ว่าย่าจะเดิน
ไปไหน

ช่วงแรกที่ฉันมาอยู่ที่นี้ก็ยังออกไปข้างนอกบ้าง รู้สึกว่าการ
อยู่บ้านเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ และไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าบ้านคืออะไร เลย
ออกไปเดินเล่นตามรั้ว มุดโพรงหญ้า ไล่จับสัตว์ตัวเล็ก ๆ หาเรื่อง
ทะเลาะกับแมวตัวอื่น หรือวิ่งหนีหมา แต่พอออกไปข้างนอกนาน ๆ
ท้องก็ซิกจะเริ่มหิว สุดท้ายก็กลับมาอยู่บ้านเหมือนเดิม เพราะบ้าน
มีอัน มีย่า มีอาหาร และมีที่นอน ฉันจึงตัดสินใจว่าไม่มีที่ไหนสบาย
เท่าการอยู่บ้าน แล้วยิ่งตอนที่กลับมาจาก ‘ไปเที่ยว’ ฉันก็รู้สึกว่าไม่
อยากทำอะไร อยากนอนทั้งวัน หิวเมื่อไรก็ลุกขึ้นมากินใหม่ เพราะ

มีความรู้สึกแบบนี้อยู่ทุกวัน ฉันจึงอยู่บ้านตลอดเวลาไม่ได้ออกไปข้างนอกอีกแล้ว ซึ่งคนที่ฉันอยู่บ้านด้วยบ่อยที่สุดคือย่า

ฉันเห็นย่าตั้งแต่ฟ้าสว่างจนถึงฟ้ามืด มีวันหนึ่งย่าอยู่ที่สวนข้างบ้าน คิดว่าย่าน่าจะปลูกต้นไม้ ฉันเลยเดินไปนอนใต้โต๊ะกินข้าวใกล้กับประตู ย่าร้องเพลงไปด้วยซูดดินไปด้วย แต่ฉันไม่รู้หรือว่าเพลงนั้นร้องยังงี้แต่คิดว่าตอนนั้นย่าคงอารมณ์ดี ฉันไม่รู้ว่าย่าอยู่ที่สวนนานแค่ไหน พอฉันลืมตาขึ้นมาอีกทีก็ได้ยินเสียงคนเดินตึกตักไปมา เห็นย่าเดินเข้าเดินออกไปรอบบ้าน สักพักย่าก็หยุดอยู่กลางบ้านแล้วพื้นตรงที่ย่ายืนก็เริ่มเปียก...

อีกเรื่องคือย่ามักจะคุยกับใครสักคนผ่านโทรศัพท์ ฉันรู้จักสิ่งนี้เพราะย่าเคยเสียงดังใส่ว่า ‘อย่าเหยียบโทรศัพท์!’ มันเป็นเครื่องมืออะไรสักอย่างรูปทรงเหมือนกล่องเล็ก ๆ วางอยู่บนโต๊ะข้างโซฟาที่สามารถคุยแบบไม่เห็นหน้ากับใครก็ได้ ตอนที่ย่าหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาฉันก็ได้ยินเสียงคนมาจากในนั้น ฉันไม่รู้ว่าย่าคุยกับใคร หรือคุยเรื่องอะไร แต่ทุกครั้งที่ย่าคุยกับโทรศัพท์ย่าจะเครียดมาก น้ำเสียงที่เปล่งออกมาก็ไม่ใช่เสียงที่ฉันได้ยินเป็นประจำ บางครั้งย่าก็พูดเสียงดังใส่โทรศัพท์ด้วย พอย่าคุยกับคนในโทรศัพท์เสร็จย่าจะถอนหายใจออกมาแรง ๆ เป็นอย่างนี้ทุกครั้งที่ย่าอยู่บ้านคนเดียว

จากวันเสาร์ที่แล้วมาจนวันนี้ที่เป็นวันเสาร์อีกหน ทุกอย่างเหมือนเดิม พ่อกับแม่ไม่อยู่บ้านเหลือแค่ฉันธิดา ย่า และฉันอีกครั้ง

เหมือนเรื่องนี้เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานแต่ที่ต่างออกไปคงจะเป็นอารมณ์
ของคน

“อันกินข้าวยัง” ย่าถาม

“กินแล้ว เรากินด้วยกันไง”

“อ้อ” ย่าตอบ แล้วเดินออกไปตากผ้า เสียงสะบัดผ้ากับเสียง
ไม้แขวนกระแทกกับราวดังอยู่ชั่วคราว ย่าตากผ้าเสร็จแล้ว “อันกินข้าว
ยัง” ย่าหยุดยืนอยู่ข้างโซฟาที่อันธิกาเอาโต๊ะเล็ก ๆ ขึ้นมาตั้งทำ
การบ้าน

“กินแล้ว” อันขมวดคิ้วแต่ก็ยอมตอบไป ย่าพยักหน้า เดิน
หายเข้าไปในครัว

“อีเหมียวมากินข้าวมา เมี้ยว ๆ” ย่าเคาะสามข้าว ฉันทึ่ง
หน้าสงสัยเพราะของเก่ายังเต็มห้อง พอเดินเข้าไปในครัวเห็นย่า
กำลังเทอาหารลงในชามให้ เสรีจึงหันไปเปิดฝาซีเดรียมดักข้าว
ของตัวเอง

ฉันทึ่งขึ้นไปบนเก้าอี้ตัวข้าง ๆ นั่งมองย่าที่หยิบช้อนมาใส่
จาน จมูกก็พยายามดมกลิ่นอาหารไปด้วย เสียงช้อนกระทบจานทำ
ให้อันที่นั่งทำการบ้านอยู่หน้าทีวีลุกมาที่ห้องครัว

“ย่าทำอะไร” เด็กหญิงมองกับข้าวบนโต๊ะที่พร้อมทาน

“กินข้าว” ย่าตอบ เตรียมตักแกงผักกาดลื่นหอม

“กินข้าวอะไร ย่ากินไปแล้ว” อันจับมือย่าไว้

“ยังไม่ได้กินเลย” ย่าขึ้นมือ

“กินไปแล้ว!” เด็กหญิงพูดเสียงดังจนย่าสะดุ้ง เธอคล้ายมีของที่จับย่าออก “บอกว่ากินไปแล้วก็คือกินไปแล้วสิ” เธอว่าแล้วเดินออกไปจากครัว

ย่ายังนั่งอยู่ที่เดิม วางช้อนลงบนจานทอดสายตาไปบนกับข้าวหลากหลายโต๊ะ จ้องอยู่อย่างนั้นไม่ขยับไปไหนจนได้ยินเสียงยกขาตั้งจักรยานที่หน้าบ้านถึงได้เห็นว่าย่าออกจากบ้านไปแล้ว

ย่ายกมือกุมหน้า แค่พริบตาไหลย่ำก็สิ้น

ย่าร้องไห้

ฉันคิดว่าย่าคงเสียใจที่อันเสียงดังใส่ แต่ก็ไม่รู้ว่าย่าข้างในย่าเสียใจเรื่องอะไรกันแน่

ชิงช้าหยุดแล้วมีเพียงแค่ลมที่พัดอ่อน ๆ ให้รู้สึกเย็น แต่ใจฉันกลับร้อนวูบตอนที่นึกถึงเหตุการณ์เมื่อไม่นานมานี้ เหตุการณ์

ที่ทำให้รู้สึกหงุดหงิดและสับสนอยู่ในเวลาเดียวกัน ลึก ๆ ในใจก็รู้สึกผิด พอนึกถึงเรื่องกินข้าวในหัวก็มีแต่คำว่าทำไม ๆ วิงวนเหมือนตัวอักษรแอลอีดีบนป้ายร้านอาหารที่เลื่อนไปเลื่อนมา ฉันหงุดหงิดมากจนทำตัวไม่น่ารักเรื่องนี้ฉันยอมรับโดยดี

บนโลกนี้ฉันยอมเป็นคนไม่น่ารักกับใครก็ได้ แต่ขออย่างเดียวคนคนนั้นต้องไม่ใช่ย่า

ในความรู้สึกผิดที่มีอยู่เต็มอกก็ยังมีคำถามที่ยังสงสัยอีกว่าทำไมจู่ ๆ ฉันก็รู้สึกว่าย่าเปลี่ยนไป เหมือนย่าไม่ใช่ย่าคนเดิม ทำไมย่าถึงทำอะไรซ้ำ ๆ ทำไมต้องพูดซ้ำ ๆ ทำไมต้องเดินไปเดินมาซ้ำ ๆ ขนาดกินข้าวแล้วยังกินซ้ำ ๆ โดยไม่รู้สึกรู้สึกรั้ง ๆ ที่เราก็กินกันด้วยกันไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ฉันยืนผจญยุ่งไม่เป็นทรง เรื่องน่าปวดหัวต่าง ๆ ประเดประดังเข้ามาในหัวจนอยากจะเปิดออกมาดูว่าในนั้นมีเรื่องอะไรหนักหนาถึงได้กระจายกระจายไม่สามารถจับต้นสายปลายเหตุได้ขนาดนี้

เรื่องชวนปวดหัวอีกอย่างคือ คงมีแค่ฉันคนเดียวที่สงสัยเรื่องนี้ ต้องพบเจอเรื่องبابอแบบนี้ เพราะทั้งบ้านก็มีแค่ฉันที่อยู่บ้านกับย่าตลอด พ่อกับแม่ก็คงจะสนใจแต่งงานจนไม่มีเวลามารับรู้ปัญหาที่ฉันต้องเจอ เหมือนที่เขาไม่เคยสนใจฉันแบบที่ผ่าน ๆ มา

แต่แล้วความคิดก็หยุดชะงักเมื่อชิงช้าตัวที่ว่างข้าง ๆ มีผู้มาใหม่จับจอง พอหันหน้าไปก็เห็นแค่ลำคอที่ยืดยาวจนต้องแหงนหน้าเพื่อสบตากัน

คุยยาวอย่างกับยี่ราฟ

ฉันทำหน้าที่พิลึกตอนที่สายตาเราปะทะกัน ที่นี่ยังคงแปลกประหลาดสำหรับฉัน ขนาดอยู่มาครึ่งวันแล้วก็ยังไม่ชินสักทีกับการมีสิ่งมีชีวิตรูปร่างแปลก ๆ หลบซ่อนอยู่ตามมุมหรือไม้ก็เดินไปเดินมา ความจริงพวกเราก็เหมือนกันหมด มีเพียงรูปลักษณ์ภายนอกที่ต่างกันออกไปก็เท่านั้น แถมคนที่ฉันกล่าวหาอย่างไร้มารยาทว่าเขาประหลาดยังสามารถมอบสิ่งที่ฉันปรารถนาได้อย่างน่าไม่น่าเชื่อ!

ไม่มีใครพูดอะไร มีแค่เสียงเอี้ยต้อ๊ดจากชิงช้าตัวข้าง ๆ ที่ดังคลอไปกับสายลม ฉันทำตาถลอกแฉกไม่รู้ว่าต้องทำตัวอย่างไร เหมือนตอนที่ไปคุยกับปีศาจตัวเหม็นที่ตรอกขยะ แต่ตรงนี้คงมีแค่ฉันคนเดียวละมั้งที่รู้สึกอึดอัด เพราะข้าง ๆ กลับฮัมเพลงเบา ๆ อย่างอารมณ์ดี อยากรู้เหลือเกินว่าเขามีเรื่องทุกซิกใจบ้างไหมนะ

“เฮ้อ” เขาหยุดฮัมเพลงแล้วถอนหายใจ ฉันจึงแหงนหน้าขึ้นไปมองแต่ไม่พูดอะไร

“เฮ้อ” เขาทำอีก คราวนี้ฉันมองไปข้างหน้าตรงที่เด็ก ๆ กำลังเล่นทราย

“เฮ้อ” แล้วฉันก็ต้องแหงนหน้ามองเขาอีกหน เขาหัวเราะจนล้าคอยาวโค้งงออีกยกเป็นภาพที่พิลึกลึ้นดี

“เป็นอะไรี่เปล้าคะ” ฉันถาม

“เปล่า สบายดี” เขาตอบ ฉันพยักหน้าหันกลับไปมอง กระบะทรายอย่างเต็ม

“รู้ไหมคนเราเปลี่ยนแปลงเสมอ” เขาว่า

“เมื่อก่อนเธอตัวเท่านั้น” ชี้ไปที่เด็กที่กำลังวิ่ง

“แต่ตอนนี้ตอนเธอตัวเท่านี้” แล้วกลับมาชี้ฉัน

“อีกหน่อยเธอก็จะตัวเท่าฉัน” ชี้ตัวเอง “แต่ก็คงไม่ได้จะคอยาวเพื่อขยี้แบบนี้หรอกนะ” แล้วเขาก็หัวเราะ ฉันไม่ได้ตอบอะไรได้ แต่มองตามนิ้วมือของเขา

“แล้วสุดท้ายเธอก็จะเป็นอย่างนั้น” เขายืดแขนชี้ไปที่คุณยายที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ยาวมองหลานสาวที่วิ่งไปวิ่งมา ฉันมองตาม เห็นคุณยายหัวเราะจนตาหยีเมื่อหลานสาวทำตัวรักน่ารักน่าชัง ฉันไม่เข้าใจว่าเขาจะสื่อถึงอะไรหรือแค่หาเรื่องคุย

ฉันมองสองยายหลานคู่นั้นอยู่นานจนขอบตาเริ่มมัว ฉันไม่รู้ ว่าเพราะถูกลมตีหรืออะไรกันแน่ จมูกที่สูดอากาศบริสุทธิ์ก็เริ่มตีบตันหายใจไม่สะดวก แค่ว่าพริบตา น้ำตาเม็ดโตก็หยดแถมะ ภาพที่เห็นอย่างกับเหตุการณ์ย้อนเวลาเหมือนตอนที่ฉันเคยเล่นกับย่าตอนเด็ก ๆ ตอนนั้นยาก็ยิ้มอย่างนี้ ริมฝีปากสีแดงที่เป็นเอกลักษณ์ยิ้มสวยเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน สองมือที่ขยี้ผมที่พร้อมโอบอุ้มฉันเสมอในยามที่ฉันล้ม และน้ำเสียงอ่อนโยนที่ไม่เคยดูต่ำสะท้อน้อยอยู่ในหู

ความรู้สึกผิดที่ตื่นขึ้นมาอย่างกลั้นไม่อยู่และหลังไหล
ออกมาพร้อมกับหยดน้ำตา ฉันทูดน้ำมูกแรง ๆ ใช้หลังมือเช็ดน้ำตา
ที่ยังไหลออกมาอย่างลวก ๆ ไม่สนใจแล้วว่าตอนนี้หน้าตาจะซีริ้วซี
เหรขนาดไหน

“หนูขायความลับให้คุณได้ไหม”

“ได้เสมอ” เขาตอบ

๔

ปีศาจคอยาวลุกออกไปแล้ว เขาบอกว่ามีอะไรสักอย่างที่ผมไม่เห็นได้ฟัง ข้อตกลงระหว่างเราคือฉันเล่าความลับเรื่องที่เคยโกหกแม่ว่าไปเรียนพิเศษ แต่ความจริงแล้วแอบไปดูหนังที่ห่างกับแป้ง ฉันคิดว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องน่าอายเหมือนเรื่องก่อน ๆ แต่ก็รู้สึกอึดอัดนิดหน่อยตอนที่ต้องเล่าให้เขาฟัง

ถึงแม่แม่จะมึนงานยุ่งมากมายให้ต้องทำ แต่สิ่งหนึ่งที่แม่ยังคงเข้มงวดอยู่เสมอคือเรื่องเรียน หลายครั้งที่ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมเราถึงต้องเรียนหนัก ๆ เพื่อให้ได้เกรดดี ๆ ทำไมเราถึงไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขอย่างที่เรายอยากทำโดยไม่ต้องกังวลว่าจะเราจะเติบโตอย่างไร้คุณภาพ

พอกับแม่พูดเสมอว่าให้ฉันตั้งใจเรียน เรียนในสิ่งที่เขาเลือกให้ แต่ไม่เคยถามฉันสักคำว่าฉันอยากเรียนในสิ่งที่เขาถนัดเสียดให้หรือเปล่า ทั้งคู่เอาแต่พูดว่าเพื่ออนาคตที่ดี แต่ระหว่างที่ฉันต้องเดินตามทางที่ถูกขีดเส้นไว้ฉันจะทรมานขนาดไหนเขากลับไม่เคยสนใจ

ไม่เคยสนใจอะไรเลย นอกจากตัวเอง

แม่ของฉันเป็นครูในโรงเรียนสังกัดรัฐบาลแห่งหนึ่ง และเป็นคนที่เข้มงวดอยู่ในกรอบทุกกระเบียดนิ้ว ทุกอย่างที่เขาบอกคือเรื่องที่ดีที่สุด แม่เคยบอกอย่างนั้น แต่ไม่รู้ว่โชคดีหรือโชคร้ายที่แม่เคร่งเฉพาะเรื่องเรียน แต่การใช้ชีวิตอย่างอื่นแม่ปล่อยอิสระ ซึ่งบางทีก็ปล่อยจนเหมือนให้ฉันใช้ชีวิตด้วยตัวเอง เพราะแม่กลัวแต่สนใจชีวิตลูกคนอื่น

ยิ่งโตเรายังห่าง เมื่อก่อนไม่ว่าจะไปไหนแม่จะคอยไปรับไปส่ง แต่พอใกล้ขึ้นมัธยมยากก็กลายเป็นคนรับหน้าที่นั้นแทน แม่บอกว่าครูที่โรงเรียนไม่พอก็เลยต้องทำหลายหน้าที่ แต่ฉันว่าหน้าที่ของแม่คงรวมหน้าที่ยามเข้าไปด้วย แม่แต่วันหยุดเสาร์อาทิตย์แม่อังต้องไปที่นั่น ฉันไม่รู้ว่างานของแม่คืองานแบบไหน ทำไมวันหยุดแม่อังถึงไม่ได้หยุดเหมือนคนอื่นเขาบ้าง แม้กระทั่งเวลากินข้าวด้วยกันก็แทบจะไม่มี ฉันถอนหายใจเมื่อต้องนึกถึงเรื่องนี้ ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงน้อยใจแต่เดี๋ยวอีกหน่อยก็คงจะชินชา

ส่วนพ่อ เราไม่ค่อยสนิทกันเท่าไรนัก ยิ่งช่วงหลัง ๆ พ่อกลายเป็นนักสังสรรค์เราก็อ้างห่างกันมากขึ้น เราเริ่มมีปากเสียงกัน เพราะฉันไม่อยากให้พ่อทำในสิ่งที่ฉันไม่ชอบ แต่พ่อกลับตะคอกใส่ บอกว่านี่เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ เด็กอย่างฉันไม่ควรเสนอหน้าเข้ามายุ่ง ฉันรู้ว่าคำพูดที่พ่อเอ่ยออกมาอาจเป็นผลพวงจากเครื่องดื่มที่พ่อเพิ่งกินไป แต่ความเจ็บปวดที่ได้ยินคำพูดแย่ ๆ จากปากคนก็เป็นพ่อเป็นครั้งแรกก็ยากที่จะลืม หลังจากนั้นเราแทบจะไม่ได้ค่อยได้คุยกันอีกเลย

ให้เดาว่าพ่อคงจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตอนนี้ฉันอยู่ ม. อะไร

ตอนเด็ก ๆ ฉันคิดว่าครอบครัวตัวเองอบอุ่นอย่างกับครอบครัวในฝันตามหนังสือนิยาย แต่พอโตขึ้นความฝันที่ว่าก็เหมือนจะค่อย ๆ สลายกลายเป็นหมอกจาง ๆ ที่จับต้องไม่ได้ ฉันไม่แน่ใจว่าบทสนทนาระหว่างเราน้อยลงไปตั้งแต่เมื่อไร แต่รู้ตัวอีกทีเราก็มแทบจะไม่ได้คุยกัน

พ่อกับแม่ออกไปทำงานตั้งแต่ฉันยังไม่ตื่น ตกเย็นก็รีบกินข้าวแล้วนั่งทำงานต่อ บางวันประโยคที่ทักทายกันแทบจะไม่มี เราอยู่บ้านหลังเดียวกันแต่ฉันกลับรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียว แม้ว่าการมีย่าเข้ามาอยู่ในบ้านจะเหมือนเป็นการพยายามใช้ก้าวร่อมแจกันที่เคยแตกเป็นเสี่ยง ๆ ให้กลับมาเป็นเหมือนเดิม แต่ถึงจะเหมือนเดิมก็ไม่ได้แปลว่าจะสมบูรณ์

ฉันขายความลับแย่ ๆ เรื่องนั้นแลกกับการทำให้ย่าจำว่าตัวเองกินข้าวไปแล้วได้สักที แม้จะยังข้องใจกับพฤติกรรมแปลก ๆ ของย่า แต่ถ้าขอให้จำเรื่องนี้ได้ไรจะดีโดยไม่ต้องทะเลาะกันอีก

อย่างน้อยการทะเลาะกันก็ไม่ควรเป็นบทสนทนาระหว่างฉันกับย่า

ปีศาจคอยาวไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจกับคำขอของฉันแม้แต่หน่อย เขาแค่จ้องไปข้างหน้าไม่ถึงนาทีเสียง ปัง! ก็ดังขึ้นเหมือนที่ปีศาจตัวเหม็นทำ เพียงแค่นั้นเขาก็บอกว่าทุกอย่างสำเร็จแล้ว

น่าเหลือเชื่อเสียจริง

ฉันเคยพูดหลายทีแล้วว่าที่นี่ประหลาด เพราะปีศาจคอยาวที่สนทนากันอยู่นานสองนานดูจะอ่านใจฉันออก เขาไม่ได้พูดพร่ำทำเพลงอะไรยืดเยื้อ ตอนที่เขาลุกขึ้นแล้วใช้มือปิดกันเหมือนที่นั่นเปื้อนหนักหนาทั้ง ๆ ที่เป็นแค่ชิงช้าเหล็กธรรมดา

“คนที่เธอตามหาอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล แค่นี้ก็ขึ้นในใจก็จะเจอ”
เขาว่าแล้วจากไป

ฉันเก็บประโยคที่ได้ฟังไว้ในใจ รู้สึกเหนื่อยเกินกว่าที่จะมานั่งตีความประโยคคล่องจองที่เหมือนนยกมาจากกลอนสักบท ตอนนี้เรื่องที่สำคัญคือฉันต้องตามหานาที่อย่างจริงจังเสียที มัวแต่ขายความลับทีละเรื่องอย่างนี้ดูท่าจะไม่รอด การขุดคุ้ยสิ่งที่พยายามซ่อนเอาไว้เหมือนเป็นการสะกดผลที่ตกสะเก็ดแล้วให้เปิดออก ทั้ง

ๆ ที่ผลนั้นกำลังจะหายดี แต่กลับต้องพยายามซ่อมแซมตัวเองใหม่ ทั้งเจ็บแสบและหายช้า การกระทำแบบนี้ฉันจัดว่าเป็นการทรมานตัวเองวิธีหนึ่ง

ฉันปวดคราบน้ำตาลบนหน้าที่เริ่มแห้งกรัง แลบลิ้นเสียริมฝีปากก็ได้รับรสชาติปะแล่ม ๆ ลองใช้มือเช็ดถึงได้รู้ว่าเป็นน้ำมูกที่เคล้าไปกับน้ำตาล หลุดหัวเราะกับตัวเองตอนที่มองซ้ายมองขวาไม่พบใครแต่พอมองไปข้างหน้าถึงได้เห็นว่าเด็กชายวัยเตาะแตะกำลังยืนจ้องอยู่ ฉันหลบตา ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แล้วลุกขึ้นยืนสูดน้ำมูกดั่งพืดตั้งอกตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าหลังจากนี้จะตามหานาที

ดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ลับไปตามกลีบเมฆก้อนใหญ่ อากาศเริ่มเย็นลงกว่าตอนที่ฉันтикทักไปเองว่าเป็นตอนกลางวัน ถึงแม้ว่าจะไม่รู้ว่าจะต้องเริ่มหาเขาจากตรงไหนแต่ในใจของฉันนั้นมีเรื่องสำคัญปะเอาไว้แล้ว

ฉันลืมตาตื่น เข้าแล้วแต่ทั้งห้องยังมีมืด ตีที่มีแสงจากไฟ กิ่งด้านนอกลอดเข้ามาตามชายผ้า่านพอให้เห็นราง ๆ ความหาวิธีโหมตมากปิดแอร์แล้วใช้แขนยันตัวขึ้นนั่ง สูดลมหายใจเข้าออกเพื่อทำสมาธิแล้วเริ่มสวดมนต์ตอนเช้าเหมือนที่ทำทุกวัน

ท้องนะโมสามจบแล้วจึงเริ่มบทสวด แต่ท้องไปจนจบบทก็
วนกลับมาที่วรรคต้นใหม่ เป็นอย่างนั้นอยู่หลายทีจนอดไม่ได้คว้า
หนังสือสวดมนต์ที่วางอยู่บนหัวเตียงมาเปิดอ่าน กว่าจะสวดจบพาก็
สาบสูญแล้ว

อาบน้ำแต่งหน้าแต่งตัวลงมาชั้นล่าง ลูกสะใภ้ตื่นแล้วกำลัง
ง่วนกับการหาของในตู้เย็นมาทำกับข้าว

“วันนี้จะทำอะไร” ฉันทถาม

“ว่าจะผัดบล็อกโคลี่ไว้หะแม่ ส้มทิ้งไว้จวนจะเน่าแล้ว” เธอ
ว่าแล้วคืนตู้เย็นต่อ

“ข้าจะไปตลาดเอ็งเอาอะไรใหม่”

“ไม่เอาจ๊ะ” ลูกสะใภ้ลุกขึ้นยืนแล้วยื่นเงินให้ จะถือว่าเป็น
เงินเดือนก็ไม่เชิง หากเธอนึกขึ้นได้ก็ให้ติดตัวไว้เผื่อต้องใช้จ่าย

“ให้ไว้ก่อนเดี๋ยวจะลืม ถ้าไม่พอแม่บอกฉันนะ” ฉันทพยัก
หน้า เดินออกมาหน้าบ้านคิดเมนูในหัวว่าวันนี้จะทำอะไรกินคู่กับ
เมนูผัดผักของลูกสะใภ้ คิดเพลินจนลืมหยิบกุญแจรถมอเตอร์ไซด์
ออกมาด้วยจนต้องเดินวกกลับเข้าไปในบ้านอีกครั้ง ลูกสะใภ้ที่อยู่
ในครัวหันมามองแต่ก็ไม่ได้ว่าอะไร

กว่าจะกลับจากตลาดก็สายโด่ง ไม่ใช่เพราะชื่อของนานแต่
เป็นเพราะชื่อแล้วเลี้ยวผิดซอย ภารกิจเข้านี้ไม่ใช่แค่ไปซื้อของกับ

เก็บดอกเบ็ญจกาน้ำที่ตลาดแต่ต้องไปเติมน้ำมันรดด้วย ตอนขาไป
ไม่เท่าไรแต่ขากลับทำเองงหนัก ซอยที่คิดว่าไซกลับไม่ใช่ แต่ซอย
ที่ไซก็คันขี้เลย

ไอ้หนุ่มที่กำลังวิ่งออกกำลังกายคงคิดว่าฉันขี่รถเล่น แต่คนขี่
รถเล่นอะไรจะหน้านี้หัวคิ้วขมวดอย่างนั้น

เจ็ดโมงครึ่งลูกชายกับลูกสะเฒ่าออกไปทำงานแล้วเหลืออันที่
ยังอยู่ เธอแต่งตัวเสร็จแล้วกำลังก้มใส่ถุงเท้าที่โซฟา

“ทำไมวันนี้กลับมาช้าจังย่า” อันถามแล้วเดินเข้ามาในครัว

“ย่าแวะเติมน้ำมัน” ฉันตอบ แต่ไม่ได้บอกเรื่องขี่รถหลง
ซอย เธอพยักหน้ารับแล้วก็มลงไปเล่นกับแมว หลานสาวเกาแดง
แมวอันสีส้มจมนเคลิ้ม มันล้มตัวลงนอนกับพื้นกระเบื้องตุงตู่บแล้ว
หลับตาพริ้ม

“แล้วย่าจะทำอะไรกิน” อันลุกมาล้างมือเปื้อนขน

“เดี๋ยวย่าทำแกงจืดให้ก่อน สายแล้วเดี๋ยวไม่ทัน หรือจะกิน
แค่ผัดปลอกโคลีที่แม่เอ็งทำไว้ เดี่ยวย่าอุ่นให้” ฉันเตรียมน้ำเปล่าใส่
หม้อ รีบหันผักที่ล้างสะอาดแล้วอย่างคล่องแคล่ว

“เอาแกงจืดด้วย ย่าทำแกะเดี๋ยวหนูอุ่นเอง” อันหยิบจาน
ผัดปลอกโคลีที่เย็นแล้วใส่ไมโครเวฟ ตั้งเวลาสั้น ๆ พอให้อาหารอุ่น
ก็หยิบออกมาวางบนโต๊ะกินข้าว ฉันเร่งมือใส่เครื่องที่หันเตรียมไว้

ลงไปในห้องที่หน้ากำลังเดือดปุด ๆ ปรุงด้วยซอสชนิดหน้อยก็ปิดฝา
ครู่เดียวผักทั้งหลายก็สุกดี

อันเทอาหารแมวใส่ชามแล้วยกไปวางไว้บนพื้นติดผนังตรงที่
ประจำของบูบี แล้วจึงล้างมือเตรียมตักข้าวใส่จานสองใบ ฉันทัก
แกงจืดร้อน ๆ ใส่ถ้วยที่ใช้จานรองไว้แล้วยกไปวางบนโต๊ะกินข้าว
เราสองคนนั่งลงตรงข้ามกัน

อันใช้ช้อนกลางตักน้ำซุปแกงจืดใส่ช้อนตัวเองเป่าพอให้เย็น
แล้วชด หลานสาวยิ้มว่า “อร่อยมาก!” ได้ยินแบบนี้ฉันก็ดีใจยิ้ม
ตามไปด้วย “อย่าทำกับข้าวอร่อยทุกอย่างเลย แค่แกงจืดเฉย ๆ ยัง
อร่อยขนาดนี้ เย็นนี้ทำแกงเขียวหวานได้ไหม นะ ๆ ๆ ” อันกะพริบ
ตาปริบ ๆ

“ได้ซี จะเอาหมูหรือไก่ละ”

“เอาไก่ดีกว่า กินหมูแล้วอ้วน” อันยื่นจมูก ฉันได้แต่ยิ้ม
เข้าอกเข้าใจว่ากำลังโตเป็นสาว เห็นไปออกกำลังกายทุกวันก็คงจะ
กลัวอ้วนจริง ๆ เดียวนี้เริ่มรักสวยรักงาม เริ่มทาลิปสีแดงอ่อน ๆ
กับเขาบ้างแล้ว

“จะลดหุ่นบ้าง?”

“เดี๋ยวชั้น ม. ๔ แล้วไม่สวย ได้เปลี่ยนเครื่องแบบใหม่ด้วย
นะย่า ต้องเอาเสื้อใส่ไว้ในกระโปรงแล้วก็ใส่เข็มขัดทับอีกที แต่
กระโปรงไม่มีหูก็ไม่รู้จะให้ใส่ไปทำไม เนอะย่าเนอะ” อันหัวเราะจน

ตาปิดตอนที่ฉันทำไม่รู้ไม่ชี้ก่อนไปทางตลก เธอดูตื่นเต้นกับการได้เลื่อนชั้นในปีหน้า

“ได้เสียตั้งค์อีกแล้วสิ”

“ข้ายย รอบนี้จ่ายเยอะแน่ หนูจะซื้อรองเท้าใหม่ด้วย อันเก่าบู๊บี้กัดจนสายมันจะขาดหมดแล้ว” อันว่าแล้วบู้ปากไปหาแมวสีส้มที่กำลังกินข้าวอยู่ไม่ไกล

“เฮ้อ ออย่ามัวแต่พูด กินเต้าหู้ด้วย เป่าก่อนนะระวังร้อน” ฉันพยักหน้าหงิก ๆ รับฟังสิ่งที่เธอพูด ตักเต้าหู้ใส่จานให้ ทุกครั้งที่เห็นหลานสาวยิ้ม ใจของฉันก็ฟูเหมือนก้อนขนมเค้กที่อยู่ในเตาอบ

“ก็โหมงแล้วเนีย เฮีย สายแล้ว!” อันหันไปมองนาฬิกาที่ติดอยู่ข้างฝา แล้วรีบหันมาตักผัดบล็อคโคลี่ใส่จานแล้วคลุก ๆ จากนั้นจึงตักทั้งข้าวทั้งกับที่ผสมกันแล้วจนพูนซ้อนยัดเข้าปากเคี้ยวกร่วม ๆ สองสามคำก็หมด ไม่มีลิ้มชดน้ำซุบแกงจืดตามที่หลัง

“ไปแล้วนะย่า สวัสดิ์คะ” อันคว่ำกระเป๋าดู เดินเข้ามาถอดฉันเร็ว ๆ แล้วออกจากบ้านไป

“ดูรฤดี ๆ นะ ออย่ามัวแต่เหม่อ ตั้งใจเรียนด้วย!” ฉันพูดไล่หลัง ทุกครั้งที่อันออกจากบ้านก็อดเป็นห่วงไม่ได้กลัวว่าจะเกิดอุบัติเหตุ นี่คงจะเป็นความกังวลใจเรื่องหนึ่งของคนแก่ละมัง

ฉันมองจานเปล่าของอัน ในอกก็รู้สึกตืออย่างบอกไม่ถูก แต่
ได้เห็นหลานสาวมีความสุขฉันก็ยิ้มได้ทั้งวัน

เมื่อก่อนฉันยังอยู่บ้านหลังเก่าที่อยู่กับสามีไม่ค่อยได้มี
โอกาสอยู่กับอันเท่าไรนัก แต่พอเขาเสียฉันก็ย้ายมาอยู่บ้านหลังนี้
ปีแรก ๆ ก็รู้สึกอึดอัดนิดหน่อยเพราะเกรงใจลูกสะใภ้ แต่อยู่ไปเรื่อย
ๆ ก็ปรับตัวได้

ปกติแล้วฉันชอบทำกับข้าวไปแบ่งบ้านโน้นบ้านนี้เป็น
ประจำตั้งแต่สมัยสาว ๆ มาทำเรื่อย ๆ จนติดนิสัย แต่ก็เพิ่งจะมา
เลิกทำก็ตอนที่ย้ายมาอยู่บ้านลูกชายคนโต ด้วยอายุที่มากขึ้นบวก
กับสังขารที่เริ่มทรุดโทรมทำให้ลูกชายคนเล็กค้านหัวชนฝาว่าให้ฉัน
เลิกทำกับข้าวแบ่งคนโน้นคนนี้ ให้ทำเฉพาะแค่นี้ก็พอ กินก็พอ ไว้
วันไหนครีมหอกครีมหใจอยากทำเมนูพิเศษก็ค่อยว่ากัน ฉันยอมรับ
ข้อตกลงโดยดีเพราะบางทีก็นึกไม่ออกว่าวันนี้จะทำอะไรกิน

หลังกินข้าวเสร็จ ฉันก็กวาดสวนครัวให้เรียบร้อย แล้ว
เดินมาเอนหลังลงบนโซฟาที่มีขนแมวเกาะอยู่ประปราย

“เมี้ยว” แมวอ้วนขนสีส้มกระโดดขึ้นมา ก้าวขาหน้ามา
เหยียบบนตักแล้วพยายามใช้หัวถูสะเปะสะปะ ฉันมันเขี้ยวปน
รำคาญมันจต้องใช้มือลูบหัวให้ เสียงครางครืด ๆ กับดวงตาหลับ
พร้อมแสดงความพอใจ

“เป็นไง ชอบละลิ--” ฉันทยก กำลังจะเรียกชื่อมัน “อึ
เหมียว” แต่ก็นึกไม่ออกว่าเคยเรียกมันว่าอะไรก็เลยเรียกไปอย่าง
นั้น เกาอึเหมียวจนเคลิ้มก็เดินลงจากตักไปนอนแผ่ลงข้าง ๆ หลับ
สนิทจนพุงโย้ ๆ พองเข้าพองออกบ่งบอกว่าหายใจสม่ำเสมอ ออดคิด
ไม่ได้ว่าเกิดเป็นแมวมันก็สบายดีเหมือนกันวัน ๆ มีแค่กินกับนอน

เก้าโมงแล้วฉันทยังนั่งลูบเข้าไปมามองเงาสะท้อนซุ่น ๆ ของ
ตัวเองในที่วิจจดำสนิท วูบหนึ่งก็สงสัยว่าคนในนั้นเป็นใครกัน แต่
แค่เสี้ยววินาทีก็จำได้ว่าคนสวยปากแดงคนนั้นคือตัวฉันทนี่เอง แอบ
หลุดซ้ำกับความคิดตลกของตัวเองเบา ๆ จนกระทั่งเสียงโทรศัพท์
บ้านดังขึ้น แต่ฉันทไม่นึกหยิบแม้จะอยู่เพียงแค่อีเอ็มมีอ สูดลม
หายใจเข้าออกซ้ำ ๆ หัวงีบให้บรรเทาอาการปวดตัวตูด ๆ รอกจนอีก
ฝ่ายตัดสายถึงยกหูโทรศัพท์ออกจากเบ้น เรื่องนี้ไม่ต้องเดาให้ยาก
คงจะเป็นหลานรักอย่างที่เขาว่าว่า ฉันทไม่ได้อยากเป็นคนใจจัดใจดำ
แต่บางทีการเอาชีวิตตัวเองให้รอดก็ยิ่งเป็นเรื่องยากกับชีวิตวัยซราที่
ช่องทางหารเงินมีไม่มากอย่างนี้

ตัวฉันทไม่ใช่คนร่ำรวยอะไร แต่รายได้จากเมื่อสมัยยังสาว
ที่ตั้งหน้าตั้งต่าหากำกับสามีก็ทำให้พอเหลือพอใช้ หากเก็บไว้เปล่า
 ๆ ก็คงไม่มีกำไรกลายเป็นเงินเย็นที่นอนแช่อยู่ในธนาคารได้
ดอกเบียเป็นผลตอบแทนแค่ไม่กี่บาท สู้เสือกเอาเงินบางส่วน
ออกมาปล่อยกู้ยังจะดีกว่า ซึ่งลูกหนี้ก็ล้วนแต่เป็นคนในหมู่บ้าน
ทั้งนั้น ฉันทอาจจะดูเป็นคนใจกว้างแต่ในเรื่องแบบนี้หลก่าไรก็มีส่วน
บนโลกนี้คงไม่มีแม่ค้าคนไหนขายของแล้วอยากขาดทุน

ตัวหนังสือและตัวเลขเป็นสิ่งที่ฉันคุ้นเคยเป็นอย่างดี การคิดเลขเป็นสิ่งที่ฉันถนัดพอ ๆ กับการทำกับข้าว ฉันหยิบสมุดบัญชีในลิ้นชักโต๊ะข้างโซฟาออกมา พลิกหน้ากระดาษไปตามรายชื่อลูกหนี้ที่ละหน้า มืออีกข้างก็กดเครื่องคิดเลขอย่างคล่องแคล่ว สมองประมวลและจดจำวิธีการคิดได้จนชื่นใจ ทุกอย่างว่องไวจนแทบจะกลายเป็นสัญชาตญาณ ใช้เวลาไม่นานทุกอย่างก็เรียบร้อย

ฉันปิดสมุด รวบปากกาและเครื่องคิดเลขเข้าด้วยกันแล้วใส่ทั้งหมดกลับเข้าลิ้นชักโต๊ะข้างโซฟาเหมือนเดิม แล้วลุกขึ้นเดินไปที่สวนข้างบ้าน ไม่ลืมหยิบต้นกล้าที่วางไว้มุมประตูออกมาด้วย

กิจกรรมของเหล่าผู้สูงอายุมีให้เลือกไม่มากนัก ยิ่งกับคนที่มีอายุเฉียดเลขแปดที่ต้องอยู่บ้านเพียงลำพังแบบนี้ด้วยแล้วนอกจากการกินแล้วนอนทุกอย่างก็ดูจะอันตรายไปเสียหมด ร่างกายที่เคยแข็งแรงดีก็เริ่มโรยราเหมือนดอกไม้ที่ถูกเด็ดออกมาจากต้น สะพรั่งและเบ่งบานในเวลาอันสั้น จากนั้นก้านดอกก็เริ่มสุบผอม ใบที่ลู่ลงตามแรงโน้มถ่วง และกลีบดอกที่พร้อมจะหลุดร่วงได้ทุกเมื่อหากถูกลมสะกิด ความสวยงามล้วนค่อย ๆ ปลิวหายไปตามเวลา สุดท้ายก็เหลือเพียงดอกไม้เหี่ยวเฉาที่รอวันทิ้ง ฉันคิดว่าตัวเองก็คงเป็นแบบนี้เหมือนกัน

สดสวย โรยรา และรอวันทิ้ง

ฉันวางต้นกล้าลง ฉีกถุงพลาสติกสีดำออกเตรียมย้ายต้นอ่อนลงกระถางที่อุดสำห้ไปเลือกที่ร้านขายต้นไม้จนเหงื่อออกแล้ว

ลูกไปหยิบเก้าอี้เตี้ยและอุปกรณ์ทำสวนมาลงมือทำอย่างคล่องแคล่ว จดจ่ออยู่กับการปลูกต้นไม้อยู่นานจนดวงอาทิตย์ย่ำมาอยู่กลางหัว แสงแดดสาดส่องลงมากลางสวนอย่างจัง ใบหญ้าสะท้อนแสงจนแสบตาแต่ฉันไม่รู้สึกร้อน กลับมีความสุขล้นจนเต็มอก ฮัมเพลงพลางยกกระถางต้นกล้าเข้าที่ ลูกขึ้นเก็บอุปกรณ์ใส่ลงน้ำมีหูหิ้วสีดำสภาพยับเยินแต่ยังพอใช้งานได้แล้วไปล้างมือ ล้างจกเล็บมือสีแดงที่ยังอยู่ในสภาพดีไม่เสียหายก็ยิ่งพอใจเตรียมตัวไปกินข้าวเที่ยง

ในยามลำบากเรามักจะโทษหาความสบาย แต่เมื่อได้สบายเรากลับโทษหาความลำบาก กิจวัตรประจำวันที่เหมือนเดิมซ้ำ ๆ ทำให้ชีวิตขาดสีสัน ทางแก้ที่ดีคือค้นหาสิ่งที่ชอบมาเติมเต็ม แต่มีเงื่อนไขข้อว่าอย่าให้เกินตัวนัก การปลูกต้นไม้จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่น่าจะไม่เกินตัวฉันนัก เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ทำให้หัวใจกระชุ่มกระชวยได้ดีทีเดียว แถมยังภูมิใจทุกครั้งที่ได้เห็นมันค่อย ๆ เติบโต

ฉันในช่วงวัยหนึ่งมักจะมองโลกในแง่ร้าย พยายามดิ้นรนขวนขวายเพื่อให้หลุดพ้น แต่ตอนนี้ฉันที่อยู่อีกช่วงวัยหนึ่งกลับมองว่าความลำบากที่เกิดขึ้นเป็นเพียงบททดสอบที่เพิ่มความน่าตื่นเต้นเร้าใจที่สุดท้ายแล้วจะกลายเป็นความทรงจำให้กับชีวิต ฉันเข้าใจโลกมากขึ้น สามารถมองหาความสุขง่าย ๆ จากสิ่งเล็ก ๆ ภายในบ้าน หากตอนนี้เป็นเมื่อก่อนความสุขที่อยากได้คงหาได้ไม่ง่ายขนาดนี้

แต่เวลาไม่อาจหวนคืน สิ่งที่ผ่านมาไปแล้วก็ไม่สามารถย้อนกลับไปครอบครองได้อีก มีแต่จะเดินไปข้างหน้าเรื่อย ๆ เท่านั้น ฉันพยายามหาสิ่งเล็กสิ่งน้อยที่คนเราเรียกกันว่าสุขตามชอบเล็ก ๆ ในบ้าน แต่ความสุขที่ว่าไม่สามารถเติมเต็มทุกส่วนที่ขาดหายไปได้เท่าที่ควร ในยามที่อายุเท่านี้สิ่งที่ฉันต้องการคือใครสักคนที่คอยอยู่เคียงข้าง ทั้งตอนที่รู้สึกโดดเดี่ยวและอ่อนแอ แต่คำขอนี้คงยากเกินกว่าที่ใครในโลกนี้จะประทานให้หญิงแก่ใกล้สิ้นใจ เพราะฉันคงไม่อาจเรียกสามีที่ลาลับให้กลับมาอยู่เป็นเพื่อนในยามเหงาเหมือนเมื่อก่อนได้อีกต่อไป

ความเหงาโอบล้อมฉันไว้อย่างหนาแน่นแทบไม่มีช่องว่างให้มุดออก ในขณะที่ฉันปลอบอันว่าหากไม่มีใครรักก็จะมีฉันที่ยังรักเธออยู่ แต่ถ้าฉันคิดว่าตัวเองไม่มีใครรักก็จะมีคนที่รักฉันอยู่บ้างไหม ฉันเข้าใจความรู้สึกของอันธกาศดีในยามที่เธอรู้สึกไม่มีใคร เพราะฉันก็เป็นแบบนั้นเช่นกัน

เรื่องหนักใจของฉันในวัยชราที่ต้องเผชิญอยู่ทุกวันนอกจากร่างกายที่เหี่ยวเฉาและเรี่ยวแรงที่ถดถอย คือการอยู่บ้านเพียงลำพัง

จู่ ๆ หน้าตาเมิดโตก็ร่วงเฉาะ บ้านหลังหลังเจียบสนิทจนได้ยินเสียงน้ำตากระทบลงบนกางเกง ฉันนั่งอยู่ในห้องครัว บนโต๊ะมีแกงจืดและผัดบล็อคโคลี่ที่เหลือจากเมื่อเช้า ไม่มีการอุ่นใด ๆ ความเจียบเข้ายัดครองทุกอณูในบ้าน เมื่อมองผ่านประตูครัวไปยังผนังที่มีภาพใครสักคนที่ฉันคิดถึงสุดหัวใจ เหมือนมองภาพนั้นอยู่นาน ใน

ใจคาดหวังในสิ่งที่เป็นไปได้ ความสุขในอกเริ่มจางลงพอ ๆ กับ ดวงตาที่เริ่มพร่าเลือนจากม่านน้ำตาที่เอ่อคลออยู่เต็มหน่วย

เมื่อถึงคราวชราเรามักจะไม่เป็นที่ต้องการ แถมยังถูกมองว่าเป็นภาระได้อย่างง่ายดายโดยไม่มีข้อโต้แย้ง หลายครั้งที่ฉันมักจะนั่งอยู่เฉย ๆ เพราะไม่มีอะไรให้ทำ การมองไปที่ไหนสักแห่งโดยไม่ได้กำหนดจุดดวงสายตาที่แน่ชัดทำให้ความคิดสมองแตก ชาน พุ้งกระจาย คล้ายตอนที่เราใช้ไม้ตีลงไปบนหมอนใบเก่า ละอองฝุ่นต่างลอยระลือในอากาศ แล้วค่อย ๆ ตกลงบนพื้น

มีบางส่วนที่หายไปกับสายลม และส่วนที่เหลือก็กลายเป็นเพียงเศษซากที่ไร้ประโยชน์

มีคำถามทางศาสนาข้อหนึ่งที่คนนับล้านล้วนพยายามหาคำตอบว่าเราเกิดมาทำไม จนอายุปูนี่แล้วฉันหาคำตอบให้กับคำถามนั้นไม่ได้เลยสักนิด การเป็นฉันในวัยชราอย่างนี้กับการใช้ชีวิตให้ผ่านไปทีละวันยิ่งบีบคั้นให้รู้สึกว่าคุณเองช่างไร้ค่าราวกับไม้กวาดที่เหลือแค่ด้าม ใช้การไม่ได้หากปล่อยทิ้งไว้ก็กลายเป็นขยะ ไม่มีสิ่งใดบนโลกนี้ที่มั่นคง แม้กระทั่งร่างกายที่เราอาจไม่ได้เป็นเจ้าของอย่างแท้จริง

บางที่เราอาจจะเกิดมาเพื่อรอวันตาย

หลายเดือนก่อนฉันทำทุกอย่างอย่างที่เคยทำ อย่างการคิดบัญชีลูกหนี้ที่แสนถนัด แต่วบหนึ่งความชานาญที่มีก็เหมือนจะไม่

เคยเกิดขึ้นกับตัวฉันมาก่อน ตัวหนังสือและตัวเลขที่เขียนติดกันเป็น
พีตบนหน้ากระดาษทำเอาฉันขมวดคิ้ว เสียงพลิกกระดาษเหมือน
ใบมีดที่ค่อย ๆ หั่นสมองของฉันออกเป็นชิ้น ๆ ฉันพยายามเปิด
อ่านตั้งแต่หน้าแรกไปถึงหน้าสุดท้ายซ้ำ ๆ อยู่อย่างนั้นก็ยังไม่เข้าใจ
อะไรอยู่ดี

ในเดือนถัดมาฉันรดน้ำต้นไม้อยู่ในสวนรู้สึกอย่างเข้า
ห้องน้ำขึ้นมากะทันหัน ฉันละลายยางในมือ ไม่สนแล้วว่าเปิดน้ำทิ้ง
ไว้แล้วเดินไว ๆ เข้าไปในบ้าน แต่พอเท้าแตะพื้นห้องครัวฉันก็จำ
ไม่ได้ว่าจะไปที่ไหน เดินเข้าเดินออกอยู่อย่างนั้นจนสุดท้ายกางเกง
ของฉันก็ชุ่มด้วยน้ำอุ่น ๆ ที่ไหลย้อยลงบนพื้น

ฉันจดความเสื่อมถอยของร่างกายลงในสมุดเล่มหนึ่งที่เจอ
ในลิ้นชัก จากหนึ่งหน้าเป็นสองหน้า สามหน้า สี่หน้า และหลาย ๆ
หน้า ยิ่งนานฉันยิ่งกลายเป็นคนประหลาดที่เริ่มลืมนั่นหน้าทำ
ๆ เริ่มเขียนไม่ปะติดปะต่อ สระขาดหายจนคำไม่เป็นคำทำให้ยากที่
จะอ่านเข้าใจ แต่เมื่อไรที่นึกขึ้นได้ฉันจะกลับมาเขียนซ้ำใหม่แต่ก็ยัง
ใช้เวลานึกอยู่นาน

ฉันตามสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับร่างกายได้ไม่ค่อยทันนัก ไม่รู้
สาเหตุ ไม่รู้เหตุผล ไม่รู้อะไรเลยกับสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ คำว่าทำไม
เริ่มแทรกซึมไปตามอวัยวะโดยที่ฉันไม่รู้ตัว แต่ฉันก็ไม่สามารถให้
คำตอบกับคำว่าทำไมเหล่านั้นได้เลยสักคำเดียว

วันเวลาผ่านไปนานเท่าไรฉันก็เริ่มจำไม่ได้ บางทีนั่งอยู่เฉย ๆ ฉันก็นึกถึงเรื่องในอดีตที่เก่าจนฝุ่นจับขึ้นได้ แต่พอต้องนึกถึงเรื่องเมื่อสองสามนาทีก่อนก็นึกไม่ออก ความจำติด ๆ ดับ ๆ เหมือนสตาร์ทเตอร์หลอดไฟที่เปิดไม่ติด ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเหมือนไฟที่ติดบนน้ำมัน แฉดเผาทุกอย่างให้กลายเป็นขี้เถ้าที่พร้อมสลายกลายเป็นฝุ่นได้ทุกเมื่อเพียงไม่กี่นาที คล้ายความทรงจำในสมองที่แค่สะกิดก็พร้อมจะปลิวหาย ฉันหยุดหดหู่ทุกครั้งที่นึกขึ้นได้ว่าจะทำอะไรแต่พอจะก้าวเท้าออกไปก็จำไม่ได้เหมือนไม่เคยจำมาก่อน

ฉันกลายเป็นหญิงชราที่ไม่รู้อะไรเลยทั้งที่ใช้ชีวิตมาหลายสิบปี ประสบการณ์ชีวิตที่สั่งสมมาค่อย ๆ ถูกกาลเวลาลบเลือนอย่างช้า ๆ แต่รวดเร็ว ทุกเช้าที่ตื่นมาราวกับว่าฉันได้พบโลกใบใหม่ สถานที่ใหม่ บ้านหลังใหม่ พบคนใหม่ ๆ แต่เป็นสิ่งใหม่ที่ฉันไม่ปรารถนาสัก ความทุกข์ทรมานเริ่มกัดกินร่างกายของฉันทีละนิด ๆ จนสุดท้ายก็กลายเป็นฉันที่ไม่ใช่ฉันคนเดิม

ที่ถูกรับว่าเป็นคนไร้ค่าอย่างแท้จริง

๕

ฉันลุกออกจากชิงช้าแต่สายตายังคงจับจ้องไปยังยาย

หลานคู่เดิมอีกครั้ง เผลอยิ้มน้อย ๆ ก่อนจะเดินออกมาจากสนามเด็กเล่นแสนครึกครื้นปล่อยให้เสียงเจื้อยแจ้วค่อย ๆ หายไปกับสายลม

ฉันเดินไปตามทางลาดยาวอย่างไร้จุดหมาย บ้านทรงสวยสองข้างทางเงียบเหงาไร้เสียงเสียดล้อ ฉันก้าวขาช้า ๆ ไม่เร่งรีบ สอดส่องสายตาไปตามกลุ่มคนรอบ ๆ ได้ยินเสียงพูดคุยและเสียง

หัวเราะเบา ๆ ตลอดทาง นึกอิจฉาที่คนที่นี้ดูมีความสุขกันหมด ตั้งแต่อยู่มาเกินครึ่งวันก็ไม่เห็นมีใครมีเรื่องให้คิดมากเหมือนฉันสักคน

สายลมเย็นในยามนี้กล่อมเกล้าเรื่องราวในหัวได้ดีกว่าเมื่อตอนกลางวันเป็นไหน ๆ ความเย็นโอบล้อมร่างกายทำให้ใจสงบ กลุ่มก้อนความคิดที่ยุ่งเหยิงเริ่มคลายปมแล้วเรียงซ้อนกันเหมือนแพมไส้เอกสารที่จัดเข้าลิ้นชักอย่างเป็นระเบียบ

สองขาเดินลัดเลี้ยวไปตามถนนที่อยากไปอย่างไม่กลัวหลง ไม่นานสองข้างทางก็เริ่มไร้ผู้คน เปลี่ยนจากบ้านเรือนเป็นต้นไม้ใหญ่ชานาบข้างแต่ไร้ซึ่งความน่ากลัว ไม่มีสัตว์ประหลาดหรือปีศาจแอบหลังต้นไม้อีกแล้ว มีเพียงนกตัวจ้อยที่กำลังสร้างรังอยู่เหนือหัว ฉันยังคงก้าวเท้าช้า ๆ อย่างมั่นคง ทางที่ปูด้วยอิฐเริ่มเปลี่ยนเป็นก้อนกรวด มีเสียงรองเท้าเสียดสีกับหินหยาบ ๆ ดังคลอเป็นเพื่อน ฉันสูดลมหายใจเข้าลึกส่งความสดชื่นเข้าไปกวาดต้อนตะกอนไร้ประโยชน์ที่ล่องลอยอยู่ในสมอง แล้วค่อย ๆ พรุลงหายใจออก

ท้องฟ้าเปลี่ยนสีทุกวินาทีที่ฉันก้าวเดิน แสงสีส้มอ่อน ๆ สาดส่องไปทั่วผืนผ้า ตกกระทบลงบนยอดไม้แล้วค่อยตกลงมาสู่พื้นทางเดินค่อย ๆ แคบลง ต้นไม้เขียวขจีเริ่มแซมด้วยสีน้ำตาลไสของดอกไม้บานาพันธุ์ ฉันยังคงเดินต่อไปเรื่อย ๆ อย่างไม่เร่งรีบบนหนทางที่ทอดยาวไร้ซึ่งป้ายหรือสัญลักษณ์ที่บ่งบอกสถานที่ แต่ยังคงเดินเข้าไปลึกเท่าไรก็ยิ่งเงียบ ความสงบปกคลุมไปทั่วบริเวณ แต่สิ่ง

หนึ่งที่สามารถทำให้ความเงียบสงบนี้ไม่น่าเบื่อคือภาพที่เห็นตรงหน้า เพราะยิ่งเดินเข้ามาลึกเท่าไรก็ยิ่งเห็นภาพที่สวยงามมากขึ้นเท่านั้น

ต้นไม้สองข้างทางขึ้นซ้อนกันที่บจนแทบจะไม่มีรูโหว่ให้สอดส่อง กลิ่นดอกไม้หลากหลายที่ขึ้นแซมหอมตลอดบอวลดีกันจนจับไม่ได้ว่ากลิ่นไหนเป็นกลิ่นไหน แต่ทว่าสักกลิ่นหนึ่งที่ฉันมั่นใจว่านั่นไม่ใช่กลิ่นดอกไม้หลากหลายเหล่านี้ แต่เป็นกลิ่นหอมอ่อน ๆ ล่องมาตามลม ฉันทำจมูกฟุดฟิดเดินตามกลิ่นนั้นไป เมื่อผ่านไม้พุ่มสุดท้ายฉันก็เห็นบ้านหลังเล็กตั้งอยู่บนเนินเตี้ย เป็นบ้านที่ทำด้วยไม้ทั้งหลังอย่างประณีต สีน้ำตาลอ่อนและเข้มตัดกันอย่างลงตัว มีแสงไฟลอดออกมาตามหน้าต่างบานใหญ่ที่ไม่ได้ปิดม่าน ด้านข้างมีสะพานไม้พาดอยู่ ได้ยินเสียงน้ำไหลแว่วมา ไม่ยากกว่าตรงนี้มีธารน้ำใสอยู่ด้วย ทางเข้ามีป้ายไม้แผ่นเล็กไว้ตัวหนังสือ ฉันยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจก้าวเท้าเปลี่ยนทางเดินจากก้อนกรวดไปเป็นอิฐที่วางเรียงกันเป็นทางเล็ก ๆ ประดับด้วยพุ่มดอกไม้สีสดใสและเสาไฟสีอุ่นมุ่งสู่ตัวบ้าน ฉันเดินหยุดยืนตรงประตู มีป้ายเขียนเอาไว้ว่า ‘Secret Restaurant’

อย่างกับบ้านในการ์ตูนเลย

ฉันหันซ้ายหันขวาอย่างลึกลับ ยามนี้แสงสี่สั่มหายลับไปแล้ว แทนที่ด้วยความมืดที่เริ่มโรยตัว เสียงจิ้งหรีดเรไรพากันร้องระงมและอากาศที่เย็นลงอย่างรู้สึกได้ทำให้ฉันตัดสินใจเปิดประตูเข้าไป เสียงกระดิ่งที่ห้อยติดกับมือจับประตูส่งเสียงกรังกริ่ง ตามด้วยความ

อุณหภูมิลดลงบนผิว ในร้านไม่มีใครอยู่ ฉันปิดประตูแล้วยืนหนึ่งเพราะ
ทำตัวไม่ถูกจนไม่กล้าขยับไปไหน

แกรก

“นั่งก่อนสิจ๊ะ” ฉันสะดุ้ง เป็นหญิงสูงวัยสวมผ้ากันเปื้อนสี
อ่อนเดินเข้ามาจากประตูด้านข้างอีกบาน เธอผายมือไปบนโต๊ะไม้
ทรงสี่เหลี่ยมสี่เดียวกับฉัน ฉันพยักหน้า เดินไปนั่งอย่างว่าง่าย

ทั้งร้านสว่างโร่ ไม่มีการตกแต่งอะไรเป็นพิเศษ บนผนังมี
กรอบรูปหนึ่งอันถาวร และหน้าต่างบานใหญ่ที่เป็นกระจกใสสอง
บานประดับด้วยม่านสีครีม ฉันพยายามมองออกไปนอกหน้าต่าง
แต่ไม่เห็นอะไร นอกจากฉากสีดำที่สะท้อนเงาตัวเองราวๆ อยู่ใน
กระจก กลางร้านมีโต๊ะทรงสูงรูปตัวยูทำจากไม้ตั้งตรงกับประตู
ทางเข้าพอดีพอดีเหมือนล็อบบี้ในโรงแรม บนเพดานมีโคมไฟ
ห้อยลงมาประดับเป็นรูปตัวยูตามทรงโต๊ะ ดูเหมือนว่าโต๊ะนี้จะมี
ประโยชน์ใช้สอยมากมาย เพราะทางด้านซ้ายของโต๊ะจะเป็นที่
บริการเครื่องดื่ม ฉันเห็นว่าเก้าอี้ทรงสูงเข้าชุดกันวางอยู่สองตัว
ด้านหน้าคงเป็นที่รับออเดอร์ ด้านซ้ายมีประตูบานเล็กเป็น
ทางเข้าไปข้างใน และด้านหลังที่ติดกับผนังมีเตาที่กำลังทำงาน
อย่างแข็งขัน นับว่าเป็นโต๊ะที่สามารถใช้งานได้อย่างคุ้มค่าเลย
ทีเดียว

เสียงตะลิวกระทบกับกระชาะดังเป็นช่วง ๆ พอให้ร้านไม่
เงียบจนเกินไป ฉันทำตัวเจียมเจียมแต่ตากก็ยังสอดส่ายไปทั่ว

กริ่ง

ฉันมั่นใจว่าในร้านไม่มีใครนอกจากฉันที่นั่งอยู่ตรงนี้และ
คุณยายที่คิดว่าเป็นเจ้าของร้านกำลังทำอาหารอยู่หลังโตะทรงสูง
เสียงแก้วกระทบกันที่ตั้งอยู่ไม่ไกลทำให้พยายามสอดสายสายตาไป
ตามโตะตัวอื่น ฉันแน่ใจว่านั่นไม่ใช่เสียงขวดเครื่องปรุงกระทบกัน
อย่างแน่นอน แต่ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็ไม่เห็นมีใครสักคน

เสียงชู้ซ่าของอาหารในกระทะเงียบไปแล้ว มีเพียงกลิ่นหอม
ชวนน้ำลายไหลที่ยังลอยอยู่ทั่ว หูฉิ่งสูงวัยเจ้าของผ้ากันเปื้อนสีครีม
ผลึกประตูบานเล็กข้างโตะออกแล้วเดินมาวางอาหารกลิ่นหอมฉุยที่
ละอย่างลงบนโตะสีเหลี่ยมที่ฉันนั่ง

“หุวว” ฉันตาวาวเผลอร้องออกมาอย่างเก็บอาการไม่อยู่

กริ่ง

แต่ก็หยุดชะงักทันทีที่ได้ยินเสียงแก้วกระทบกันอีกหน ใน
เมื่อทั้งฉันและเจ้าของร้านอยู่ตรงนี้ แล้วเสียงนั้นมาจากใครกันล่ะ

คุณยายคงมองอาการฉันออก เธอพยักหน้าน้อย ๆ ไปทาง
โตะทรงสูงด้านซ้ายที่เป็นด้านบริการเครื่องดื่ม “ปีศาจล่องหนนะ”
ตอนนั้นฉันถึงได้เห็นแก้วทรงสูงสองใบลอยอยู่ในอากาศ โอ้โห
อย่างนี้ก็แปลว่าอาจจะมีคนอื่นอยู่ในร้านด้วยนะสิ

คุณยายหัวเราะน้อย ๆ กับท่าทางของฉัน

“นอกจากปีศาจล่องหนแล้ว ยังมีคนอื่นอยู่อีกไหมคะ” คุณยายยิ้มแล้วส่ายหน้า ทำท่าจะเดินกลับไปทีโต๊ะทรงสูงอย่างเดิม

“เดี๋ยวค่ะ” ฉันทเรียก “คือว่าหนู..หนูไม่ได้สั่ง” แล้วยิ้มแห้ง

“มีคนสั่งให้” คุณยายยิ้มบาง

“อ้อ ใครเหรอคะ” ฉันทถามตาใส

“ความลับ” คุณยายกระซิบ พอได้ยินคำนี้ฉันทอยากจะทำเอามือตีหน้าผากสักπάบ

เฮ้อ...ก็ที่นี่มันเมืองแห่งความลับนี่เนอะ

ฉันทกินน้ำลายดั่งเอือก มองอาหารตรงหน้าอย่างพิจารณาว่านี่คงจะเยอะเกินไปสำหรับเด็กตัวเล็ก ๆ คนเดียว ย่าเคยบอกว่าถ้ารู้ว่าจะกินไม่หมดก็ค่อย ๆ แบ่งมากินทีละนิด ถ้ายังไม่อิ่มค่อยเติมใหม่ แล้วก็อย่ากินทิ้งกินขว้างมันเสียดายของ แต่ถ้าแบ่งมากินตอนนี้ส่วนที่เหลือก็ไม่รู้จะเอาไปเก็บไว้ไหน แต่ถ้าคืนคุณยายไปก็เอาไม่ขายต่อไม่ได้อยู่ดี

“งั้นกินด้วยกันสิคะ เยอะขนาดนี้หนูกินคนเดียวไม่หมดหรอก นะ..นะคะ กินด้วยกันเถอะ” ฉันทอ้อน กระพริบตาปริบ ๆ หัวงเรียกความสนใจ “ลูกค้าคนอื่นก็ไม่มีแล้ว คุณยายคงยังไม่มီးอะไรให้ทำหรอก กินข้าวกับหนูก่อน พอลูกค้าคนใหม่มาคุณยายค่อยไปก็ได้ค่ะ”

“เฮ้อ...ก็ได้จ้ะ” คุณยายยอมหนึ่งลงตรงกันข้าม ฉันทิ่มร่าด้วยความดีใจพลางขยับจานอาหารไปไว้กลางโต๊ะ

“หนูชื่ออันธกานะคะ เรียกว่าอันเฉย ๆ ก็ได้ แล้ว ๆ หนูเรียกคุณยายว่าคุณยายได้ไหม” ฉันทื่นเต็น เพราะไม่ต้องนั่งกินข้าวคนเดียว ไม่สนใจจะถามชื่อคุณยายด้วยซ้ำ

“ได้สิจ๊ะ ตามสบายเลย”

“แล้วบอกไม่ได้จริง ๆ เหนอคะว่าใครเป็นคนสั่งอาหารให้หนู” แต่ความสงสัยยังคงวนเวียนไม่ไปไหน

“ถ้าอยากรู้จักเอาความลับมาแลกสิ” คุณยายตอบ นี่คงเป็นประโยคตัดความของคนที่นี่แน่ ๆ ถ้าไม่อยากพูดหรือบอกอะไรกับใครก็แค่ขู่ว่าให้เอาความลับมาแลก

“โอ้ วันนี้หนูขายความลับมาทั้งวันแล้วคะ มีแต่เรื่องน่าอายพวกปีศาจคงเอาเรื่องที่หนูเล่าไปหัวเราะลับหลังแหง ๆ ” ฉันทู่หน้าหนักเชิงหากว่าสิ่งที่คิดจะเกิดขึ้นจริง แต่คุณยายกลับหัวเราะเบา ๆ

“ที่นี่ไม่มีใครทำยังงั้นหรอก ไม่ต้องคิดมาก” แต่ก็ยังไม่ลืมปลอบฉันทัน ฉันทักไหล่ทำเป็นไม่สนใจความลับน่าอายทั้งหลาย

“คุณยายอยู่คนเดียวเหรอคะ ไม่มีคนช่วยเหรอ”

“จ๊ะ อยู่คนเดียว”

“เก่งจัง หนูเห็นท่าทำกับข้าวของคุณยายเป็นอย่างนี้เลย!”
ฉันยกนิ้วโป้งให้ รอบนี้คุณยายหัวเราะเสียงดัง ฉันไม่รู้แน่ชัดว่าคุณยายอายุเท่าไร หากถามคงจะเสียมารยาทไปหน่อย แต่คุณยายก็ยังดูแข็งแรงแถมกระฉับกระเฉงอีกแถม

ฉันถือช้อนล้อมไว้ในมือยังไม่ได้ตักอาหาร มองคู่สนทนาตรงหน้าด้วยหัวใจที่อบอุ่น ลึก ๆ รู้สึกว่าคุณยายไม่ใช่คนแปลกหน้าอะไรด้วยซ้ำ

“กินนี่สิ” อาจเพราะมองคุณยายนานเกินไป ขึ้นเนื้อที่ฉันไม่รู้จิกก็วางลงบนจาน

“ขอบคุณค่ะ” ฉันตักเนื้อชิ้นนั้นเข้าปาก ทันทีที่ลิ้นรับรสดวงตาก็วาววับกับรสชาติแปลกใหม่ที่อธิบายไม่ถูกอีกครั้ง ค่อย ๆ บดเคี้ยวให้ละเอียดปล่อยให้ส่วนผสมของอาหารกระจายไปทั่วโพรงปาก

“โห! อร่อยมากเลยล่ะ อร่อยมากจริง ๆ นะ! คุณยายทำอาหารได้อร่อยมาก ๆ ๆ ๆ เลย!” รีบกินอาหารแล้วเอ่ยชมด้วยคำซ้ำ ๆ เพราะไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาพูดให้เหมาะสมกับรสชาติอาหารจนคนตรงข้ามยิ้มเอ็นดู

“ถ้าอร่อยก็กินเยอะ ๆ จะได้โตไว ๆ ”

“คุณยายพูดเหมือนย่าหนูเลย ย่าหนูก็ชอบบอกว่าให้กิน
เยอะ ๆ จะโตโตไว ๆ แบบนี้เหมือนกัน อ้อ..อันเมื่อกี้คือเหาะอะไร
เหาะคะ อร่อยมากกรอบกำลังดีเลย”

“เนื้อปลาหิวมังกรจ๊ะ”

“แล้วก็เอามาทอดเหาะคะ หรือว่าอบ?”

“ทอดจ๊ะ แต่ต้องทอดด้วยไฟแรงเท่านั้นนะ ไม่งั้นปลาจะ
กระโดดออกจากกระทะ”

“โอ้โฮ! ปลากระโดดออกจากกระทะได้ด้วยเหาะคะ มันยังไม่
ตายเหาะ เราทอดมันตอนเป็น ๆ เหาะคะ” คุณยายพยักหน้า
ทันใดนั้นความรู้สึกผิดก็ตื้นขึ้นมาในอก นึกสงสารปลาที่ว่ายอยู่ใน
น้ำเย็น ๆ ต้องถูกจับมาใส่กระทะที่มีน้ำมันเดือดปุด ๆ คงทรมาน
น่าดู

“เนื้อมันหนาเวลาทอดก็เลยต้องใช้ไฟแรง ๆ แล้วก็ไม่ต้อง
รู้สึกผิดหรอกมันเป็นเรื่องธรรมชาติ เอ้า กินอันนี้ด้วย” เธอด้ก
อาหารเมนูอื่นให้

“แล้วปลาหิวมังกรหน้าตาเป็นยังไงเหาะคะ หัวเป็นมังกร
เลยรีเปล่า” ฉันทึ่งสงสัย เพราะในจานไม่มีหัวปลาให้เห็น และยัง
ในเมืองแห่งนี้แล้วความแปลกประหลาดคงเกิดขึ้นได้ไม่ยาก

“อ๋อ! หัวเป็นมังกร มีตาโต มีหนวด แล้วก็มีความแหลม ๆ ด้วย แต่ที่ต้องตัดหัวออกเพราะใหญ่เกินไป แล้วหัวปลาก็มีเนื้อนิดเดียวถ้าเอามาทอดก็เสียเวลาเปล่า ๆ ก็เลยเอาไปทำซूपแทน ด้วยนี้ไง ลองชิมสิ” คุณยายดันถ้วยซूपมาใกล้ ลูกตาปลาเลยตื๊บปองอยู่ในซूपทำเอาตกใจแทบแย่

“คุณยายทำอาหารเก่งจัง แถมทำอร่อยด้วย สมแล้วที่เปิดร้านอาหาร ย่าหนูก็ทำกับข้าวอร่อยเหมือนกัน แต่หนูไม่อยากให้ย่าเปิดร้านหรอก เตี่ยว่ามีคนมาแย่งย่าหนูไป” ย่านาทของฉันทำอาหารอร่อยมาก ๆ เหมือนกัน สามารถทำได้ทุกเมนูที่ฉันอยากกินได้ทั้งหมด ขนาดเมนูแปลก ๆ ที่ไม่รู้จัก ย่ายังอุตส่าห์ไปหาสูตรมาทำให้กิน แถมอร่อยยังกับร้านห้าดาวแหละ

“แล้วอันชอบกินเมนูอะไรที่ย่าทำที่สุดจ๊ะ”

“อืม...ใช่เจียวมะเขือเทศ! ไม่ ๆ ๆ แกงเขี้ยวหวานก็อร่อยเหมือนกัน กะหล่ำปลีทอดน้ำปลาก็อร่อยนะ ฮือ! ไม่รู้สิคะ ย่าทำอร่อยทุกอย่างเลย” ฉันโพล่งเมนูที่ชอบ แต่พอนึกถึงเมนูที่ย่าเคยทำให้กินไม่มีเมนูไหนไม่อร่อยเลยสักจาน

“แสดงว่าอร่อยทุกอย่างจริง ๆ นะเนี่ย ยังไงก็แสดงว่าอันอยู่กับย่าแหละจ๊ะ”

“ใช่ค่ะ มีพอกับแม่ด้วย แต่ส่วนมากก็อยู่กับย่ามากกว่า” ฉันยิ้มเจื่อนแค่เตี้ยคนเดียวก็กลับไปยิ้มกว้าง “กินต่อเถอะคะ อันนี้คุณ

ยายก็ทำรอยนะ หอมมากเลย” เราก็ทักถามต่อ สลับกับคำชม เรื่องรสชาติอาหารของฉัน เผลอกับเสียงหัวเราะคิกคัก คุยกันสนุก จนไม่มีใครนึกถึงเรื่องการขายความลับเพื่อแลกกับสิ่งที่ต้องการ

กริ่งกริ่ง

ประตูเปิดจากข้างในแล้วปิดพร้อมกับเสียงกระดิ่งที่มือจับ แต่ไม่เห็นมีใครเข้าออกสักคน

“ปีศาจล่องหนจ้ะ” ผู้ร่วมโต๊ะคลายความสงสัย ฉันหันไปมองโต๊ะทรงสูงด้านซ้ายเห็นแก้วเปล่าวางอยู่หนึ่ง คุณยายยิ้มเอ็นดู เพราะสีหน้าของฉันคงพิลึกไม่น้อย จะไม่ให้แปลกใจได้ยังไงในเมื่อจู่ ๆ ประตูก็เปิดปิดเองได้แต่ไม่เห็นคนทำ ถ้าคุณยายไม่บอกฉันก็นึกว่ากำลังถูกผีหลอก

“อ้ออ แล้วคุณยายเห็นเขาได้ยังไงคะ หนูมองไม่เห็นเลย สักกะนิด” ฉันขมวดคิ้วสงสัย “ถ้าเดินสวนกันหนูต้องเดินชนเขาแน่ ๆ เลย ตอนเข้ามาหนูก็นึกว่าที่นี่ไม่มีใครอยู่ซะอีก” ฉันพูดทั้ง ๆ ที่ข้าวยังเต็มปาก สឹมมารยาทบนโต๊ะอาหารไปเสียสนิท ตั้งแต่มาที่นี่ ฉันก็กลายเป็นคนตะกะตะกละตามอย่างไม่รู้ตัว

“เขาจะแสดงตัวให้เห็นก็ต่อเมื่อเขาต้องการให้เห็นเท่านั้นแหละจ้ะ แต่เดี๋ยวก็นี่” คุณยายว่าสบาย ๆ

“ที่นี่มีปีศาจเยอะจัง วันนี้หนูเจอเยอะมากจนนับไม่ไหว บางตัวก็ชอบซ่อนอยู่หลังต้นไม้หันไปเจอที่ไรตกใจตลอดเลย อืม แล้วก็

หนูขายความลับให้ปีศาจด้วยคะ พอหนูขายเสร็จก็มีเสียง ปู๊! ดังขึ้นมา เป็นสัญญาณว่าหนูขายสำเร็จแล้ว เหลือเชื่อมาก” ฉันทึ่งเล่าเรื่องที่เจอมาวันนี้ให้คุณยายฟังอย่างลึมตัว แต่เพราะรู้สึกสบายใจเหมือนคุยกับแป้งหรือย่าละมั้งที่ทำให้ฉันพูดไม่หยุดอย่างนี้ ส่วนคุณยายไม่ได้มีลีลาจ๋าใดๆอะไร มีแต่ยิ้มบาง ๆ แล้วพยักหน้าว่ายังคงฟังอยู่

“แล้วอันขายความลับแลกกับอะไรมั้งล่ะ”

“อ้าว ถ้ามายังงี้หนูต้องให้คุณยายขายความลับแลกบ้างนะคะ” ฉันหัวมอ ในเมื่อเมืองนี้ถ้าอยากได้อะไรก็ต้องขายความลับเพื่อแลก ฉันก็จะลองเข้าเมืองดาหลิวต้องหลิวตามเหมือนที่ครูภาษาไทยเคยสอนบ้างละ คุณยายหัวเราะน้อย ๆ กับใบหน้าที่ยิ้มออกมั้งใจของฉัน

“ได้ซี อิม...ยายเคยโกหกหลานว่าสบายดี” คุณยายว่าสบาย ๆ ไม่กดดันเหมือนตอนที่ฉันต้องไปขายความลับให้ปีศาจเลยสักนิด

“โอ้ แค่นี้เองหรอคะ ไม่ตื่นเต้นเลยหน้า” ฉันเสียดาย นึกว่าเรื่องของยายจะสนุกกว่านี้ซะอีก แต่ไม่เป็นไรในเมื่อคุณยายก็เล่ามาแล้ว บวกกับกับข้าวอร่อย ๆ บนโต๊ะนี่ก็พอจะหักลบกลบหนี้กันได้

“งั้นคุณยายบอกสิ่งที่ต้องการมาได้เลยคะ หนูพร้อมแล้ว”
ฉันว่าอย่างตื่นเต้น เพราะได้สลับบทบาทกลายเป็นคนรับซื้อ
ความลับบ้าง

“ยายอยากรู้ว่าอันขายความลับแลกกับอะไรบ้าง”

“แลกเยอะเลย แต่ไม่เชิงแลกให้ตัวเองหรอกคะ หนูแลกให้
ย่า” ฉันยิ้ม

“ดีจัง ถ้าายเป็นย่าของอันคงดีใจมาก” คุณยายยิ้ม ตักเนื้อ
ปลาหัวมังกรใส่จานให้ฉัน

“หนูแค่รู้สึกว่าย่าเขาแปลก ๆ ไปนะคะ ถ้าแลกให้ยากกลับไป
เป็นเหมือนเดิมได้ก็น่าจะดี” ฉันเขี่ยข้าวในจาน

“แบบว่าย่าเขาเปลี่ยนไปนิดหน่อย อืม..จริง ๆ ก็ไม่ผิด
เท่าไรหรอกคะ” ฉันเงยหน้ามองคุณยายก็ได้รับรอยยิ้มแบบที่ได้มา
ตลอดการกินอาหารมื้อนี้

ในร้านเจียบสนิท ไม่มีแม้กระทั่งเสียงซอกระทุบจาก ฉันท
พยายามมองออกไปนอกหน้าต่างแต่ก็ไม่เห็นอะไรนอกจากเงาที่
สะท้อนภาพฉันกับคุณยายนั่งอยู่ตรงข้ามกัน

“ยังใจเหรอจ๊ะ” คุณยายถามด้วยเสียงนุ่มนวล

“ก็...อยู่ดี ๆ ย่าก็ชอบถามคำถามเดิมกับหนูซ้ำ ๆ พอหนูตอบไปแล้วแล้วย่าก็ถามหนูใหม่ ตอนแรกหนูก็คิดว่าอย่าคงจำไม่ได้ก็เลยถามซ้ำเพื่อให้แน่ใจ อิม..ที่แรกหนูก็ไม่ได้ใส่ใจหรอกคะก็เลยตอบ ๆ ไป แต่พักหลังย่าก็ถามบ่อยขึ้น อย่างเราทั้งคู่ก็อยู่ด้วยกันย่าก็จะถามชื่อตัวละครตัวเดิมซ้ำ ๆ โผล่มาที่ไรก็ถามตลอดว่าคนนี่ชื่ออะไร คนนั้นล่ะแสดงเป็นอะไรนะ อะไรแบบนี้แหละ แล้วก็ชอบพูดประโยคซ้ำ ๆ วนไปวนมา แต่ก็ไม่ได้วนเหมือนเวลาเรากดฟังเพลงซ้ำ ๆ นะคะ แค่อชอบพูดบ่อย ๆ เฉย ๆ จนบางที่หนูก็ไม่เข้าใจว่าย่าจะถามทำไมบ่อย ๆ ” ยิ่งพูดฉันก็ยิ่งขมวดคิ้ว มองอาหารบนโต๊ะที่เริ่มเย็น

“แล้วย่าก็เริ่มลืมของ ทั้ง ๆ ที่เป็นของของย่าเองแต่ย่าก็จำไม่ได้ว่าเอาไปวางไว้ที่ไหน แต่เรื่องนี้หนูไม่ได้แปลกใจอะไรหรอกคะ เพราะหนูก็ลืมของบ่อย ๆ เหมือนกัน เวลาย่าลืมบ้างหนูก็แค่ช่วยย่าหา แต่มันก็อดหงุดหงิดไม่ได้เหมือนกันที่หนูต้องเสียเวลาหาของที่หนูไม่ได้เป็นคนทำหายบ่อย ๆ วันนั้นทำหาย พรุ่งนี้ก็หายอีก บางวันย่าก็ทำหายตั้งสองหน แต่ที่หนูรู้สึกดีตอนที่หาเจอแหละคะ โล่งอกเลย เหมือนเวลาเล่นเกมแล้วชนะตัวร้ายอะไรแบบนี้เลย” ฉันหัวเราะน้อย ๆ คู่สนทนายังคงตั้งใจฟังอย่างดี

“พอย่าลืมของ ย่าก็ลืมด้วยว่าก่อนหน้านี้ย่าทำอะไร ข้างบ้านหนูมีสวนดอกไม้เล็ก ๆ ด้วยคะ ย่าเป็นคนปลูก ย่ารักต้นไม้ทุกต้นเลย ถ้าใครมาอยู่ย่าจะโมโหมาก แบ้งที่เป็นเพื่อนสนิทหนูเขาเคยแอบเด็ดดอกกุหลาบของย่า แล้วย่าก็เดินมาเห็นพอดี เย็นวันนั้นแบ้งก็เลยอดกินกับข้าวฝีมือย่าเลย ตลกมากเลยคะเพราะกว่าแบ้ง

จะกลั้มาบ้านหนูอีกก็ตั้งอาทิตย์หนึ่งแหละ แล้วคุณยายชอบดอกไม้
ใหม่คะ ระหว่างทางมาที่นี้หนูเห็นดอกไม้เต็มเลย” ฉันทถาม
พยายามไม่ให้บรรยากาศหนึ่งจนเดินไป

“อ๊ะม ชอบสิจ๊ะ ต้นที่อยู่ตรงทางเข้ายายก็เป็นคนปลูกเองเลย
นะ”

“นี่ถ้ายามาเจอคุณยายคงชวนกันปลูกต้นไม้ทั้งวันแน่เลย
คุณยายคุยกับย่าหนูได้เลยนะ เรื่องพันธุ์ไม้เนี่ยย่าหนูยังกับ
ผู้เชี่ยวชาญ แต่ว่าคุณยายคงต้องเตือนย่าหนูหน่อยนะว่าอย่ารดน้ำ
ต้นไม้บ่อยเกินไป ไม่งั้นเดี๋ยวมันจะตายเอา เพราะเดี๋ยวนี้อ่าเขารด
น้ำต้นไม้บ่อยมาก ทีแรกครบสองวันย่าถึงจะรดทีแต่เดี๋ยวนี้อ่าผ่านไป
สิบนาทีย่าก็เดินไปรดใหม่ จนดินแฉะนั่นแหละหมดเลย พอแฉะ
มันเดินไปเหยียบดินก็ติดเท้าเข้าบ้าน โดนย่าดูทุกที” นึกแล้วก็
หัวเราะแหม่อ้วนที่ชอบไปนอนใต้ต้นไม้ แต่พอดินเปียกก็นอนไม่ได้
วกกลับเข้ามานอนในบ้านเหมือนเดิม แต่ต้นทิ้งรอยเท้าไว้เป็นทาง

“อันเลี้ยงแมวด้วยหรือจ๊ะ”

“คะ แมวตัวเมียชื่อบูบี้ คุณยายเลี้ยงแมวไหมคะ”

“เคยเลี้ยงจ๊ะ นานแล้ว”

“มีชื่อใหม่คะ หลัง ๆ มาเนีย่าหนูเขาชอบเรียกแมวว่าอี่
เหมียว บูบี้ก็ดันเข้าใจอีก หนูว่าแมวมันไม่น่าจะจำชื่อตัวเองได้นะ
เวลาเรียกให้มาหาก็คือไม่ค่อยมา แต่เวลาเรียกไปกินข้าวที่ไรก็ไป

ตลอด บางทีเคาะขามข้าวนิดเดียวก็วิ่งแจ้นมาแล้ว จากที่ผอม ๆ เดี่ยวนี้อ้วนตุ้บเลย อ้อ พอพูดถึงเรื่องกินข้าว หนูทะเลาะกับย่าเรื่องนี้ด้วยค่ะ” ฉันทวันช่วง พักกินน้ำลาย คุณยายก็ยังยิ้มอยู่ท่าเดิม

“ประตูลูกบ้านหนูมันเชื่อมไปกับสวนข้างบ้าน พอยารดน้ำ ต้นไม้เสร็จย่าก็จะเดินกลับเข้าทางนั้น แล้วในครัวก็มีโต๊ะกินข้าว พอยารดน้ำต้นไม้เสร็จย่าก็จะเดินมากินข้าว พอกินข้าวเสร็จย่าก็จะเดินออกไปรดน้ำต้นไม้ใหม่ แล้วก่อนที่ย่าจะกินข้าวย่าก็ให้ข้าวบูบี่ด้วยค่ะ เหมือนว่าถ้าย่ากินข้าวเมื่อไหร่บูบี่ก็จะได้กินข้าวด้วย เป็นอย่างนี้ทุกครั้งที่หนูอยู่บ้านเลย แต่วันนั้นหนูเห็นย่าทำแบบนั้นกับตาแล้วไม่เข้าใจว่าย่าทำแบบนั้นทำไมก็เลยเดินไปกระซอกมือย่าที่กำลังจะตักแกงอะไรสักอย่างแล้วตะคอกใส่ แต่จริง ๆ หนูไม่ได้ตั้งใจทำแบบนั้นหรอกนะคะ แต่หนูเริ่มโมโหแล้วก็เลยทำไปแบบนั้น พอรู้ตัวหนูก็รีบป็นจักรยานออกจากบ้านเลย หนูเสียใจจนแอบไปร้องไห้ที่สวนสาธารณะ พอกลับบ้านมาก็ไม่กล้าสู้หน้าย่าอีก” ฉันทวันแกล้งไม่กล้าเงยหน้ามองคุณยาย กลัวถูกหาว่าเป็นเด็กไม่ดี

“แล้ว..ช่วงหลัง ๆ ย่าก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ บางวันย่าก็ชอบจ้องหน้าหนู จ้องเฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไร แต่จ้องนานมาก จ้องจนหนูรำคาญเลย พอถามว่ามองทำไมย่าก็ไม่ตอบ หนูก็เลยทำเป็นไม่สนใจ แล้วย่าก็ชอบเล่าเรื่องซ้ำ ๆ อยู่สองสามรอบ แต่บางทีที่เป็นสิบ ยี่สิบบรอบเลยก็มี แต่เรื่องที่เล่าไม่ใช่เรื่องไร้สาระอะไรหรอกค่ะ ส่วนมากเป็นเรื่องของปู่ซะมากกว่า” ฉันทวันไม่เคยนึกรำคาญเวลาย่าเล่าเรื่องปู่ให้ฟัง แววตาของย่าจะเปลี่ยนไปทันที เป็นแววตาที่มีแต่ความรักและความคิดถึงอยู่ในนั้น

ย่ารักปู่มาก เวลาต้นไม้ต้นไหนออกดอกสวย ๆ ย่าก็จะตัด
มาใส่แจกันข้าง ๆ รูปปู่ หรือถ้ามีอะไรพิเศษย่าก็เล่าให้ปู่ฟัง อย่าง
ตอนนี้ที่ฉันกำลังจะกลายเป็นเด็ก ม. ปลาย ย่าก็บอกปู่ว่าฉันโตขึ้น
จนได้เลื่อนชั้นแล้ว แม้ว่าจะเป็นการพูดกับสิ่งของไร้อชีวิตแต่ฉันไม่
เคยมองว่าการกระทำแบบนี้เป็นเรื่องไร้สาระเลยสักครั้ง นอกจาก
จะเป็นความรักและความคิดถึงที่ต้องการสื่อถึงกัน แม้ว่าสุดท้าย
แล้วจะเป็นเพียงการหลอกตัวเองว่าใครคนนั้นยังไม่ได้จากไปไหนก็
ตาม

“บางวันหลังเลิกเรียน พอหนูกลับถึงบ้านก็จะเจอข้าวของที่
จะกระจัดกระจาย ครั้งแรกที่เจอหนูแทบไม่เชื่อเพราะย่าเป็นคนเจ้า
ระเบียบมาก ของทุกอย่างจัดเก็บไว้อย่างดี บ้านหนูก็เลยสะอาด
เรียบร้อยไม่เคยรก แต่หลังจากวันนั้นบ้านก็ไม่ค่อยเหมือนเดิม
รวมถึงย่าก็ไม่เหมือนเดิมด้วยเหมือนกัน ย่ากลายเป็นคนขี้โมโห”
ฉันมองเลยไหล่คุณยายไปที่ผนังสีน้ำตาลอ่อน รู้สึกชอบตาร้อนผ่าว
ๆ

“ตั้งแต่โตมาหนูมีย่าคอยเป็นเพื่อนตลอด ทุกครั้งที่แม่ต้อง
ออกไปทำงาน พ่อต้องไปประชุม หรือตอนที่ไม่มีใครสนใจหนูก็มี
แต่ย่าที่อยู่ด้วยเสมอ ย่าปลอบหนูตอนที่หนูต้องสอบเลข ย่าบอกว่า
ไม่ผ่านก็ไม่เป็นไรแค่สอบซ่อม แต่แม่บอกว่าที่สอบไม่ผ่านเพราะ
ไม่ตั้งใจเรียน ย่ากอดหนูก่อนหนูไปโรงเรียน แต่พ่อกับแม่ออกไป
ทำงานตั้งแต่หนูยังไม่ตื่น ย่าเป็นห่วงหนูทุกครั้งที่หนูออกจากบ้าน
แต่พ่อไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหนูชอบออกไปไหน ย่าดูทีวีเป็นเพื่อนแต่พ่อกับ
แม่นั่งทำงาน ย่าช่วยเลี้ยงบูนี่แต่พ่อกับแม่แทบลืมไปแล้วว่ามีแมว

อยู่ในบ้าน ย่าสัญญาว่ากับหนูว่าจะพาไปซื้อชุดนักเรียนใหม่แต่พ่อไม่รู้ ด้วยซ้ำว่าหนูอยู่ชั้นไหนแล้ว ย่าทำกับข้าวให้หนูกินทุกวันแต่แม่ทำอาหารอร่อยครั้งก็ถือว่ามาก จนตอนนี้หนูก็เกือบลืมไปแล้วว่ากับข้าวของแม่รสชาติเป็นยังไง” ฉันทะพริบตา น้ำสีใสที่คลออยู่เต็มหน่วยก็หยดแถมะ

“แต่วันหนึ่งย่าก็เปลี่ยนไป ย่าจำสูตรแกงเขียวหวานที่หนูชอบไม่ได้ ย่าใช้ไมโครเวฟไม่เป็น ย่าลืมน้ำตัวเองต้องใส่แวนดา ย่าลืมน้ำมันกระທังต้นไม้ที่ตัวเองเป็นคนปลูก” เมื่อมีน้ำตาหยดแรก หยดที่สองก็ตามมา “หนูพยายามขायความลับที่มีเพื่อแลกกับความจำของย่า แต่เหมือนแลกไปเท่าไรก็ยังไม่พอ หนูไม่ขออะไรมาเลย หนูขอแค่ให้ย่าทำอะไรได้บ้าง ให้ย่ากลับมาเหมือนเดิม กลับมาทำกับข้าวแล้วกอดหนูก่อนไปโรงเรียนเหมือนเดิม” น้ำตาเอ่อล้นจนฉันมองภาพตรงหน้าไม่ชัด แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ฉันยังคงระบายความอัดอั้นในใจที่ถูกบีบอัดจนแทบระเบิด

“ที่แรกหนูคิดว่าย่าก็แค่ย่า อยู่บ้านกับย่า กินข้าวกับย่า ดูทีวี่กับย่า ก็ไม่เห็นต่างอะไรจากพ่อแม่ แต่ตอนนี้หนูรู้แล้วว่าย่าเป็นได้ทั้งพ่อและแม่ให้หนู เป็นเพื่อน เป็นเซฟ เป็นคนสวน เป็นคนเลี้ยงแมว ย่าเป็นให้ดูได้ทุกอย่าง โดยที่ย่าไม่เคยบ่นเลยสักครั้ง” แม่ในตอนนั้นฉันต้องการใครสักคนย่าก็อยู่ข้างๆ แต่ในตอนที่อยากอยู่คนเดียวย่าก็นั่งมองฉันจากที่ไกล ๆ ห้าปีที่มีย่า อาจจะมากกว่าสิบห้าปีที่ฉันอยู่กับพ่อแม่ด้วยซ้ำ

คุณยายยังคงยิ้มอย่างอ่อนโยนให้ฉัน เธอไม่ได้เอ่ยคำปลอบใจ ใด ๆ มีเพียงสายตาดูฉันที่ถ่ายทอดมาให้กัน ฉันสูดหน้ามูกแล้วเช็ดหน้าตาลวก ๆ ชยั้งนั่งตัวตรง

“ค..คุณยายรู้จักนาที่ไหมคะ เจ้าของร้านขายซาบอกหนูว่า ถ้าหนูเจอนาที่ หนูจะขออะไรก็ได้ คุณยายเคยเจอซาบั้งไหมคะ บอกหนูหน่อยได้ไหมว่าซาบอยู่ที่ไหน” ฉันละล้าละลัก คุณยายคู่สนทนายังคงยิ้มไม่เปลี่ยน

“ก็พอรู้จักอยู่บ้างจ้ะ” คุณยายตอบ ใจฉันเริ่มเต้นแรงอีกครั้ง

“รู้จักเธอคะ คุณยายรู้จักจริง ๆ ไช้ไหม แล้วซาบอยู่ที่ไหนคะ พาหนูไปหาเขาได้รึเปล่า หรือว่า..หรือว่าถ้าคุณยายไม่สะดวกก็บอกที่อยู่เขามากก็ได้ค่ะ เดี่ยวหนูจะไปเอง” ฉันรื้อนร่น

“อยู่ไม่ไกลหรอกจ้ะ ใกล้แค่ชนิดเดียว” คุณยายว่าอย่างใจเย็น

“ใกล้แค่ไหนคะ ต้องเดินเข้าไปในป่าอีกรึเปล่า หรือว่าหนูดอนเดินย้อนออกไป ใกล้แค่ไหนคะคุณยาย” ฉันพูดเหมือนคนสติหลุด

“ใกล้แค่หนึ่งโตะ..” คำพูดของคุณยายเหมือนนยาระงับอาการสั้น ฉันที่กำลังกระสับกระส่ายหยุดนิ่งยังไม่เข้าใจความหมายที่คุณยายบอก นั่งค้างไปเกือบนาทีถึงได้รู้ว่าใกล้แค่หนึ่งโตะแปลว่าอะไร ฉันยกมือขึ้นตีหน้าผากตัวเองดังแปะ

“คุณยายคือหน้าที่..เหวอคะ” ฉันพูดเสียงเบาอย่างไม่น่าเชื่อ
“คือหน้าที่จริง ๆ ใช่ไหม ไม่ได้หลอกหนูใช่ไหมคะ” แล้วหน้าตาบอ
ใหม่ก็จ่อที่ขอบตาอีกครั้ง ฉันปล่อยโฮออกมาอย่างไม่อาย ดีใจจน
พูดไม่ออก ความอึดอัดในใจถูกปลดปล่อย ฉันใช้หลังมือเช็ดน้ำห
หน้าตาเร็ว ๆ อีกครั้ง แล้วกลับมานั่งตัวตรงเหมือนเดิม

“ถ้านั่นหนูขายความลับให้คุณยายได้ไหม” ฉันพูดซ้ำ ๆ
อย่างซัดถ้อยซัดคำ

“ແລກກັບອະໄວຣ໌ຈະ”

ทั้งร้านยังคงเงียบ มีแต่เสียงหัวใจของฉันที่ยังคงเต้นแรง

“ແລກກັບຄວາມລັບຂອງหนู ແລກໄດ້ເລີຍ ຫຼື.. ຫຼືຈະຂາຍ
ຄວາມລັບໃຫ້ຊ່ວຍາຍ” ฉันพยักหน้าแรง ๆ สูดน้ำมูกกลับเข้าไปใหม่
“คือ... หนู.. หนูเคยอยากให้พ่อหายไป” คำขอของฉันแห้งผาก
น้ำลายเหนียวเหน็ดจนแทบกลืนไม่ลง ไม่รู้จะต้องเล่าอย่างไรดี ฉัน
ยอมรับว่าเรื่องนี้เป็นความลับที่เลวร้ายที่สุดที่ฉันซ่อนไว้ แต่ฉัน
ตัดสินใจแล้วว่าฉันจะพูด

ฉันในวัยเด็กคิดว่าครอบครัวตัวเองอบอุ่นอย่างในนิยาย แต่
พอโตขึ้นถึงได้รู้ว่ามันไม่จริง เมื่อก่อนฉันสนิทกับพ่อมาก เราชอบซี้
จักรยานเล่นด้วยกันรอบ ๆ หมู่บ้าน แล้วไปวิ่งไล่จับกันที่
สวนสาธารณะ พอดวงอาทิตย์ตกก็กลับมากินข้าวเย็นด้วยกัน แต่
พอพ่อได้เลื่อนชั้นพ่อกลายเป็นนักสังสรรค์ พ่อกลับบ้านดึกและมี

นัดทุกครั้งในวันสำคัญของเราจนแทบไม่มีเวลาให้คนในบ้าน แต่ฉันไม่เคยอแงเลยสักครั้ง เพราะทุกครั้งที่ฉันวิ่งหกล้มพ่อก็ไม่เคยปลอบ นานวันเข้าเราก็ยิ่งห่าง ระหว่างฉันกับพ่อเราไม่มีเรื่องไหนเห็นตรงกันแม้แต่เรื่องเดียว

จากพ่อที่เป็นนักสังสรรค์ ก็มีพ่อที่เป็นนักทำลายปอดด้วย ฉันไม่รู้ว่พ่อเริ่มสูบบุหรี่ตั้งแต่เมื่อไร แต่รู้ตัวอีกทีเราก็ตะเลาะกัน ฉันบอกพ่อว่าให้เลิกเพราะแม่แพ้บุหรี่ พ่อรู้้อยู่แ่ใจแต่พ่อก็ไม่เลิก พ่อเลยออกไปสูบนหน้าบ้านแต่ควันก็ยังลอยเข้ามาอยู่ดี พอวันที่พ่อเมาฉันบอกให้พ่อเพล่า ๆ เรื่องนี้ลงบ้าง แต่พ่อกลับตะคอกใส่อย่างไม่นึกเกรงใจ ฉันไม่ได้ตอบอะไรกลับไปแต่ปิดปากเงียบตั้งแต่นั้นนั้นเป็นต้นมา แต่แค่นี้ยังไม่ใช่สาเหตุที่ฉันอยากให้พ่อหายไปจากโลกนี้หรอก ถ้าวันนั้นฉันไม่เห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกัน

วันนั้นพ่อเมามากและกลับบ้านดึก ฉันลุกมาเข้าห้องน้ำ ส่วนแม่ลงมานั่งรอพ่อข้างล่าง พอพ่อมาถึงพ่อก็ปิดประตูเสียงดังเดินโซเซปัดของตกกระจายจนแม่เตือนว่าที่หลังอย่าตีมเยอะอย่างนี้ แต่พ่อไม่ฟัง กลับด่าแม่สารพัดจนฉันแทบฟังไม่ไหว ฉันตัดสินใจกลับเข้าห้องแต่วินาทีนั้นฉันเห็นพ่อผลึกแม่จนล้ม ฉันรีบวิ่งกลับห้องไปซุกผ้าห่ม ไม่อยากรับรู้อะไรอีกแล้ว พอตื่นเข้ามาเห็นแม่พันผ้าที่ข้อมืออยู่เป็นเดือน

ฉันปาดน้ำตาอีกครั้ง หวังว่านี่คงเป็นความลับเรื่องสุดท้ายที่ฉันจะต้องเล่า

พอเงยหน้าเห็นคุณยายยังคงยิ้มให้เหมือนเดิมด้วยแววตาที่
นุ่มลึก เธอพยักหน้าเข้าใจในสิ่งที่ฉันเล่า

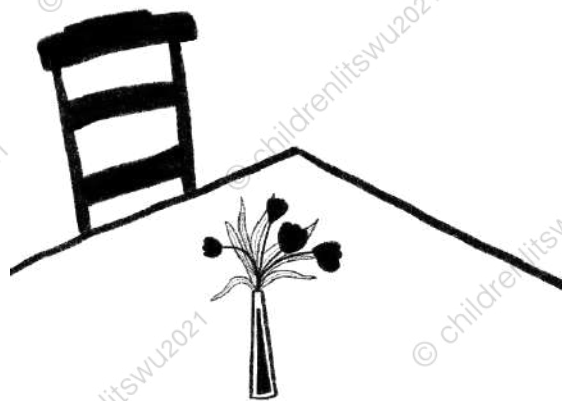
“แล้วอยากแลกกับอะไรล่ะ” เป็นคำถามที่มาพร้อม
ความหวัง และฉันก็ตั้งใจตอบเป็นอย่างดี

“แลกกับ..ความทรงจำของย่า ขอให้ย่าอย่าลืมหนู ให้ย่าจำ
ได้ว่าหนูคือคนที่รักย่ามากที่สุด” ฉันปาดน้ำตาที่ไหลออกมาอย่าง
ไม่รู้ตัว

ตั้งตารอเสียง ปู๊! อย่างที่เคยมีมาตลอด แต่ทั้งร้านก็ยังคง
เงียบเหมือนเดิม

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ไม่มีสัญญาณว่าการแลกเปลี่ยนสำเร็จ

๖

เชือก!

ฉันแต่งตัวขึ้น หอบหายใจหนักเหมือนคนกำลังจะจมน้ำ
ก้อนเนื้อในอกเต้นแรงอย่างน่ากลัว

ในห้องมืดสนิทไม่มีแสงไฟจากด้านนอกที่ลอดผ่านเข้ามา
และไม่มีเสียงใดนอกจากเสียงหอบหายใจของฉันที่ดังยิ่งกว่า
เสียงแอร์

ฉันพยายามกลืนก้อนน้ำลายเหนียวเหนืดจนแทบคอ รู้สึกว่า
ลำคอแห้งผากราวกับอยู่กลางทะเลทราย แผ่นหลังและไหล่ผมเปียก
ขึ้นแม้ตอนนี้จะเปิดแอร์จนเย็นฉ่ำ

ฉันหลับตาลงพยายามบังคับให้ร่างกายหายใจช้า ๆ พยายาม
ใช้ฝ่ามือลูบไปบนนอกรวงให้ก้อนเนื้อที่เต็นแรงอย่างบ้าคลั่งสงบลง
ทำอย่างนั้นอยู่นานจนมั่นใจว่าทุกอย่างกลับมาเป็นปกติ จึง
ตัดสินใจเดินออกมาจากห้อง ค่อย ๆ ลงบันไดมาชั้นล่างที่ยังมืด แต่
เมื่อถึงชานพักบันไดก็เห็นแสงไฟจากห้องครัว

ทั้งบ้านเงียบสงัด

ฉันก้าวเดินช้า ๆ อย่างมั่นคงและเงียบเชียบแล้วหยุดยืน
หน้าประตูครัวก็เห็นยานั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว

ฉันถอนหายใจกับภาพที่เห็นจนชินตา

ยานั่งเก้าอี้ตัวประจำมองออกไปนอกหน้าต่างที่แง้มไว้ พอ
ฉันเดินเข้าไปใกล้ยาก็หันมา

ยายิ้มให้ฉันเหมือนที่ทำเป็นประจำ ฉันเดินไปนั่งตรงกัน
ข้าม

ไม่รู้ว่าอย่าลงมาข้างล่างทำไม แต่ก็ไม่ได้ถามออกไปเพราะ
ยังง่อยาก็คงไม่ตอบ

เราไม่ได้พูดอะไรกัน มีแต่ยาที่มองหน้าฉันพร้อมกับรอยยิ้ม
และแววตาที่ฉันเห็นมาเสมอ

เวลาผ่านไปนาน

อาจจะหนึ่งนาที่ สองนาที่ หรือสามนาที่...

“อั้น..”

แต่แล้วยากก็พูดขึ้น

คำพูดสั้น ๆ ที่ฉันแสนคิดถึง

วันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี นานมากแล้วว่าคำคำนี้จะ
หลุดมาจากปากของยา

รู้สึกว่ายอบตาร้อนผ่าว ๆ จมูกที่ก่อนหน้านี้หายใจได้ตึกก็เริ่ม
ตีบตัน แล้วสุดท้ายม่านน้ำตาก็บดบังภาพตรงหน้าจนพร่าเลือน

ฉันร้องไห้ ปล่อยหยดน้ำใสไหลย้อยเปื้อนแก้ม

“อั้นร้องไห้ทำไม” ยาพูดเสียงเบาพลงเอ้อมมือมาลูบหัว
ของฉัน แล้ววางไปตามเส้นผมที่เริ่มยาว

ฉันสายหน้า หัวเราะน้อย ๆ กับอาการเป็นห่วงที่ยาแสดงให้เห็น
แล้วผินยิ้มเพื่อบอกว่าไม่เป็นไร แต่ความรู้สึกข้างในเหมือน
โซดหिनที่ถูกคลื่นทะเลซัดเข้าเต็มแรง

ความทรงจำถูกพัดแรงราวกับพายุกลางมหาสมุทร ทวนนึกถึงวันที่ไม่เคยเข้าใจอะไร จนกระทั่งเปิดสมุดบันทึกของย่าที่อยู่ในลิ้นชักข้างโซฟา เพียงพลิกหน้ากระดาษทุกคำถามได้รับคำตอบ

จากหน้าแรกที่เขียนด้วยตัวหนังสือที่หนักแน่น ไปจนถึงหน้าสุดท้ายที่ตัวหนังสือบางและโยเยจนอ่านต่อไม่ออก แต่ถึงตอนนั้นทุกอย่างก็สายเกินแก้ เพราะไม่มีความทรงจำใดระหว่างย่ากับฉันอีกต่อไป...

ฉันสะอื้นจนตัวโยน นึกถึงวันแรกที่ถูกลืม

ในวันที่ฉันกลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับย่านั้นเจ็บปวดราวกับถูกมีดสักพันเล่มแทงเข้ามากลางอก แล้วพาดซ้ำด้วยไม้หนาสาม รู้สึกมีแรงจนทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้ และไม่เข้าใจว่าทำไมการเป็นฉันมันถึงยากขนาดนี้

การเป็นแค่เด็กหญิงอันธกานิในวัยสิบห้าปีนั้นยากเหลือเกิน

ก่อนนอนฉันขอพรทุกคืน

ฉันขอให้ย่าอยู่กับฉันตลอดไป

ให้เราจำกันได้ในทุก ๆ เช้าที่ตื่น หรือทุก ๆ คืนที่เราเข้า

นอน

แต่บนโลกใบนี้ไม่มีคำว่าตลอดไป

และนิยายเพื่อฝันเป็นเรื่องหลอกเด็ก คำพูดที่ว่าบนโลกนี้ไม่มีนางฟ้าหรือผู้วิเศษนั้นไม่เกินจริงเมื่อต้องเผชิญกับตัว เพราะไม่มีคำขอใดที่สมดังใจฉันสักข้อ

ไม่ว่าพรวิเศษจากใครก็ไม่อาจทำให้ยาจำฉันได้จริง ๆ

จากตอนนั้นที่เป็นเด็กหญิงอันธกาววัยสิบห้า จนตอนนี้กลายเป็นนางสาวอันธกาววัยสิบหก

ย่าหยุดมือที่กำลังสาธยาย

“ใคร...”

แววตาของย่าว่างเปล่า

เพียงไม่กี่นาทีฉันก็กลับไปเป็นคนแปลกหน้าของย่าเหมือนเดิม

ย่าเคยบอกว่าอันธกาว แปลว่า กลางคืน และกลางคืนไม่มีทางได้เจอกับทิวนาท ที่แปลว่า กลางวัน

ทั้งสองเวลาไม่อาจมีช่วงไหนเลยที่จะมาบรรจบกัน

เหมือนดังอันธกาวหายไปจากความทรงจำของย่าตลอดกาล

และความลับเรื่องสุดท้ายของอินทิกา

คือมียาเป็นอัลไซเมอร์

เกี่ยวกับผู้เขียน

วันวิสาข ใจตุ้ย (นุ่น)

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนศรีสวัสดิ์วิทยาคารจังหวัดน่าน กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔

หญิงสาวจากภาคเหนือผู้ไม่ได้มียาเป็นอัลไซเมอร์แต่อย่างไรใด
รักแมวพอ ๆ กับรักธรรมชาติ ชอบปั่นจักรยาน และพกถุงผ้าเสมอ

“การขุดคุ้ยสิ่งที่พยายามซ่อนเอาไว้

เหมือนเป็นการสะกิดแผลที่สะเก็ดแล้วให้เปิดออก

ทั้ง ๆ ที่แผลนั้นกำลังจะหายดี แต่กลับต้องพยายามซ่อมแซมตัวเองใหม่

ทั้งเจ็บแสบและหายช้า การกระทำแบบนี้ฉันจัดว่าเป็นการทรมานตัวเองที่

